

Ân Tứ

Contents

Ân Tứ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	13
6. Chương 6	15
7. Chương 7	18
8. Chương 8	20
9. Chương 9	22
10. Chương 10	25
11. Chương 11	27
12. Chương 12	30
13. Chương 13	32
14. Chương 14	34
15. Chương 15	37
16. Chương 16	39
17. Chương 17	42
18. Chương 18	45
19. Chương 19	48
20. Chương 20	50
21. Chương 21	52
22. Chương 22	55
23. Chương 23	57
24. Chương 24	59
25. Chương 25	62
26. Chương 26	64
27. Chương 27	67
28. Chương 28	71
29. Chương 29	74
30. Chương 30	76
31. Chương 31	80
32. Chương 32	83
33. Chương 33	85
34. Chương 34	88
35. Chương 35	91
36. Chương 36	94
37. Chương 37	98
38. Chương 38	103
39. Chương 39	106
40. Chương 40	109
41. Chương 41	112

42. Chương 42: Chương 42	112
43. Chương 43: Chương 43	112
44. Chương 44	112
45. Chương 45	112
46. Chương 46	112
47. Chương 47	112
48. Chương 48	112
49. Chương 49	112
50. Chương 50	112

Ân Tư

Giới thiệu

Edit: Hỏa Liên Tâm Thể loại: hiện đại, hài hước, ấm áp, có ngược, lạnh lùng bá đạo công vs ôn nhu c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/an-tu>

1. Chương 1

Giao thừa năm 2008, đường phố Bắc Kinh nơi nơi giăng đèn kết hoa. Trình Hàn Lang lái xe qua hết con phố này đến con phố khác, không có đích đến mà chỉ chậm chậm đi về phía trước, di động để phía trên càng không ngừng rung rung, hắn vẫn như không nhìn tới tiếp tục chạy. Không biết là do mệt mỏi hay là thói quen, hắn ngừng xe dưới một tòa nhà, ngẩng đầu nhìn cửa sổ ở tầng 5, ánh sáng hắt ra làm tim hắn nhảy mạnh một chút, không có nhìn lầm, chính là ở gian phòng kia. Hắn giống như điên mà rút chìa khóa, xuống xe, đóng cửa xe, sau đó vọt đến tòa nhà lớn, vào thang máy. Trái tim vẫn còn đập thình thịch.

Thang máy từ từ đi lên, Trình Hàn Lang phát hiện chính mình không thể khắc chế tình tự của bản thân, vài giây này so với nửa năm qua còn dày vò hắn hơn. Cửa thang máy mở ra, hắn đi đến gian phòng kia, tay đưa lên đến cửa lại buông xuống, hắn sợ mình gõ cửa sẽ là tuyên án chính mình rằng đây chỉ là lỗi giác của hắn, hoặc là bỗng nhiên có một người ra mở cửa sau đó hắn đang trong vui sướng mà tỉnh dậy phát hiện ra đây chỉ là một giấc mơ, người ở đây đã sớm rời khỏi, chỉ còn lại một căn phòng trống rỗng.

“Hàn Lang, anh cũng đến đây à.” Cửa bị mở ra, tâm tình của Trình Hàn Lang từ đỉnh núi té xuống đáy cốc. Ngô Ngọc đứng trước cửa, cầm theo túi đang muốn rời đi.

“Em như thế nào lại có chìa khóa nơi này?”

“Anh cho em a, từ rất lâu trước kia rồi! Anh không nhớ rõ sao?”

“Đúng vậy, anh đã cho em, là anh đưa cho em, là anh đưa cho em.....” Trình Hàn Lang lặp đi lặp lại một cách bình thường như đang tự giễu mình.

“Lần trước anh nói anh muốn thu dọn nơi này một chút, nhìn anh vội như vậy, em tới đây giúp anh thu dọn một chút!”

“Nga, cảm ơn em, Ngô Ngọc.” Trình Hàn Lang cứ vậy nói xong lời cảm ơn, Ngô Ngọc lại cảm thấy hẫng có một chút không yên lòng.

“Tốt lắm, đi thôi! Chúng ta đi ra ngoài ăn, em cố ý ra khỏi nhà cùng anh đi ăn, sợ anh cô đơn. Mẹ em mắng thằng em là xem thường sói (anh Lang ý)”. Ngô Ngọc kéo tay Trình Hàn Lang vừa nói vừa đi xuống lầu, Trình Hàn Lang quay đầu lại, cuối cùng liếc mắt về cái cửa phòng kia một cái, cùng Ngô Ngọc vào thang máy.

“Anh bỗng nhiên muốn ăn tặc tương diện(1)” Ở trên đường đi khách sạn Trình Hàn Lang bỗng nhiên ngừng đầu nói với Ngô Ngọc một câu như vậy.

“Anh nghĩ như thế nào mà lại muốn ăn món này? Nhà ai mà đêm 30 lại ăn cái đó a? Bất quá nếu anh thực đặc biệt tưởng nhớ nó thì chúng ta liền đi. Cùng anh ăn cái gì em cũng đều nguyện ý.” Ngô Ngọc nói.

Trình Hàn Lang lắc đầu, cười nói: “Anh vừa nói như vậy, em liền cho là thật sao a?” Ngô Ngọc vừa nghe thì cố gắng nâng khóe miệng lên, thoạt nhìn có điểm bất mãn nho nhỏ.

Không phải đúng người làm là không làm ra được tặc tương diện có hương vị như trước, trước kia ăn đến chán ngấy, hiện tại lại muốn ăn. Tựa như có một tên nhóc, trước kia cứ ở bên cạnh bạn lui tới, bạn cảm thấy phiền, cảm thấy chán. Cảm thấy nó vĩnh viễn cũng sẽ không đi ra khỏi tầm mắt của bạn. Mặc kệ bạn vẫn không coi trọng như thế nào, vẫn thương tổn như thế nào nó đều như làm việc nghĩa không chùn bước mà ở lại bên cạnh bạn, cho nên bạn bắt đầu thành thói quen, bắt đầu nhận định nó luôn ở tại nơi không cách xa bạn. Rồi có một ngày nó đi khỏi nơi đó – căn nhà trống rỗng, bạn mới có thể phát hiện ra chính bạn lại sợ hãi như vậy, bất lực như vậy. Vì thế bạn bắt đầu liều mạng sửa đổi thói quen trong cuộc sống của chính mình, luôn nghĩ vấn đề nằm ở thói quen mà thôi, cuối cùng chống đỡ được một hồi lâu thì thất bại.

Sau lại dần dần hiểu được, cũng hiểu được hết. Đáng tiếc hết thấy đều đã quá muộn. Đây một phần yêu đã lén lút cắm rễ nảy mầm trong lòng bạn. Chính là thời điểm cây còn xanh vì bị bạn bỏ qua mà yên lặng chết đi, cho nên không có ra một trái ngọt nào cho bạn vui mừng. Nó tuy rằng đã hư thối, chính là nó vẫn chôn mình ở chỗ bùn đất ấy, trừ thế nào cũng không trừ sạch sẽ được.

“Hàn Lang, hôm nay buổi tối đến nhà của em đi!” Ngô Ngọc hôn trụ miệng Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang qua loa đáp lại một chút, Ngô Ngọc biết hẫng đồng ý, mỉm cười ngọt ngào. Buổi tối Ngô Ngọc đang nằm ngủ trên ngực Trình Hàn Lang, trên mặt treo đầy hạnh phúc cùng thỏa mãn, Trình Hàn Lang nhẹ nhàng đem đầu của cô chuyển qua trên gối đầu bên cạnh, đứng dậy đi về phía trước cửa sổ, bên ngoài giờ phút này phi thường nóng nực. Trình Hàn Lang nhìn pháo bông tràn ra giữa không trung, như phụ họa cùng chúng mà rút một điều rồi lại một điều thuốc.

Thành Thành, năm 2008 đến rồi, hiện tại Bắc Kinh mỗi ngày đổi một bộ dạng, em còn không trở về nhìn xem sao?

Chú thích:

(1)Tặc tương diện: một món mì xào đặc trưng của Bắc Kinh, mì được cho vào xào với nước sốt đặc trưng

Quyển 1 – Tình yêu lớn dần

“A... A.....”

“Thật không hay ho rồi!” Trình Hàn Lang cởi giày trượt patin, đi qua phía thằng bé vừa rồi bị chính mình đụng văng ra ngoài vài mét. Đầu gối đứa bé bị ma sát mà trầy da, lại bị chà trên mặt đất một đoạn xa. Máu đã bắt đầu muốn trào ra bên ngoài.

“Làm ra vẻ khốn khổ cho tao coi à. Đi a, cũng chưa có khóc! Mày nói mày không về nhà đi đứng ở chỗ này làm gì? Đây là muốn tìm chỗ mà đâm vào sao?”

Thằng bé đứng bật lên rồi chạy thật nhanh, động tác rất là lưu loát, một chút cũng không giống như bị trọng thương. Nó đi đến bên người Trình Hàn Lang, ôm chân Trình Hàn Lang cọ loạn một trận. Ngáng đầu

mở miệng ra định hỏi giải quyết thế nào, trong ánh mắt lóe ra vẻ tội nghiệp, trong tay gắt gao cầm một mớ tiền toàn hào, lớn nhất là một đồng(1).

“Ra là một nhóc ăn xin! Cứ đứng đây đâm vào người khác đi! Vay bớt việc.” Trình Hàn Lang lấy trong bóp ra một tờ tiền giá trị lớn, hung hăng vờ lên người thằng bé.

“Cầm, buông tay! Nghe thấy không?” Đứa nhỏ một tay liền đem tờ tiền nhét nhanh vào túi, tay kia thì còn nắm quần Trình Hàn Lang. Trình Hàn Lang dùng sức đẩy, nhưng đẩy không ra. Còn làm dính máu đầy quần.

Trình Hàn Lang nóng nảy, một cước đá văng đứa nhỏ “Giày trượt patin của tao bị đâm hỏng tao còn chưa bắt đền đâu!” Nói xong quay đầu đi về hướng nhà mình. Vốn đang nghĩ muốn quay đầu lại mắng hai câu. Thấy đứa nhỏ kia sốt ruột từng bước từng bước nhặt lên từng đồng tiền kim loại bị lấn ra đến tận đây bỏ vào túi quần, ghen lắm lắm mà nhịn xuống.

Năm đó Trình Hàn Lang 12 tuổi, đúng mừng một. Nhiều năm sau hần hồi tưởng lại một màn này, cũng chỉ nhớ rõ đứa nhỏ nhặt tiền kim loại khi đó là một bộ dáng sợ người khác cướp đi tiền của nó.

“Mẹ! Con về rồi, cơm ăn được chưa?” Trình Hàn Lang một bên đổi dép lê một bên hướng nhà bếp hô to.

“Nhanh, đem túi sách cất trước đi, rửa tay rồi ra đây là có ngay!” Nói xong cô liền bưng thức ăn lên trên bàn. Trình Hàn Lang rửa tay lung tung rồi vọt ngay ra tới bàn ăn.

“Chân của con như thế nào mà biến thành như vậy? Đưa mẹ xem xem. Sao lại nhiều máu như vậy a?” Mẹ Trình chạy nhanh tới.

“Không phải của con, đừng nói nữa. Con hôm nay đặc biệt không hay ho gì. Ba mua cho con giày trượt patin kia con còn chưa cảm thấy hết mới mẻ liền bị đâm hỏng mất! Còn đâm phải vào người một tên ăn xin, máu này là của tên ăn xin kia.” Trình Hàn Lang một bên vừa bôi cơm vừa nói.

“Con chính là một tên bại gia tử(2), từ nhỏ đã như vậy, mỗi lần mua đồ chơi mới về còn đều mở một lần trước, sau đó giả bộ trả về. Xong rồi đồ đạc tám chín phần mười đều một đi không trở lại. Lát nữa cơm nước xong nhanh đi thay quần đi!”

“Đó là con có một loại tâm lý thăm dò, mẹ, mẹ không hiểu. Trẻ con như vậy mới có tiềm chất.” Trình Hàn Lang nghiêm trang nói. (ừ, tiềm chất phá của :v)

“Con nói vậy cũng nói được a, đừng nói nữa, nhanh ăn đi! Nếm thử cái này một chút.” Sau đó mẹ con hai người lặng lẽ ăn cơm. Bên ngoài trời còn chưa tối hẳn, nắng chiều có thể chiếu vào phần lớn phòng bếp. Đây là một chỗ rất tốt ở Bắc Kinh, phòng này lấy ánh sáng cũng rất tốt. Chính là vẫn có điểm quanh quẽ. Có thể nguyên nhân là do phòng ở lớn đi!

“Mẹ, ba con khi nào thì trở về?” Trình Hàn Lang thật cẩn thận hỏi. Nhìn đến hắc tuyến trên mặt mẹ mình, hần ý thức được chính mình hỏi sai vấn đề rồi, mẹ Trình không có trả lời vấn đề của hần, đứng dậy rời đi.

“Mẹ, mẹ đi đâu? Mẹ không ăn sao?” Trình Hàn Lang thấy mẹ mình xoay người đi mà trong bóng dáng còn có một tia bối rối.

“Mẹ nghe thấy có người gõ cửa, mẹ đi nhìn xem.”

“Nga!” Trình Hàn Lang tiếp tục cúi đầu ăn cơm. Mỗi lần hỏi đến đề tài này, hần cảm giác mẹ mình liền một mực lảng tránh. Hần cho rằng mình đã không còn nhỏ. Có chút vấn đề có thể mở rộng lòng trao đổi với ba mẹ. Ở trong ấn tượng của hần, ba mình tựa như một nhân vật thần bí, tác dụng duy nhất chính là ngẫu nhiên mang đến niềm vui bất ngờ cho hần. Về phần “thần bí”, chính là xuất quỷ nhập thần, thỉnh thoảng mẹ hần có thể ở nhà tùy tiện bày biện ra biến hóa rất nhỏ gì đấy để cho hần biết ba mình đã tới, sau đó cái gì cũng chưa nói đã bước đi. Về phần “niềm vui bất ngờ”, đơn giản chính là ba hần có thể sau một khoảng thời gian ở ngoài lại đưa cho hần một món đồ công nghệ cao. Sau đó nói: “Đây là món đồ chơi ba mua từ nước ngoài cho con. Ba đối với con rất tốt đúng không?” Như vậy liền thỏa mãn cho một đứa nhỏ có tâm lý muốn được sùng bái trước mặt đồng bạn.

Nhớ rõ có một lần hần cả gan hỏi mẹ nó: “Mẹ, mẹ xem trọng ba con chỗ nào?”

“Con không hiểu đâu, ba con có bộ dạng trẻ trung rất hợp ý mẹ. Có thể thời điểm đó mẹ đặc biệt thích ông ấy, ba con thật làm cho người ta có một loại cảm giác luôn mới mẻ.”

“Có thể không mới mẻ sao? Ông ấy một năm rưỡi cũng không thấy mặt đâu. Hỏi thử xem là ai chán được a?”

“Sau khi kết hôn mới biết được, không phải chỉ dựa vào mấy thứ cảm giác mới mẻ này mà sống qua ngày được. Ngày ngày bình thường thanh thản trôi qua mới đáng quý a, mẹ và con nói này làm gì? Con lại không hiểu.”.....

Suy nghĩ nửa ngày Trình Hàn Lang mới phát hiện mẹ hẳn còn không có quay lại phòng bếp. Hắn buông bát, đi đến phía cửa nhà. Mới vừa đi đến, phát hiện một thằng bé đứng ở cửa, gương mặt nhìn có điểm quen quen.

“Sao mày lại theo tao đến đây?” Trình Hàn Lang hỏi. Giờ phút này mẹ Trình Hàn Lang ngơ ngác nhìn thằng bé kia. Thằng bé liền đứng ở cửa, cúi đầu. Máu trên đầu gối còn rỉ ra ngoài. Bàn tay bé nhỏ bần hê hê dùng sức nắm túi tiền.

“Đi, vào nhà lấy bình thuốc Vân Nam màu trắng lại đây, nhân tiện lấy băng gạc đến luôn.”

“Mẹ, mẹ để ý đến nó làm gì? Nó chính là tên ăn xin thối đâm vào con.” Trình Hàn Lang sốt ruột nói.

“Con không quan tâm nó là ai, vậy con có thấy nó là một đứa nhỏ không? Nhỏ như vậy như thế nào có chút lòng dạ sâu xa nào? Chạy đi lấy nhanh đi!” Trình Hàn Lang không tình nguyện đi lấy thuốc.

“Mẹ như thế nào cho nó vào được? Bẩn lắm a. Mẹ không sợ nó mang ruồi bọ vào nhà chúng ta sao.” Nhìn thấy nhóc ăn xin ngồi ở trên sô pha, Trình Hàn Lang còn phát bực hơn nữa. Mẹ nó cũng không trả lời nó điều gì, chân của thằng bé đã được rửa qua, phía trên da bị trầy một mảng rất lớn. Phần thịt hồng phần bên trong cũng lộ ra. Vừa thoa thuốc lên thằng bé liền đau đến nhe răng.

“Đau sao?” Mẹ Trình Hàn Lang nhẹ nhàng xoa, thằng bé không nói chuyện cũng không lắc đầu.

“Mẹ tao hỏi mày lại không nói! Bị cầm điếc sao?”

“Con thấy thằng bé không vừa mắt thì đi ra ăn cơm tiếp đi, còn không thì tự đến phòng con chơi đi, một lát thoa thuốc xong mẹ đưa thằng bé về.”

“Gi? Mẹ còn muốn đưa nó trở về, một tên ăn xin còn phiền mẹ như vậy sao?”

“Hàn Lang con nhìn kỹ xem, đứa nhỏ này bộ dáng rất giống cậu nhỏ của con a.” Mẹ Trình hưng phấn quay đầu chỉ vào đứa nhỏ, Trình Hàn Lang không nói gì, giận dữ quay về phòng mình. Hắn cũng không thể nói cái gì nữa, cậu nhỏ của hắn đã trở thành tâm bệnh của mẹ hắn. Hắn chưa từng gặp qua cậu nhỏ, nghe nói là lúc mẹ hắn dẫn cậu nhỏ đi chơi thì bị lạc. Sau đó thì không tìm được. Thời điểm bị lạc cậu hắn mới 6 tuổi. Sau này nhìn thấy ai lớn lên giống cậu ấy mẹ hắn liền sẽ đem việc này từ trong đầu nhẩy ra mà trừng phạt chính mình. Cho dù mẹ hắn đau lòng nhưng mà con người rồi cũng sẽ lớn lên a! Lúc cậu bị lạc là 6 tuổi, hiện tại ngay cả mẹ hắn cũng có đứa con 12 tuổi rồi, như thế nào mà còn nhìn chăm chăm một đứa nhỏ 5,6 tuổi a?

“Hắn là đi rồi đi?” Trình Hàn Lang đi ra khỏi phòng ngủ, mẹ Trình còn chưa trở về, hắn ngả đầu định nằm lên ghế sô pha, trong giây lát nhớ tới vừa rồi nhóc ăn xin kia ngồi đây, vì thế liền giống như bị điện giật mà nhảy dựng lên. Rầu rĩ ngồi lên sô pha. Không biết vì cái gì mà tâm tình tự nhiên trở nên lo lắng, hắn theo thói quen lấy kẹo qua su trong bóp ra, chậm rãi nhai, hắn thường xuyên dùng phương pháp này giết thời gian khi nhàm chán.

Buổi tối trời đã khuya mẹ Trình mới trở về, bộ dáng thoạt nhìn như một chết đi được. Trình Hàn Lang nhìn thấy mẹ hắn ở cửa đổi dép lê, không để ý gì mà hỏi: “Mẹ đem nó đi đâu vậy? Đi lâu đến cả nửa ngày như vậy. Ăn xin còn có chỗ ở cố định sao?”

“Viện phúc lợi.” Mẹ Trình nói, “Đứa bé nhỏ như vậy không ai quản sao được? Lão nhân gia quản sự trong viện còn tưởng mẹ bỏ rơi đứa nhỏ, nói gì cũng không nhận, bắt mẹ đưa ra một đồng lớn giấy chứng nhận, may mắn còn gặp được một người quen, nếu không không chừng còn không biết bị giữ tới bao giờ!”

“Nga!” Trình Hàn Lang đưa mẹ Trình một ly nước, hai mẹ con câu có câu không trò chuyện, bầu trời bên ngoài tối dần, không gian tối tăm không nhìn thấy một vì sao xinh đẹp nào, thành thị đã bắt đầu tiến vào trong một mảnh yên tĩnh.

Chú thích:

(1) Tiền Trung Quốc là RMB hay gọi là Nhân dân tệ ý, thì 1 RMB hay 1 Nhân dân tệ hay gọi là 1 đồng hoặc 1 khối, 100 hào = 1 khối.

(2) Bại gia tử: đứa con làm gia đình thất bại aka phá gia chi tử :v

2. Chương 2

Buổi chiều tan học ngày hôm sau Trình Hàn Lang cùng đi với Ngô Chấn, tới trước nhà Ngô Chấn, Trình Hàn Lang phát tay tạm biệt cậu ta, quay đầu đi về hướng đông, vừa đi vừa nhàm chán nhìn xung quanh. Bỗng nhiên, Trình Hàn Lang dừng bước. Hắn lập tức đi qua chỗ kia, vẫn là vị trí ngày hôm qua, vẫn là cái tên nhóc ăn xin kia, đang quỳ ở đó với một bác gái, miệng không biết nói cái gì, chỗ hôm qua mẹ Trình Hàn Lang băng bó cho nó đã sớm rách tươm, băng gạc đã muốn cùng màu với bùn đất luôn rồi. Bác gái trái kiếm phải kiếm, tìm ra 2 hào tiền, trực tiếp ném cho nhóc ăn xin kia, nhóc ăn xin thở dài nói lời cảm tạ.

“Mẹ tao không phải đem mày đến viện phúc lợi rồi sao? Mày như thế nào lại chạy đến nơi này?” Trình Hàn Lang chất vấn thẳng bẻ. Đứa nhỏ cũng không có trả lời nó, cũng không có nhìn Trình Hàn Lang luôn, một mực gầy gầy mấy đồng trên tay.

“Hỏi mày còn không nói, mày nói thật ra coi a!” Trình Hàn Lang đẩy đứa nhỏ một chút, đứa nhỏ lui về phía sau vài bước, vẫn là không nói chuyện, cũng không ngẩng đầu nhìn Trình Hàn Lang luôn.

“Được rồi! Tao cũng không cần mày phản ứng!” Trình Hàn Lang tức giận đi khỏi chỗ đó, một bên còn nhin không được mà mắng: “Đúng là trời sinh cái số ăn xin!” Nhóc ăn xin nhìn hắn đi xa, mới nâng đầu lên nhìn về hướng Trình Hàn Lang đi, sau đó khập khiễng đi về phía trước. (ô ô hảo thương bé con kc124)

Về đến nhà, Trình Hàn Lang nói với mẹ Trình: “Ngày hôm qua mẹ có lòng đưa cái tên ăn xin thối kia đến viện phúc lợi, hôm nay nó lại tự mình chạy về chỗ đó, mẹ quản nó làm gì cho dư thừa, cái loại người này đúng là, cho dù đáng thương mấy vẫn thật đáng giận.”

Sắc mặt mẹ Trình thay đổi, hỏi Trình Hàn Lang: “Thật sự như vậy? Con nhìn thấy thằng bé ở đâu? Con có xem kỹ chưa?”

Trình Hàn Lang nói: “Băng gạc còn trên đầu gối mà!”

Mẹ Trình vừa nghe là sự thật, trong lòng cảm thấy thật khó chịu, tình cảnh ngày hôm qua ở nhà thoa thuốc cho đứa nhỏ lại hiện lên trước mắt cô, vốn khi thoa thuốc rất đau thằng bé cũng không dám lên tiếng, một mực ngồi đó hít sâu nhin đau, không chừng bây giờ vết thương còn trở nên nghiêm trọng hơn. Mẹ Trình thở dài một hơi, nhớ tới khi còn nhỏ em trai mình ở phía sau kêu “chị nhỏ ơi, chị nhỏ ơi”, sau đó ngoảnh đầu lại đã không còn, trong lòng nặng trĩu như đổ một khối chì.

Tiếng đập cửa lại vang lên, trong lòng Trình Hàn Lang liền căng thẳng, có một loại dự cảm không tốt a. Bình thường người lớn đến đều sẽ nhấn chuông cửa, chỉ có con nít mới gõ cửa. Hắn chậm rãi đi qua nhìn vào lỗ mắt mèo trên cửa. Quả nhiên, lại gây thêm chuyện cho hắn, nhóc ăn xin kia lại ngồi xổm trước cửa nhà hắn, vẫn là cái tư thế ngày hôm qua, bộ dáng ra vẻ đáng thương. Trình Hàn Lang không nói hai lời, một tay giữ cửa một tay trực tiếp đánh ầm một cái lên cánh cửa, thế nhưng còn dám tới!

Mẹ Trình từ nhà bếp đi ra phát hiện sắc mặt Trình Hàn Lang không tốt, “Vừa rồi là ai a?” mẹ Trình hỏi.

“Gõ nhầm cửa!” Trình Hàn Lang có chút không kiên nhẫn, mẹ Trình nhìn biểu tình Trình Hàn Lang có chút kỳ quái, nhưng mà đồ ăn còn đang nấu nên không hỏi lại cái gì. Tiếp tục trở về phòng bếp nấu cơm.

Chỉ chốc lát sau, tiếng đập cửa lại vang lên. Mẹ Trình xào rau phát ra âm thanh rất lớn, cũng không nghe thấy tiếng gõ cửa lần nữa. Trình Hàn Lang đeo tai nghe không để ý tới thằng bé, chờ hần nghe xong một bài hát tháo tai nghe ra, tiếng đập cửa kia vẫn còn đó. Hần nổi giận dùng dùng chạy đến cửa, mở cửa ra xách cổ áo đứa bé lên, một phen nhấc nó lên, trực tiếp đi tới thang máy, lôi kéo một đường dài xuống tới dưới lầu liền vất cậu bé trên mặt đất, mắng một câu “Cút!”, cũng không quay đầu lại nhìn mà trực tiếp lên lầu.

Buổi tối Trình Hàn Lang một bên vừa ăn cơm vừa xem TV, TV đang chiếu trực tiếp trận đấu bóng rổ, Trình Hàn Lang thật hận không thể chui vào TV mà xem, thế cho nên có người gõ cửa hần cũng không có nghe được, lần này mẹ Trình đi ra mở cửa, cô mới nhìn thấy đứa nhỏ ngày hôm qua gặp lại tìm đến đây, tựa hồ còn chật vật hơn một chút so với ngày hôm qua, trên đầu gối bị thương đã không nhìn ra hình dạng gì, đều bị bùn đất bám đến tận tuyền rồi.

Mẹ Trình trong lòng căng thẳng, vẫn là đem thằng bé vào trong phòng, cô sợ Trình Hàn Lang lại nổi nóng, liền đem thằng bé đến phòng vệ sinh rửa chân trước, sau đó phát hiện vết thương ngày hôm qua đã muốn sinh mủ. mẹ Trình tay run run giúp thằng bé thoa thuốc, thằng bé vẫn nhìn Trình Hàn Lang trên bàn cơm bên kia, mẹ Trình thở dài một hơi, đi đến cái bàn bới một chén cơm, gấp đồ ăn vào rồi đưa cho thằng bé, đứa nhỏ bắt được một bát cơm lập tức lang thôn hổ yết (aka ăn rất nhiều rất nhanh) ăn, cầm đũa còn có chút không tốt, mẹ Trình lại cầm đến cho thằng bé một cái muỗng, ngồi bên cạnh nhìn thằng bé ăn.

Đến lúc quảng cáo, Trình Hàn Lang xoa xoa miệng, lúc này mới phát hiện mẹ không ở bên cạnh, hần liền trực tiếp đi về hướng phòng ngủ. Đi ngang nhà vệ sinh thấy cửa mở toang, cho nên nhìn thấy tình cảnh bên trong nhìn rõ mồn một. Trình Hàn Lang đẩy mạnh cửa ra, dọa mẹ Trình cùng đứa nhỏ nhảy dựng lên. Đứa nhỏ lập tức xấu hổ tay run run mà đem bát thả lại trong tay mẹ Trình, dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn về phía Trình Hàn Lang.

“Tao không phải đem mày ném xuống lầu dưới rồi sao? Mày như thế nào lại đến nữa hả?” Trình Hàn Lang rống lên một tiếng, vừa muốn tiến lên túm đứa nhỏ, thằng bé liền liều mạng trốn về phía sau.

Mẹ Trình ngăn tay hần lại hỏi: “Vừa rồi thằng bé gõ cửa như vậy, mẹ hỏi con như thế nào lại không nói cho mẹ biết?”

Trình Hàn Lang không nói gì, lại nhìn cái bát trong tay mẹ Trình, “Mẹ, mẹ thoa thuốc cho nó con không ý kiến, nhưng mẹ cần gì cho nó ăn ở đây a? Mẹ có biết được nó có bệnh hay không có bệnh không a?” Nói xong liền đem bát muỗng trong tay cô, trực tiếp vất vào thùng rác.

Mẹ Trình thẳng tắp theo dõi hần, Trình Hàn Lang không chút nào sợ hãi nhìn lại, chờ mẹ Trình chỉ trích nó. nhưng mà mẹ Trình lại cái gì cũng không nói, trực tiếp dẫn đứa nhỏ đi ra ngoài, trong mắt rõ ràng là chứa đầy thất vọng. Trình Hàn Lang không rõ rốt cuộc mình làm sai cái gì, không thêm nghĩ nữa, trận đấu bóng rổ lại sắp bắt đầu rồi, như thế nào thì như đi, nghĩ như vậy Trình Hàn Lang bỏ chạy đến nhà bếp tiếp tục xem bóng rổ.

Nhóc ăn xin ăn cơm xong, mẹ Trình còn làm đồ ăn cho thằng bé mang về. Trình Hàn Lang lần này ngay cả hỏi cũng đều lười hỏi, coi như người này cho tới bây giờ chưa có đến lần nào, đi đi liền xong việc.

Sáng hôm sau, Trình Hàn Lang mới vừa xuống lầu, liền thấy một người giống như nhóc ăn xin nằm ngủ trên ghế dài ở dưới lầu, thân thể cuộn lại một đoàn, còn đắp một cái chăn rách. Trình Hàn Lang lúc đi ngang qua bên người người đó lại nhìn thoáng qua lần nữa, chính là nó. Nghĩ thâm, tốc độ thật là mau, đêm qua hần với mẹ mới đem nó vào việc phúc lợi, đảo mắt liền thấy nó lại đến đây, ít ra nhóc diễn trò này trí nhớ còn rất tốt, mỗi lần đều có thể tìm trở về.

Trình Hàn Lang đi lướt qua bên người thằng bé, trực tiếp đi thẳng đến trường.

Kết quả liên tiếp vài ngày, nhóc ăn xin buổi tối đều ở trước cửa nhà hần, ban ngày đi ăn xin, buổi tối liền ngủ ở lầu dưới nhà hần, luôn luôn có một ít người chỉ trở, nhiều lắm cũng là cho thằng bé mấy đồng. Không ai giống mẹ Trình mỗi buổi tối đều thoa thuốc cho thằng bé, có khi còn dặn dò vài câu, lúc nó gần đi còn có thể lấy tiền trong túi cho nó. Ánh mắt mẹ Trình nhìn thằng bé càng ngày càng ôn nhu, thật sự xem nó như người thân mà đối đãi, Trình Hàn Lang thấy thế đều thâm mắng mẹ mình ngốc.

Rốt cuộc có một ngày, mẹ Trình trời còn chưa sáng liền đến chỗ làm sớm, mới vừa xuống lầu liền phát hiện nhóc ăn xin ngủ ở ghế dài, mới biết được thằng bé vẫn chưa ở lại viện phúc lợi, thậm chí ngay cả chỗ để ở cũng đều không có, tìm mẹ Trình giống như bị người ta đâm một dao, lúc đi làm trong lòng đều một mực nghĩ đến chuyện này, ngẫm hạ quyết định làm cho đứa bé này ở lại nhà mình. Chính là Trình Hàn Lang bên kia sẽ khó khăn một chút, chỉ cần thuyết phục được hắn, hắn là sẽ không có vấn đề gì.

Kết quả buổi tối ngày hôm đó mẹ Trình đợi đã lâu cũng không thấy đứa nhỏ đến, nghe lầm vài thứ, tưởng tiếng đập cửa, bỏ chạy tới mở cửa, kết quả đều không có một ai.

Mấy ngày nay thoa thuốc cho nó cũng thành thói quen, cũng thích xem bộ dáng đứa nhỏ ngoan ngoãn không khóc không nháo, có đôi khi cảm thấy nó là đứa em thất lạc của mình, ngay cả ánh mắt, thần thái đều giống. Tưởng tượng như vậy liền càng thêm đứng ngồi không yên, Trình Hàn Lang thấy mẹ hắn bộ dáng mất hồn mất vía, hừ lạnh một tiếng, khẳng định là lại bởi vì nhóc xin ăn kia. Nhiều ngày như vậy hắn cũng đã dần có thói quen chuyện đứa nhỏ thường xuyên xuất hiện là thật, về phần thái độ của mẹ hắn, hắn cũng liền làm như không thấy. Chỉ cần không phiền đến hắn, hắn sẽ coi như người này không tồn tại.

“Nó tối nay không tới, mẹ cho là nó chỉ biết đến mẹ, không chạy đi gõ cửa nhà người khác à.” Trình Hàn Lang khinh thường nói.

Lỡ tai mẹ Trình đều hướng về cửa phòng nghe ngóng, căn bản không rảnh bận tâm Trình Hàn Lang nói gì đó. “Giống như đến rồi! Lần này mẹ thật sự nghe được nó.” Mẹ Trình cảm giác như mình nghe được tiếng đập cửa rất nhỏ, chạy nhanh đi mở cửa.

Vừa mở cửa ra, đứa nhỏ liền theo cánh cửa mở ra mà gục xuống đất, toàn thân đều là đất, sắc mặt trắng bệch, trên đầu còn đầy mồ hôi. Mẹ Trình ôm thằng bé chạy nhanh vào trong phòng, đặt lên trên giường, đứa nhỏ nằm không được, ở trên giường lăn lộn, chỉ chốc lát sau khăn trải giường đều bẩn hết, Trình Hàn Lang lại muốn mở miệng mắng, nhưng mà nhìn nhóc ăn xin liều mạng gắng gượng dậy, mẹ hắn thì dường như đang gấp chuyện gì nên đành thôi. Mẹ Trình gọi điện thoại kêu bác sĩ tới, sau đó chậm rãi trấn an đứa nhỏ, chờ bác sĩ tới.

Khi bác sĩ vào phòng thấy đứa nhỏ bẩn hề hề nằm trên giường, cảm thấy kinh ngạc, nhưng chính ông cũng chỉ là bác sĩ, hỏi nhiều thì không tốt, nên liền bắt đầu xem bệnh cho đứa nhỏ.

“Là viêm tràng dạ dày, giai đoạn mới phát tác. Phải truyền dịch!”

Bác sĩ nói với mẹ Trình, mẹ Trình gật gật đầu, bác sĩ trước tiêm thuốc giảm đau cho đứa nhỏ, rồi trở về lấy thuốc, đợi cho bác sĩ vừa đi, mẹ Trình liền giúp đứa nhỏ tắm giặt sạch sẽ, mặc quần áo rồi nằm vào trong chăn. Đồ đứa nhỏ mặc chính là quần áo của Trình Hàn Lang lúc trước, mặc vào có điểm rộng, Trình Hàn Lang ở bên cạnh nhìn thấy, âm thầm trào phúng nói quần áo này đều bị đập hư rồi.

Bác sĩ vội vã quay lại truyền dịch xong liền về, trước khi đi còn nói với mẹ Trình mấy ngày tiếp theo còn phải truyền thêm 2 bình nữa. Mẹ Trình gật gật đầu, tiễn bác sĩ đến cửa. Sau đó trở về phòng, đứa nhỏ đang ngủ kia hắn là như bị tra tấn suốt một ngày, đã muốn hoảng loạn, mẹ Trình nhìn thằng bé hồi lâu, thở dài thật sâu, giúp thằng bé đắp chăn ngay ngắn rồi đi ra ngoài.

3. Chương 3

“Cái gì? Mẹ muốn nhận nuôi nó. Mẹ, mẹ không có đùa với con chứ?”

Đúng như mẹ Trình nghĩ, Trình Hàn Lang nói sao cũng không đồng ý với đề nghị này. Ánh mắt của hắn trừng mẹ Trình, tức giận đến thở hổn hển nói: “Mấy ngày nay cho nó ở đây con đã đủ không vừa ý rồi! Muốn một tên ăn xin trở thành người nhà của chúng ta, mẹ có nói gì con cũng không đồng ý. Mẹ, ai lớn lên giống em trai của mẹ, mẹ đều muốn đem từng người về tới nhà sao?”

Mẹ Trình nhìn Trình Hàn Lang tức giận đến không còn dáng vẻ thường ngày, đợi thật lâu sau mới chậm rãi nói: “Hàn Lang, kỳ thực mẹ đã sớm muốn tìm cho con một người bạn, dù là không nhận nuôi nó, mẹ cũng

có thể sẽ tìm cho con một em trai hoặc em gái từ nơi khác. Nhận nuôi một đứa nhỏ là chuyện mẹ đã tính tìm cách làm từ trước rồi.”

Trình Hàn Lang không hiểu hỏi: ” Vì sao? Con lúc nhỏ mẹ chưa từng cho con kết bạn, hiện tại nghĩ tới, mẹ nhất thời mới nhớ ra a? Hơn nữa, con đã lớn như vậy, có hay không có bạn thì sao a?”

Mẹ Trình bình tĩnh nhã nhặn nói với hần: “Hàn Lang, dù sao để con làm con một thì cũng không có tốt, có một người cùng con chia sẻ cũng có thể cho con học được cách cùng người khác chung sống. Con từ nhỏ ít gần ba con, càng miễn bàn đến việc ông ấy dạy con. Chính con thoát nhìn cao lớn như vậy không khác gì người bình thường, nhưng thật ra ở phương diện mà chỉ có người làm cha mới có khả năng giúp con cái phát triển, con không có được tiếp thu ít nhiều cũng sẽ có một chút khiếm khuyết.”

Nhìn Trình Hàn Lang không có thay đổi sắc mặt chút nào, mẹ Trình thở dài, lại nói tiếp: “Hơn nữa...mẹ cũng không có khả năng ở cùng con cả đời, có một người anh em dù sao cũng có thể chăm sóc lẫn nhau, gia đình bên nội con nhìn thấy ba con không khác gì thấy thổ phỉ, đã sớm cắt đứt quan hệ. Mẹ sợ con sau này không có chỗ dựa, một mình lẻ loi, không có gì có thể thay thế tình thân được.”

“Mẹ, một mình con vô cùng tốt, nhiều người thì nhiều trói buộc. Hơn nữa, chẳng phải còn có mẹ sao?” Trình Hàn Lang nói xong, mẹ Trình không có trả lời, Trình Hàn Lang phát hiện ánh mắt mẹ Trình có chút hồng lên, một loại dự cảm xấu hiện lên trong lòng, hần luôn nghĩ trong lòng mẹ hần có việc gạt hần, cụ thể là cái gì thì hần lại không thể chắc chắn được, cũng bởi vì như vậy mới càng cảm thấy khó chịu.

Mẹ Trình thừa lúc Trình Hàn Lang không chú ý lấy tay lau khóe mắt một chút, hỏi tiếp: “Con muốn như thế nào mới đồng ý?”

Vừa hỏi như vậy Trình Hàn Lang trái lại không biết trả lời như thế nào, suy nghĩ hồi lâu cũng không nói ra câu nào.

Mẹ Trình đứng dậy, nói với Trình Hàn Lang: “Những gì muốn nói mẹ đã nói hết, chính con tự suy nghĩ thật kỹ đi!”, sau đó đi về phía phòng ngủ.

Trình Hàn Lang ngồi một mình trên ghế sa lon một chút, nghiêm túc một chút suy nghĩ vấn đề này. Nhận con nuôi hần cũng không có ý kiến gì nhiều, thế nhưng ít ra cũng phải nhận một đứa nhỏ ra hình ra dáng a! Nhận như thế nào đi nữa cũng tốt hơn một đứa ăn xin chứ! Suy nghĩ thật lâu, Trình Hàn Lang trong đầu toàn là ăn xin thì như thế nào kiếm ăn ở hai bên trái phải cái thùng rác, một năm cũng không có tấm, còn giả bộ tàn tật để gạt người. Người như thế ở đầu đường xó chợ có nhiều lắm. Không được, mình không có cách nào khác tiếp thu cái này được, mình phải cùng mẹ nói rõ một chút. Nghĩ như vậy, Trình Hàn Lang liền hướng phòng ngủ mà đi đến.

Vừa định bước vào phòng, hần cũng cảm giác bầu không khí bên trong rất không thích hợp, hình như có tiếng khóc bị đè nén, hần nhìn trộm vào trong qua khe cửa, mẹ Trình của hần gối đầu lên tấm chăn trên người đứa nhỏ, từ thân thể đang run kia có thể thấy được đích thật là cô ấy đang khóc. Trình Hàn Lang đứng ở cửa, trong lòng ngũ vị tạp trần (aka trong lòng có nhiều cảm xúc, bối rối), cảm giác không dễ chịu gì.

Hần biết mẹ Trình không có khả năng chỉ vì đứa nhỏ này mà khóc, khẳng định là cũng có những nguyên nhân khác, chỉ là hần căn bản không thể cùng nàng chia sẻ, thậm chí ngay cả...ít nhất là...nói rõ cũng không. Sợ rằng hôm nay mình mà cự tuyệt lời đề nghị này sẽ châm ngòi kíp nổ này mất! Mặc kệ thế nào, hay là cứ nhận nó, mặc dù mình không có khả năng triệt để chữa khỏi tâm bệnh của mẹ, nhưng có thể làm nhiều hơn một chút thì làm một chút đi!

Ra quyết định muốn hết cả một ngày, Trình Hàn Lang liền đi tìm mẹ Trình, hần sợ nếu không đi lát nữa sẽ lại hối hận.

“Mẹ..” Trình Hàn Lang gõ cửa một cái, mẹ Trình xoay lưng về phía hần không có xoay người lại, “Có việc gì không?”

“Cái kia...Mẹ nếu thật thích đứa bé này mẹ cứ nhận nuôi đi! Con cũng nhắm một mắt mở mắt không quan tâm, không phải chỉ là nhiều thêm một người thôi sao? Cũng không có gì là không được.” Trình Hàn Lang đứng ở cửa cười cười nói.

“Thật sao? Con không phải là thấy khó chịu với nó sao? Nó sau này ở nhà chúng ta đợi con cam tâm tình nguyện sao?”

“Con khó chịu thì có biện pháp gì, mẹ không phải là thích lắm sao? Để nó thử ở nhà chúng ta một chút xem sao đi! Sau này thật sự chịu không nổi sẽ nói sau. Được không?”

Mẹ Trình vừa nghe lời này liền xoay đầu lại, tuy rằng mắt còn chút hồng hồng, nhưng trên mặt rõ ràng hiện lên biểu tình nhu hòa. Mẹ Trình giúp đỡ nhỏ chỉnh chắn lại một chút, rồi đi về phía Trình Hàn Lang.

“Con trai ngoan!” mẹ Trình sờ sờ đầu Trình Hàn Lang. vốn đang định sẽ nói chuyện rõ ràng với hắn, nếu thật sự không được sẽ dùng biện pháp cứng rắn hơn. Không ngờ Trình Hàn Lang đã tự mình nghĩ thông suốt, điều này làm trong lòng mẹ Trình rất vui mừng.

Buổi tối mẹ Trình giúp Thành Thành tắm xong thì bế ra ngoài, đem để trên ghế sa lon, nắm bàn tay nhỏ bé của nó nói:

“Mẹ ngày mai sẽ làm thủ tục, bắt đầu từ bây giờ con gọi là Trình Thành, nhũ danh (aka tên gọi ở nhà, biệt danh người thân hay gọi) là Thành Thành, đến đây, đây là anh trai con Trình Hàn Lang! Con gọi đi!” mẹ Trình đem Thành Thành ôm ở trên đùi, chỉ vào Trình Hàn Lang rồi nói với Thành Thành. Thành Thành nhìn Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang quăng lại ánh mắt hung tợn, Thành Thành vội vàng cúi đầu, quay mặt xuống sàn nhà gọi một tiếng: “Anh!” Âm thanh nhỏ đến nỗi hầu như không nghe được.

“Hừ! Có gì mới lạ a!” Trình Hàn Lang hừ lạnh một tiếng, đi về phía phòng ngủ của mình.

“Từ nay về sau con giống như anh con cùng nhau ngủ, ngủ trên giường lớn ở trong phòng.” mẹ Trình chỉ một ngón tay về phía phòng ngủ của Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang vừa nghe thấy, lập tức dừng bước, xoay người lại lên tiếng kháng nghị: “Để nó ngủ cùng con? Giường một mình con ngủ còn thấy không đủ rộng đó a! Không phải có một phòng trống sao? Ngủ đó đi! Đừng giày xéo giường của con.”

“Phòng đó ngay cả giường cũng không có, con bảo em ngủ như thế nào?”

“Thích ngủ thế nào thì ngủ! Trước đây nó ngủ hai bên trái phải cái thùng rác cũng ngủ rất ngon đó thôi! Sàn nhà đã là tiện nghi cho nó.”

“Được được được! Con trai ngoan! Anh con không muốn, mẹ muốn, sau này mỗi ngày ngủ với mẹ.” mẹ Trình an ủi Thành Thành vẫn đang cúi đầu.

Trình Hàn Lang vừa nghe liền ghen tị muốn chết, hắn từ nhỏ chưa ngủ cạnh mẹ mình được vài lần, làm sao để nhóc ăn xin lượm được tiện nghi như vậy. Vì vậy lại tức đến thở hổn hển nói: “Mày muốn ngủ thế nào thì ngủ, tao mặc kệ, nói chung đừng nghĩ đến việc ngủ trong phòng mẹ tao, tao mà thấy liền đem mày từ tầng năm ném xuống. Cho mày triệt để từ giả số phận nghèo khổ.”

Buổi tối Trình Hàn Lang tắm rửa xong chuẩn bị lên giường đi ngủ, Thành Thành đã ngủ trên giường từ sớm, Trình Hàn Lang nhìn dáng vẻ ngủ như chuyện đương nhiên của nó liền phát bực, cởi quần áo rồi dùng sức chen lấn Thành Thành một chút.

“Đi đi, đi qua bên kia đi, nhỏ xíu như vậy mà chiếm nhiều chỗ quá.” Thành Thành thoáng cái liền tỉnh, khấn trương đi qua đi lại hai bên trái phải, cuối cùng vẫn là đi đến nằm ở mép giường Trình Hàn Lang mới yên tâm mà nằm xuống.

“Nói cho mày biết, mày chính là một tên ăn xin, ngủ thế nào thì cũng vậy!” Trình Hàn Lang lại mắng một câu trong lòng mới có điểm yên ổn. Xoay người đưa lưng về phía Thành Thành chuẩn bị ngủ.

Lồng ngực bé nhỏ của Thành Thành lên xuống liên tục, hô hấp có chút gấp, rõ ràng là vừa bị hù dọa mà giật mình tỉnh giấc. Trình Hàn Lang cũng không quan tâm, tắt đèn đi ngủ.

Trình Hàn Lang nhắm mắt lại, có thể nghe tiếng hít thở rõ ràng ở bên cạnh, trong đầu hắn lại nhớ lại chuyện ban ngày, cảm giác cứ như là nằm mơ, một tên ăn xin cứ như vậy mà cùng hắn ngủ trên một cái giường, hơn nữa nó còn trở thành em trai của hắn. Chính hắn còn đồng ý, hắn thật sự hi vọng đây là một giấc mơ, buổi sáng tỉnh lại sẽ không nhìn thấy bóng dáng của nhóc ăn xin kia nữa.

Buổi tối Trình Hàn Lang dường như nghe được tiếng động gì đó, hần trở mình, tiếp tục ngủ. Sáng ngày thứ hai hần rơi giường, lúc mở mắt ra liền nhanh chóng nhìn hai bên trái phải, chỉ có mình hần ngủ trên giường, trong giây phút đó hần thật vui mừng, chẳng lẽ thật sự là một giấc mơ? Chờ lúc hần đứng lên mặt quần áo bỗng nhiên phát hiện trên mặt đất còn có một người, không biết là nhóc ăn xin này rơi xuống đất lúc nào. Bị chần bọc lại nằm ngủ trên mặt đất, bọc chặt chẽ chẽ, chỉ lộ ra mỗi cái đầu. Áo tưởng của Trình Hàn Lang vào giờ khắc này liền tan biến, nên đối mặt vẫn là phải đối mặt.

“Đáng đời!” Cúi đầu mắng Thành Thành nằm dưới đất một cái, Trình Hàn Lang không để ý nó nữa, trực tiếp mặc quần áo tử tế, đánh răng súc miệng chuẩn bị đi học.

4. Chương 4

“Này! Này! Nói mày đó, Trình Hàn Lang! Nghĩ gì vậy? Nhìn mày từ sáng giờ tới trưa vẫn ngơ ngẩn ngẩn, mày đang thích ai a?”

“Ngô Chấn, mày thật là có năng lực đoán mò. Trên mặt tao có cái biểu tình liên quan đến mối tình đầu sao?” Trình Hàn Lang vừa nói vừa đem sách dựng đứng lên. Chính mình thì ở đằng sau cuốn sách thở dài.

“Mẹ tao nói: Nữ khi bắt đầu thích chừng diện, nam khi bắt đầu ngây người nhất định gặp chuyện không may, bất quá nhìn biểu tình của mày đúng là không giống mối tình đầu, ngược lại giống như là hiểu ra sự đời. Ha ha ...Mày nói tao nghe coi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Thầy giáo ở phía trên cao giọng lên một chút, hai người vội vã ngừng đầu lên. Đây là một loại ám hiệu cao cấp, học sinh cả lớp đều biết rõ trong lòng. Chỉ một lát sau, đầu của thầy liền chuyển hướng về bảng đen, hai người càng cúi thấp đầu xuống.

“Tao không biết nên nói cho mày không nữa, nói ra thì mất mặt.”

Ngô Chấn thoáng cái liền bu đầu lại: “Tao đây càng phải nghe, tao thích nhất là mấy chuyện mất mặt.”

“Cút sang một bên!” Trình Hàn Lang bỗng chốc đẩy ngã cuốn sách, dọa Ngô Chấn giật cả mình. Thấy biểu hiện trên mặt Trình Hàn Lang rõ ràng là không được làm phiền, vẫn là không chọc hần thì tốt hơn.

Buổi trưa tan học Trình Hàn Lang không có chờ Ngô Chấn, cầm túi sách liền tự sải bước đi. Ngô Chấn chạy chậm chậm đi theo, nghĩ thầm rốt cuộc là ngày hôm qua ai chọc vị lão gia này a!

“Hàn Lang, ngày hôm nay tan học tao làm xong bài tập rồi qua nha mày chơi nha! Lần trước còn chưa có đánh xong trò chơi kia ni!” Ngô Chấn tìm cách lôi kéo để hóa giải không khí khẩn trương này một chút. Cậu không ngờ một câu này đã châm ngòi nổ, cho một quả bom lớn.

“Tao cho mày biết, sau này đừng có chạy đến nhà tao nữa! Đứa nào tới tao sẽ nổi nóng với đứa đó!” Trình Hàn Lang rít gào như một con sư tử phát điên. Ngô Chấn sợ đến lùi về sau vài bước. Nói xong câu đó liền dùng dùng bỏ đi, để Ngô Chấn đang từ từ hoàn hồn lại.

Về đến cửa nhà, Trình Hàn Lang nhấn chuông cửa, mở cửa là Thành Thành. Hần hất túi sách một cái rồi đi về hướng phòng mình.

“Anh!” Thanh âm rất nhỏ thê nhưng hần nghe được, là nhóc ăn xin! Hần không quay đầu lại, tiếp tục đi về phòng. Đến trước cửa liền đóng ầm một tiếng. Về đến phòng rồi, Trình Hàn Lang cảm giác cả người không được tự nhiên, cụ thể vì sao chình bản thân cũng không hiểu. Hần không thích chia sẻ đồ đạc của mình với người khác. Khi còn bé cũng tưởng tượng qua mình sẽ có một em trai hoặc là em gái. Sau đó họ sẽ như món đồ chơi mặc cho hần chơi, mặc cho hần giáo huấn, cho dù là giáo huấn hần cũng không nghĩ đến lượt một tên ăn xin.

“Con trai! Ăn cơm thôi. Thành Thành, đi gọi anh con đi!” Tiếng nói từ nhà bếp truyền tới.

“Không cần nó gọi, tự con sẽ ra tới.” Trình Hàn Lang từ trong phòng đi ra ngoài, trực tiếp ngồi vào bàn rồi bắt đầu cầm đầu ăn.

“Con sao lại không rửa tay a? Đi rửa tay trước đi, rửa xong rồi hẵng ăn. Thành Thành nhỏ hơn con còn biết rửa tay ngay trước khi ăn.” mẹ Trình nói xong hướng về Thành Thành lộ ra một nụ cười hiền lành không gì sánh được, cái nụ cười này liền chọc giận Trình Hàn Lang.

“Nó rửa tay? Nó lúc ăn xin còn không phải trực tiếp ăn mấy thứ này nọ rơi trên đất sao? Giờ còn ra vẻ cái rắm a.” lời này vừa ra khỏi miệng, Trình Hàn Lang cảm giác được miệng mẹ nó đang run rẩy, nhưng cuối cùng cũng không có nói lại cái gì, trực tiếp ôm Thành Thành ngồi lên ghế.

Trình Hàn Lang rất rõ ràng, mẹ Trình lúc tức giận nhất đều không phải sẽ chửi mắng người khác, mà là sẽ trầm mặt không nói.

Thành Thành nhìn chăm chăm vào bàn tay nhỏ bé của mình. mẹ Trình đưa cho nó một cái muỗng, lúc nó cầm vẫn nhìn nhìn mẹ Trình.”Mẹ ơi, con... con rửa sạch rồi. Con chưa từng nuốt đồ này nọ ăn.”

“Ồ, ăn đi! Mẹ không chê người dâu.” Trình Hàn Lang nghe một tiếng “mẹ” trong lòng cùng tủi thân. Nhưng vừa nhìn biểu tình kia của mẹ hắn hắn biết lúc này không phải thời cơ tốt nhất để oán trách, ngược lại không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống ăn.

“Mẹ, con giúp mẹ rửa chén.” Ăn cơm xong Trình Hàn Lang liền đứng lên thu dọn chén đĩa.

“Không cần, con cứ vào phòng làm bài tập đi! Để khỏi dơ tay con.”

“Mẹ, mẹ vì một tên ăn xin mà cứ nổi nóng với con như vậy? Nó có cái gì tốt?”

“Vậy con nói xem nó có cái gì không tốt? Con không cho nó chạm vào, nó liền tới gần cũng không dám, sợ chúng ta ghét nó, cứ mãi đứng đó nhìn tới cũng không dám cầm. Mỗi lần thấy ánh mắt lấy lòng này của nó, trong lòng mẹ đều phát hoảng. Một đứa bé nhỏ như vậy mỗi ngày phải nhìn sắc mặt người khác mà sống. Con như vậy coi cũng được sao? Tất cả bởi vì nó là một người ăn xin? Cậu con khi đó cũng là 6 tuổi. Khi đó nhà ai mà không có một đám trẻ con (ý của mẹ Trình ở đây là lúc cô và em còn nhỏ thì TQ chưa thi hành chính sách một con nên nhà nào cũng đông con ý), ai hiếm lạ gì cậu con a! Ai sẽ thu dưỡng cậu con a? Nó bất quá cũng chỉ có thể đi xin ăn mà sống. Con cũng không còn nhỏ nữa, một chút lòng bao dung cũng không có sao?”

“Mẹ, mẹ đừng dùng loại ánh mắt này nhìn con, con cũng cần phải làm quen. Mẹ đột nhiên đi tìm cho con một đứa em trai, con làm sao thoág cái liền đem nó trở thành người thân được? Hơn nữa, mẹ cũng không cần đến mức để nó cả ngày nhằn mặt cho con xem ni! Trong lòng con có thể cân bằng sao?”

“Mẹ biết suy nghĩ của con, con chính là ích kỷ, cái gì cũng đều vì một mình con. Cứ như vậy khẳng định một thời một khắc cũng không tiếp nhận được. Biết nghĩ đến người khác là điều con có thể. Điều kiện tiên quyết là con phải có tâm. Nếu như trong lòng con vẫn luôn có mâu thuẫn, ai cũng không nói cho con hiểu được.”

Sau khi cùng mẹ nói chuyện xong, Trình Hàn Lang cảm giác như là tự mình đâm đầu vào ngõ cụt. Lúc này nếu như mình vẫn cố nói lại, không chừng mẹ hắn sẽ càng coi thường hắn. Bởi vì đi học nửa ngày đến trưa về hắn đều ở nhà nên phải tính như thế nào để hắn không thua thiệt mà cũng không chọc tới mẹ hắn.

“Thành Thành, mẹ nói cho con biết cái này, ngày hôm nay mẹ đã nhập hộ khẩu cho con, sinh nhật của con là chính là ngày 7 tháng 7. Đó là một ngày lành, là ngày Ngưu Lang Chúc Nữ gặp nhau nha.”

“Ngưu Lang là ai?”

“Đây là một câu chuyện thần thoại cổ xưa, hôm nào mẹ sẽ kể cho con nghe. Giờ đã trễ lắm rồi, con nên đi ngủ với anh đi nha.”

“Mẹ ơi, anh không thích con bởi vì con làm hư giày trượt của anh sao ạ?”

“Ai nói anh con không thích con, người với người đôi lúc phương thức yêu thích kẻ khác không giống nhau thôi, con chưa hiểu được, sau này con trưởng thành liền sẽ hiểu. Anh con rất thích con. Chính anh con nói

mẹ nhận con đó.” Thành Thành nghe xong lời này liền tránh khỏi tay mẹ chạy vù vào phòng Trình Hàn Lang.

“Anh, anh đối với em thật tốt!” Đột nhiên đối mặt với một khuôn mặt tươi cười ngọt ngào, Trình Hàn Lang có điểm không biết phải làm sao. Hắn do dự một chút. Hay là trước tiên đóng cửa lại. Xoay người một cái lập tức thay đổi biểu tình:

“Mày đứng ở đó, đừng có nhúc nhích. Hiện tại tao nói cái gì mày đều phải nghe cho rõ ràng. Bằng không mày cứ tiếp tục đi ăn xin đi là vừa!”

“Dạ.” Thành Thành đứng thẳng tắp, dáng người gầy ốm đứng như vậy cứ như một cây côn. Về mặt rất là nghiêm túc.

“Thứ nhất, chỉ khi nào có mẹ mới có thể kêu tao là anh, bình thường kêu tao là lão đại, tao và mày không có quan hệ họ hàng gì hết; thứ hai, tao chỉ gọi mày là Thành Thành trước mặt mẹ, những lúc khác vẫn gọi mày là “nhóc ăn xin”, nhưng những việc này...mày cũng không được nói cho mẹ tao biết; thứ ba, tao kêu mày làm gì thì mày phải làm cái đó, không được làm trái mệnh lệnh của tao. Hiểu không?” (voãi cả lão đại, nghe ngu thì thôi kc101)

“Hiểu ạ.” Thành Thành nhỏ giọng trả lời.

“Được rồi, ngủ đi. Đi qua bên kia nằm đi, cách tao xa một chút!”

5. Chương 5

Trên sân một đám trẻ con đang chơi bóng rổ, khán đài bên cạnh có một ít nữ sinh đang ngồi. Thường thường có một hai tiếng ủng hộ và hoan hô vang lên.. ít nhất.. có không ít nữ sinh là “lòng mang tà niệm”. Thật ra đây vẫn là độ tuổi sạch sẽ trong sáng, có đôi khi lý do thích nhau cũng rất đơn giản dễ hiểu.

“Trịnh San Đồng, cậu thật không cảm thấy Trình Hàn Lang lớp bọn mình đặc biệt có khí chất quý tộc sao? Mình chưa từng thấy cậu ấy mặc trang phục bình dân trước mặt mọi người. Hơn nữa đồ của cậu ấy cho tới bây giờ chưa có cái nào bần tiện hai lần mà.”

“Đó là cậu ta có thói khoe khoang, ai nói có tiền thì nhất định sẽ có khí chất?” Trịnh San Đồng dùng ánh mắt cười nhạt rõ ràng nhìn về phía Ti Dương. Ánh mắt của cô đảo qua sân bóng rổ, dừng lại trên người Trình Hàn Lang, hắn ở trên sân bóng rổ dẫn bóng, xoay người, ném rổ. Cùng với một tiếng “Chuẩn!” trên mặt hắn lộ ra nụ cười sáng lạn. Trên mặt Trịnh San Đồng có điểm nóng rần lên.

“Cho cậu, nước!” Ti Dương có điểm không được tự nhiên mà đưa nước cho Trình Hàn Lang, tim đập rộn lên, càng cảm thấy sợ rằng sẽ bị cự tuyệt hơn. Xung quanh vang lên một trận âm thanh ồn ào, lúc đó nhìn động tác chờ đợi này của cô bé mọi người đều hiểu là chuyện gì đang xảy ra.

“Cám ơn cậu, Ti Dương! Ha ha...” Ngô Chấn một hơi lấy nước, rồi ầm ầm uống luôn. Uống xong xoa miệng một cái liền túm Trình Hàn Lang đem đi. Ti Dương vừa tức vừa buồn, nhưng nói cho cùng là Trình Hàn Lang cũng đã biểu hiện quá rõ ràng rồi, đành phải thôi.

“Cám ơn mày, Ngô Chấn.” Hai người trên đường về nhà lại bắt đầu kẻ vai sát cánh.

“Tao với mày là gì a? Tao biết ánh mắt mày cao (aka chảnh cún tb027), về điểm này thì mấy mặt hàng trong lớp tụi mình khẳng định không có đứa nào lọt vào mắt mày được.”

Ngô Chấn còn đang hưng phấn mà nói, Trình Hàn Lang thì trong đầu vẫn còn đang nghĩ chuyện khác.

“Ngô Chấn, tao có một đứa em trai.” Trình Hàn Lang cúi đầu dùng sức đá bay cục đá ven đường.

“Gì a? Mẹ mày khi nào sinh ra một đứa nữa vậy?” Ngô Chấn trợn to hai mắt.

“Cũng không phải sinh, là nhận nuôi.”

“Vì sao lại nhận nuôi thêm một đứa? Mày hai bữa trước bực bội chuyện này có đúng hay không?”

“Tao cũng không biết vì sao. Dù sao trong lòng tao rất không thoải mái. Mẹ tao rất che chở cái thằng nhãi con kia! Mỗi ngày vì nó mà quở trách tao.”

“Thật hay giả vậy? Cũng không phải do mẹ mày mang thai sinh ra mà đúng không? Đã không phải ruột thịt sao còn phân cao thấp a? Nhà có hai con đúng là không tốt đẹp gì. Tao với em gái tao mỗi ngày đều đánh nhau. Mẹ tao mỗi lần tao đụng tới nó là lại khóc, giờ lấy nước mắt làm vũ khí luôn a! Tao ở trong nhà một chút địa vị cũng không có. Bởi vậy cho nên tao đồng cảm sâu sắc với mày người anh em à.”

Trình Hàn Lang vốn muốn nói nó chính là một tên ăn xin, bắt quả nhìn Ngô Chấn một chút, vẫn là không nói ra khỏi miệng, nói ra không biết sẽ bị cậu ta cười thành cái dạng gì. Ngô Chấn nói muốn đi xem người làm Trình Hàn Lang thành đứa con thất sủng, Trình Hàn Lang không có từ chối.

“Lão đại!” Thành Thành chạy tới mở cửa.

“Đây là thằng em trai mà mày nói hử, miệng còn gọi mày là lão đại a? Có chút ý tứ nha!” Ngô Chấn mở toang cánh cửa liền nhìn thấy Thành Thành.

“Chắc là mẹ tao giờ còn chưa về, thứ sáu tội mình tan học sớm, mẹ tao còn chưa có tan ca.” Trình Hàn Lang không yên tâm lắm, lại đi kiểm tra hết các phòng một phen, xác thực xem có an toàn không. Lại bắt đầu kiểm tra đồ đạc của mình có bị nhóc ăn xin đụng tới không, hiện tại chính là cơ hội tốt để giáo huấn nó. Kết quả ở trong phòng ngủ tìm nửa ngày cũng không phát hiện gì, cuối cùng thất bại mà trở về phòng khách.

” Ê nhóc...Thành Thành mày qua đây.” Trình Hàn Lang ý thức được Ngô Chấn đang ở đây, không thể không đem mấy chữ ăn xin này nọ lược bớt.

“Lão đại, anh gọi sai rồi. Anh phải gọi em là “nhóc ăn xin” bởi vì mẹ không có ở nhà...” Thành Thành đi tới nghiêm trang nói, bị Trình Hàn Lang bịt miệng. Ngô Chấn lại gần dùng sức mà nhìn chăm chăm Thành Thành. (kc113)

“Tuyệt đối không giống mày a! Thằng nhỏ này có thể còn dễ nhìn hơn mày. Hơi gầy chút.” Trình Hàn Lang trừng mắt Ngô Chấn liền bật dậy ngậm miệng lại. Ngô Chấn nhào người lên không biết là nói nhỏ vào tai Trình Hàn Lang gì đó, Trình Hàn Lang liền giật mình.

Buổi tối mẹ Trình trở về nhà nấu cơm, Thành Thành ở bên cạnh chạy tới chạy lui, tay thì khuấy loạn lên một trận trong chậu rửa rau. Sau đó liền ở bên cạnh nhìn chăm chăm tay mẹ nó mỗi lần nhất lên hạ xuống mà cắt đồ ăn.

“Sao lại nhìn nghiêm túc như vậy a, Thành Thành?” mẹ Trình nhìn cái đầu nho nhỏ của Thành Thành.

“Con mỗi ngày phải trông chừng con dao này, mẹ lúc nào cũng phải cắt cắt, lỡ cắt vào tay thì sao?” (kc38)

“Đứa nhỏ ngốc, mẹ đã cắt bao nhiêu năm rồi. Nhắm mắt lại cắt cũng không cắt vào tay đâu. Con đừng ở chỗ này nhìn mẹ, còn làm mẹ phiền thêm. Con vào phòng chơi với anh đi nha!” Thành Thành nghe vậy mới từ nhà bếp chạy về phòng ngủ.

Nó nhẹ nhàng từ cửa đi vào, phát hiện Trình Hàn Lang chính là đang nằm úp trên bàn làm cái gì đó. “Anh, anh là đang làm bài tập sao.”

Nó đột nhiên xuất hiện dọa Trình Hàn Lang giật cả mình. Trình Hàn Lang quay nhìn nó như không có chuyện gì xảy ra. Tâm tình thoáng cái không khống chế được, hần vươn chân quay người Thành Thành lại đá một cước, Thành Thành thoáng cái liền ngã ngồi trên đất. Ngay cả nói cũng không dám nói, trong ánh mắt lại lần đầu tiên lộ ra vẻ kinh hoàng như vậy. Còn bị ngã sắp xuống đau đớn.

“Tao cho mày biết, đừng cho là tao và mày nói chuyện mấy câu là đã đem mày xem như người trong cái nhà này. Không có việc gì thì đừng lảng vảng bên cạnh để tao thấy. Nhìn thấy mày liền phiền!” Nói xong cũng quay đầu tiếp tục làm bài tập. Thành Thành cố sức bò dậy từ dưới đất. Vỗ vỗ đất trên người rồi vội vàng khập khễnh đi ra ngoài. (Thiệt muốn ngược anh Lang thật chứ kc30)

Buổi tối lúc ngủ, Thành Thành cẩn thận từng li từng tí bò lên giường, dùng ánh mắt nhìn trộm Trình Hàn Lang vài cái. Trình Hàn Lang làm bộ không phát hiện, trực tiếp tắt đèn đi ngủ.

Nửa đêm vì điều hòa mở hơi lớn, cảm giác hơi lạnh một chút, Trình Hàn Lang vô ý thức cuộn đi chăn của Thành Thành. Thành Thành rất nhanh liền bị lạnh mà tỉnh lại, thân thể cuộn thành một đoàn. Nhưng nó không dám đến gần Trình Hàn Lang chút nào, những lời Trình Hàn Lang nói ban ngày nó tinh tường ghi tạc trong đầu. Nó không thể làm gì hơn là nhắm mắt lại chịu đựng. Chờ Trình Hàn Lang đem chăn bỏ bớt ra. Chờ một cái liền chờ đến sáng.

Sáng sớm Trình Hàn Lang tỉnh lại trong chăn nệm ấm áp, nghĩ thầm ngày hôm nay không có tiết, có thể ngủ thêm một lát mà, thật là thoải mái, hẩn ngáp một cái rồi liếc mắt nhìn Thành Thành ở bên cạnh, kỳ quái, bình thường sáng sớm như này nó đã tỉnh lại vui vẻ nhảy loạn cả lên rồi mà, ngày hôm nay sao lại như cá chết vẫn không chịu nhúc nhích. Không biết có phải ngày hôm qua bị mình đá không chịu không?

Trình Hàn Lang nhìn qua, lúc này mới phát hiện nhóc ăn xin không có đắp cái gì, nhìn lại trên người mình một chút, rõ ràng là đang đắp hai cái chăn.

“Mày cái thằng nhóc này cứ cố chịu lạnh...” Trình Hàn Lang một bên cảm thán một bên tò mò lật người nó lại xem. Vừa lại gần một chút liền dễ dàng cảm giác được hô hấp của nó rất không thông thuận, hai gò má ửng hồng. Trên người rất nóng, còn có chút bầm tím. Sờ lại cái trán của nó, lại sờ sờ trán mình, cảm giác nhiệt độ chênh lệch rất nhiều.

“Sẽ không phải phát sốt chứ? Trước đây ngủ dưới lều đều không phải không bị gì sao? Xem ra nhóc này là không thể nuông chiều mà. Mày nói coi mày như thế nào mà ngu vậy, lạnh không biết đắp chăn, phát sốt như vậy cũng xứng đáng.” Trình Hàn Lang oán giận thì oán giận, trong lòng vẫn là có chút sốt ruột.

“Mẹ..Được rồi, mẹ đi làm rồi! Nhóc ăn xin, đừng ngủ nữa, dậy nhanh lên coi.” Trình Hàn Lang cố sức vỗ nó. Vặn nhất nó bất tỉnh thì lại phiền toái. Mẹ về nhà khẳng định lại đem việc này đổ lên người mình! Chẳng nhẽ muốn mình mang thằng nhóc ăn xin này đi bệnh viện sao? Cũng quá tiện nghi cho nó rồi!

Đang nghĩ ngợi, Thành Thành cố sức mở mắt ra, trong đầu một mảnh mờ mịt, thế nhưng nó vẫn có thể cảm giác được thân ảnh của Trình Hàn Lang đang đứng đưa trước mặt nó, thân thể bắt đầu nhanh chóng lùi lại, Trình Hàn Lang cảm giác được nó né tránh hẩn trong lòng không rõ là tư vị gì. Suy nghĩ hồi lâu vẫn là giùng giàng mặc quần áo vào, ôm nó đi xuống một phòng khám nhỏ ở lầu dưới.

“Sốt cao 39 độ 7. Sao để sốt cao như vậy mới đem tới? Phải truyền dịch!”

“Bác sĩ, ông chích một mũi trước đi! Đừng để chuyển biến xấu hơn là được. Chuyện truyền dịch để buổi tối mẹ con về rồi hẵng nói sau.”

“Cũng được!” Bác sĩ đi vào chuẩn bị thuốc. Thành Thành đang một mực mê man ngủ. “Con để thằng bé nằm úp sấp trên người con, để nó xuống, đừng làm nó động đậy.” Lúc kéo quần xuống Trình Hàn Lang thấy trên cái mông của Thành Thành rõ ràng có một mảng xanh tím, nhớ lại một đá của mình ngày hôm qua. Hiện tại xem ra đích thật là có hơi nặng tay một chút, nhưng lúc đó tính tình nóng nảy lên lại không để ý.

Trong toàn bộ quá trình chích thuốc Thành Thành một chút động tĩnh cũng không có. Trong lòng Trình Hàn Lang lại nhiều lần xoắn xuyết. Hiện tại xem ra mình tích cực như vậy cũng không có ý nghĩa. Hành vi của mình như vậy cũng thật ấu trĩ. Nhìn một đứa nhỏ 6 tuổi bệnh rồi tỉnh rồi mù trước mặt mình, hẩn đột nhiên nghĩ trong chuyện này cũng không có cái gì vui vẻ cả.

6. Chương 6

“Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang, nhanh tới mở cửa coi!” Trình Hàn Lang mới sáng sớm còn chưa tỉnh ngủ chợt nghe tiếng kêu ồn ào ở bên ngoài, hẩn đang mặc áo ngủ liền chạy ra ngoài, vừa mở cửa Trình Hàn Lang liền ngây người tại chỗ.

“Tụi bay tới đây làm chi mà nhiều vậy?” Đứng ngoài cửa gần như là nam sinh của cả lớp, Trình Hàn Lang bị cảnh tượng này hù dọa.

“Mày quên kế hoạch của hai đứa mình rồi à, mày xem tụi tao đến là để hỗ trợ mày nè. Nhìn đi! Bạn thân anh em gì của tao đều cho mày mượn, Đại Dũng, Tiểu Trương Tử,...” Ngô Chấn hưng phấn mà nói. Trình Hàn Lang sờ đầu một cái, nhớ lại kế hoạch ngày hôm kia của hắn và Ngô Chấn. Giả bộ để Ngô Chấn gọi mấy bạn học cùng đến nhà chơi và cùng chơi với Thành Thành, sau đó tìm cơ hội mà khi dễ nó, để cho Trình Hàn Lang hả giận. Trình Hàn Lang quay đầu lại nhìn Thành Thành vẫn còn đang trong phòng ngủ, do dự một chút rồi vẫn là cho đám người kia vào nhà.

“Nhãi con đâu? Tao đặc biệt thích trêu chọc nó.” Ngô Chấn vừa vào nhà liền tìm lung tung khắp nơi, cuối cùng đi về phía phòng ngủ.

“Mau tới, mau tới. Nó ngủ ở đây nè!” Ngô Chấn từ trong phòng hô to, một đám người chen chúc mà vào. Trong lòng Trình Hàn Lang có điểm không vui, nhưng mà, giờ đổi ý chẳng phải thật quá mất mặt hay sao? Hắn không có đi vào, không muốn tham dự vào trò chơi nhỏ này. Thậm chí ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn. Thế nhưng ở bên ngoài ngồi không được, đứng cũng không xong. Trong lòng thấp thỏm không yên, dù sao cũng lo lắng đám người này có chừng mực một chút không.

“Bóp mũi nó, đừng cho nó thở. Đây! Đuối thẳng chân ra!” Hình như là tiếng của Đại Dũng.

“Mặt nó sao lại đỏ vậy a? Muốn nhéo nó hai cái mà ngay cả chút thịt cũng không có.”

“Hình như nó tỉnh, thẳng nhóc nhỏ, coi màu dấm kêu to không! Đại Hồ mày chặn chân nó lại, chọt lét nó, ha ha... Chơi vui lắm không, em trai nhỏ?” (Mấy cái thằng trẻ trâu này kc73)

Trình Hàn Lang ở bên ngoài không biết là chính mình sinh ra ảo giác hay là thật sự nghe được. Một tiếng khóc xen lẫn ho khan. Nó còn đang bệnh, làm như vậy có điểm không thích hợp. Tìm cho mình một cái lý do như thế, Trình Hàn Lang cũng đi vào phòng ngủ.

“Ngô Chấn, mang Đại Dũng với tụi nó đi về đi! Mẹ tao chút nữa về tới giờ.” Trình Hàn Lang nói một câu làm trong phòng thoáng cái liền yên tĩnh lại, Ngô Chấn quay đầu, trên mặt mang vẻ còn chưa thỏa mãn. “Giờ này mới tới đây a? Còn chưa bắt đầu mà!”

“Còn lại để tao giúp mày làm, mày yên tâm về đi!” Trình Hàn Lang vừa nói câu này ra, Ngô Chấn và đám bạn học kia cũng không nói gì được nữa. Trình Hàn Lang tiễn bọn họ tới cửa, nói với Ngô Chấn một câu cảm ơn liền đuổi bọn họ đi.

Trở lại phòng ngủ. Chăn của Thành Thành đã bị lôi ra, mặt nheo đến đỏ bừng. Đang ra sức mà lau nước mũi. Trên mặt không hề có dấu hiệu là đã khóc, Trình Hàn Lang phát hiện mình rõ ràng đã quá coi thường nhóc ăn xin, con người bình thường sống cảnh màn trời chiếu đất quả nhiên lực chịu đựng rất ngoan cường. Hắn đi tới muốn giúp Thành Thành đắp chăn lên. Thành Thành lập tức chui cả người vào trong chăn. Trình Hàn Lang nhớ lại một đá của đêm ngày hôm kia và những gì vừa cam đoan với anh em hồi nãy. Hắn ngồi ở bên giường một hồi, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, liền vỗ cái chăn của Thành Thành mà hỏi.

“Nhóc ăn xin, tao hỏi mày, ngày đó sao mày theo tao về đến nhà?”

“Bởi vì em thích giày trượt của anh. Khụ... Khụ...” Câu trả lời rất nhỏ từ trong chăn buồn buồn truyền tới.

“Tao đem giày trượt cho không mày mày đi đi!”

“Không... Em không đi!” Thành Thành vội vàng đem đầu nhỏ chui ra.

“Tại sao? Không phải mày vì đôi giày trượt này mà tới sao?”

“Bởi vì... Bởi vì làm hư giày trượt.” Thành Thành vội vàng tiếp lời, tự cho là tránh được việc bị đuổi mà thở phào một cái. Nhìn biểu hiện của Thành Thành làm Trình Hàn Lang cảm thấy muốn cười. Kỳ thực nhóc ăn xin này ngoại trừ xuất thân là một người ăn xin, ngoài ra cũng không có cái gì không tốt. Hơn nữa không có thông minh gì. Tùy tiện khi dễ chưa gì đã phản ứng, lúc nào không hài lòng đem làm chỗ trút giận cũng không tệ. Trình Hàn Lang cuối cùng đã có cái nhìn mới.

Một tháng trôi qua, Trình Hàn Lang đã dần dần thích ứng cuộc sống có nhiều hơn một người. Thành Thành cũng quen hơn. Không hề e ngại Trình Hàn Lang như lúc mới bắt đầu. Trình Hàn Lang vẫn là không cho phép nó gọi bằng anh lúc không có ai. Bất quá lúc gọi nó là nhóc ăn xin nó cũng vui vẻ hơn hờ mà chạy tới, Trình Hàn Lang kêu nó làm cái gì nó làm đó, trước đây muốn gì phải tự mình làm, bây giờ cần gì đều để Thành Thành làm hộ. Được cái là Thành Thành vậy mà làm không biết mệt, mỗi lần Trình Hàn Lang kêu nó làm chuyện gì nó đều đặc biệt hưng phấn mà đi làm, như là tràn đầy nhiệt tình đi làm nhiệm vụ trọng đại nhất. Một mình ở trong phòng chạy tới chạy lui.

“Mẹ, sáng sớm mai 6 giờ rưỡi gọi con dậy. Đừng quên, ngày mai là ngày con trực nhật” Trình Hàn Lang ở phòng ngủ hướng về phòng khách mà kêu to.

“Mẹ ơi, sáng sớm mai 6 giờ rưỡi cũng gọi con dậy nha.” Thành Thành cũng giương cái miệng nhỏ nhắn ra sức kêu.

“Con dậy sớm như vậy để làm chi? Anh con đến trường còn con làm cái gì nè?” mẹ Trình cười cười đi tới bên giường vuốt đầu Thành Thành.

“Con cũng đến trường a.” Thành Thành nghiêm trang nói.

“Mày đến cái mông ấy! Mày có trường học mà đến sao? Hơn nữa, trường học nào thu người ngốc như mày?” Trình Hàn Lang miễn cưỡng chen vào mà nói.

“Thật hả mẹ?” Thành Thành thất vọng nhìn mẹ Trình. Mẹ Trình lúc này mới nhớ tới Thành Thành đã sắp hơn 6 tuổi rồi, sớm nên đi học rồi. Vẫn luôn quên mất chuyện này. Ngày mai đi trường học báo danh trước cho Thành Thành. Bằng không sang năm mới đi học sẽ bị trễ một năm. Nhất định theo không kịp. Cô cười thoải mái với Thành Thành: “Thành Thành không có ngốc, ngày mai mẹ tìm trường cho con nha, sau đó con có thể đi học rồi.”

“Thật à? Con cũng cần có túi sách hộp bút. Còn có, đúng. Còn có con cũng có thể chơi cầu trượt. Ngày mai con phải dậy thật sớm, phải đến trường đúng giờ a.” Thành Thành hưng phấn mở to mắt. Ở trong chăn vung tay múa chân, cực kỳ cao hứng.

“Đừng có gấp, Thành Thành, chờ mẹ nói với người ta xong rồi sẽ dẫn con đi. Ngày mai mẹ dẫn con đi mua túi sách, đồ dùng học tập và mấy thứ khác trước, tối hôm nay con ngủ thật ngon là được rồi, đừng có quấy rầy đến anh, anh con ngày mai còn phải đến trường nha.”

“Rồi, nhanh yên tĩnh một chút đi! Có được đi học thôi mà cũng làm ầm ĩ như thế. Chờ mày đi học rồi mày biết.” Trình Hàn Lang ở bên cạnh có chút nhịn không được,

Thành Thành ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Thế nhưng trong lòng vẫn là rất kích động. Nó nhớ kỹ trước đây đứng ở bên cạnh nhìn mấy đứa nhỏ kia chơi ghế xoay cũng bị đuổi đi. Lần này nó cũng có thể cùng người khác chơi với nhau rồi. Chỉ cần nghĩ tới nó lại vô cùng phấn khởi. Vì vậy Thành Thành liên lén lén lút lút núp ở trong chăn mà cười.

Trình Hàn Lang hiển nhiên không có cái loại tình cảm mãnh liệt này như nó, một tháng ở chung, Trình Hàn Lang phát hiện thái độ của mình đối với nhóc ăn xin đã lệch ra khỏi quỹ đạo dự đoán lúc đầu. Hắn ngoại trừ ở bên ngoài lợi dụng và khi dễ nó, hình như trong lòng cũng có nhiều hơn một chút chủ động quan tâm tới mà hắn không muốn chút nào, con người quả thật là có loài vật dễ có cảm tình, Trình Hàn Lang cảm thán ở trong lòng.

Suy nghĩ một chút, Trình Hàn Lang vươn tay, nhanh chóng hướng sau ót Thành Thành búng một cái, lập tức liền nghe một tiếng vang thanh thúy, Thành Thành bị búng liên lại càng hoảng sợ, đứng lên tìm lung tung khắp nơi (ảnh đánh lén, ẻm hết hồn tưởng ai búng ẻm :v). Trình Hàn Lang bật cười ha ha. Thành Thành hiểu ra một chút, lẩm bẩm một câu “Lão đại thú!” (kc113) Trình Hàn Lang vừa nghe lập tức xoay người chặn nó lại, “Phản rồi!” Trình Hàn Lang đè tay nó lại, búng 10 cái liên tục trên trán nó, Thành Thành vội vã cầu xin tha thứ. Thẳng đến khi tay của Trình Hàn Lang đã tê rần lên, hắn mới thỏa mãn mà thu tay về, xoay người tiếp tục ngủ.

Kỳ thật nếu cứ như vậy, cũng không có gì không tốt, Trình Hàn Lang âm thầm nghĩ trong lòng.

7. Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

“Anh, anh xem. Đây là túi sách mẹ mua cho em, nhìn thật tốt! Có thật nhiều ngăn nè! Còn có hộp bút, hai tầng luôn. Anh xem, cục gồm nhỏ hình nấm a. Thật nhiều thật nhiều..” Thành Thành vừa về tới nhà liền chờ không được mà đem mấy thứ này toàn bộ bày ra trên bàn, giới thiệu với Trình Hàn Lang từng cái từng cái một. Trình Hàn Lang hiển nhiên là một chút cũng không để ý tới, mấy thứ hắt nhém đi nhiều rồi, nó còn làm như bảo vật vô giá nhìn bất mệt. Nhóc ăn xin chính là tầm nhìn nông cạn.

“Đẹp đẹp.” Trình Hàn Lang đầu cũng không chuyển mà nói, tiếp tục nhìn chằm chằm vào máy tính của hắt. Trong tin nhắn QQ có một cái do Trịnh San Đồng gửi, viết một câu “Cậu nghĩ Ti Dương như thế nào? Mình với Ti Dương, cậu quan tâm ai hơn?”. Buồn chán, Trình Hàn Lang vất cho một cái nhếch mép. Đóng lại trang trò chuyện. Cầm lấy thuốc nhỏ mắt nhỏ hai giọt, nhắm mắt lại nghỉ ngơi, bên tai còn truyền đến tiếng cười của Thành Thành trong phòng.

Thật không biết một nhóc ăn xin sao mà còn có thể sống vui vẻ được như thế a. Còn nhỏ chính là không lo không nghĩ a! Hắt nhớ có một tấm hình lúc nhỏ ngồi trên cổ của ba hắt. Sau lại gần như không còn có tiếp xúc thân mật nữa. Hai tháng rồi không có gặp ba, không biết lần này ông lại đem bảo bối gì tới. Nhưng mà... những thứ này đối với hắt thêm mỗi một năm tăng lên lực hấp dẫn lại càng ngày càng giảm đi. Hắt cũng không biết chính mình bây giờ là muốn cái gì, được rồi, không biết ba hắt nhìn thấy nhóc ăn xin sẽ có phản ứng gì, Trình Hàn Lang nghĩ, hắt là ba hắt còn chưa biết đâu.

Mấy ngày sau mẹ Trình liền mang theo Thành Thành đi báo danh, lúc đầu Thành Thành có một chút sợ, thấy cô giáo liền trốn phía sau chân mẹ Trình của nó. May mà cô giáo ở lớp rất ôn nhu, rất có kiên nhẫn đem Thành Thành gọi ra, mẹ Trình lúc này mới nhẹ lòng mà đi.

Sau đó các học sinh chơi cái gì cũng đều mang nó theo, Thành Thành cũng liền chậm rãi hoạt bát hắt lên. Về đến nhà là nó rất nghiêm túc nghiêm túc ngồi trên bàn nhỏ của mình làm bài tập, Trình Hàn Lang thấy bộ dáng nó hăng say trầm tư suy nghĩ mà liền nhin không được tưởng tượng. Nghĩ thầm rằng ai không biết còn tưởng đây là thần đồng đang làm nghiên cứu đó! Kết quả cầm lấy vở xem chính là một đoạn của một bài hát thiếu nhi. Thành Thành từ ngày đó trở đi mỗi ngày đều đem hộp bút lau một lần, lúc cầm bút đều rất thận trọng, mỗi một cây bút đều dài như nhau, gọt xong liền để đầu ra đầu, đuôi ra đuôi xếp ngay ngắn trong hộp bút.

“Thành Thành, ngày mai mẹ được nghỉ, mẹ mang con và anh con đi dạo phố mua một ít quần áo. Mẹ sẽ mua cho con một bộ thật xinh đẹp, được không?”

“Không, mẹ, con không cần!” Thành Thành kiên quyết cự tuyệt, biểu tình trên mặt rất là kiên định.

“Vì sao?” mẹ Trình có chút buồn bực, “Hai ngày trước con không phải nói với mẹ con thích bộ quần áo nào đó của Tiểu Phi lớp con sao? Mẹ mua cho con một bộ còn xinh đẹp hơn của bạn ấy. Đồ của con ít quá, hơn nữa, mặc thật xinh đẹp sẽ khiến thầy cô yêu mến a!”

“Mẹ, mẹ nói sai rồi. Cô con nói, quần áo này nọ, không nên so sánh với học tập. Ăn mặc cho dù đẹp cũng vô ích, mấu chốt là học tập thu được những gì. Con mặc đồ xinh đẹp cô sẽ chê con không học được gì.” Thành Thành nói thật nghiêm trang, nghe một đứa nhỏ nói những lời không hợp với lứa tuổi của nó, mẹ Trình không khỏi muốn bật cười.

Trình Hàn Lang từ trong phòng đi ra, nghe được câu nói vừa rồi, đi tới trước mặt Thành Thành chỉ vào đầu của nó nói: “Nhìn cái biểu tình ngu ngốc của mày kia, mày nếu như chê quần áo đẹp kia tao cắt cho mày hai cái lỗ hổng trên quần, đem cái mông mày khoe ra luôn. Biết chưa?”

Thành Thành liền lắc đầu lia lịa, Trình Hàn Lang nói xong còn muốn đi tuột quần Thành Thành, Thành Thành sợ đến nỗi chạy loạn khắp nơi. Trình Hàn Lang chỉ là làm mấy động tác giả, dậm chân mấy cái, căn bản không có muốn rượt theo nó, một mình nó ở trong phòng chạy quanh, làm cho nó thở hồng hộc. Cuối cùng chạy về bên người Trình Hàn Lang. Ngạc nhiên mà nói:

“Anh, anh thật trâu bò, anh trâu bò nhất trên thế giới này, anh vẫn là đuổi kịp em. Em phải chạy nhanh hơn nữa a!” Trình Hàn Lang một hơi bế nó lên đem đầu nó hướng xuống dưới, nó sợ đến mức a a kêu loạn lên. (Này mình không chém nha, tác giả thật sự ghi là trâu bò a, có điều tỷ ấy chỉ ghi ngu thôi, trâu hay bò gì cũng là nó, để trâu bò luôn cho thuần Việt :v)

Cuối cùng mẹ Trình mua cho Thành Thành tới hai bộ quần áo, Thành Thành ôm vào trong ngực một hồi vui vẻ một hồi lại nhíu mày. “Mẹ ơi, mẹ nói xem cô có chê con không?”

“Sẽ không, cô con cũng thích những đứa nhỏ dễ thương mà.” mẹ Trình sờ sờ đầu Thành Thành.

“Đúng, là như vậy.” Thành Thành gật đầu, “Cô giáo lớp con cũng thiên vị Trần Lộ Lộ, mọi người đều nói nhỏ là đứa con gái đẹp nhất lớp con. Mẹ nói xem con mặc đồ mẹ mới mua có thể so với Trần Lộ Lộ còn đẹp mắt hơn không?”

“Ngốc, con trai với con gái làm sao mà so a?” mẹ Trình bật cười.

“Vậy Tiểu Phi thì sao ạ? Nó là con trai a.”

“Con so với bạn ấy đẹp hơn nhiều.”

“Hơn là bao nhiêu ạ? Có gấp một trăm lần không?” Thành Thành đem ngón tay ra đếm.

“Có, hơn một nghìn lần luôn.” Thành Thành vừa nghe lời này liền ngạc nhiên trợn to hai mắt “Một nghìn lần, vậy thì nhìn đẹp biết bao a! Mua được cái này thật là đáng giá!” Thành Thành nói xong liền chạy đi soi gương. (Thiệt chết cười với ẻm, bé Thành ham hư vinh)))))))))))))))))

Mẹ Trình nhìn dáng vẻ hồn nhiên đáng yêu của nó, nghĩ rằng làm mẹ của một đứa bé như vậy thật sự rất hạnh phúc. Thật hy vọng nó vĩnh viễn không trưởng thành, giống như Trình Hàn Lang năm đó, hồi một chút vấn đề ấu trĩ, lừa gạt nó một chút hù dọa nó một chút nó sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Thời điểm đó trẻ con không có suy nghĩ nhiều, tất cả tư duy đều rất đơn giản, chính mình trước mặt nó bất kể làm cái gì đều rất yên tâm, rất kiên định. Bây giờ Trình Hàn Lang mỗi một ngày một lớn lên, có suy nghĩ của riêng mình, người làm mẹ như cô trái lại bắt đầu có một tia sợ hãi. Rất nhiều chuyện sợ là sẽ không giấu diếm được nữa!

Trong lớp học...

“Nhìn kìa, minh tinh!” Học sinh trong lớp đều hướng ra ngoài mà nhìn. Có mấy nữ sinh mặt đều dán hết lên cửa kính. Trước cổng trường một chiếc xe cao cấp có rèm che dừng lại, từ trong xe một người đàn ông trẻ tuổi bước ra, bởi vì đeo kính râm nên nhìn không rõ dáng vẻ của anh ta, anh ta vuốt thẳng lại nếp áo đi tới cửa lớp học, gõ lên cửa kiếng một cái.

“Xin lỗi, quý rầy một chút, thưa thầy, tôi là phụ huynh của Trình Hàn Lang. Bởi vì thời gian có hạn, bây giờ chỉ có thể gọi nó ra gặp một chút.” Thầy giáo nhìn người đàn ông này một chút, không khỏi có chút kinh ngạc, nhìn anh ta như thế nào cũng chỉ hơn 20 tuổi, nhưng nhìn biểu tình thành khẩn kia cũng không có gì không yên lòng, để Trình Hàn Lang đi ra ngoài gặp ba của hắn. Trình Hàn Lang chân trước vừa bước một bước ra khỏi lớp, trong lớp liền sôi trào. Tiếng nghị luận bên tai không dứt, thầy giáo phải gõ bàn nhiều lần để ngăn chặn trận gây rối này của đám học sinh.

“Ba, ba tìm con có việc gì sao?” Trình Hàn Lang nhìn người cha càng ngày nhìn càng trẻ tuổi đứng trước mặt mình không biết tại sao có chút phiền chán. Cảm giác của mình với ông càng như vậy, khoảng cách giữa mẹ và ông nhất định càng ngày càng xa hơn.

“Con của ba càng ngày càng đẹp trai, nhìn rất có phong độ của ba con năm đó nha.” Ba lấy mắt kiếng xuống, hé lộ ra một khuôn mặt không mang theo chút dấu vết nào của năm tháng. Điều này làm cho hắn nhớ tới có một lần ba hắn về nhà, uống say tí bí liền chui lên giường. Cả người nằm dài trên giường, khi đó có một cô giáo đến gia sư cho hắn môn toán, đang giảng đến tỉ lệ vàng (một tỷ lệ toán học hay được dùng trong hội họa, mn tò mò có thể tra wiki a, giờ mới có 12 tuổi ko biết lúc ảnh học ảnh nhiều tuổi, nhiệm màu thì thôi kc102). Để hình dung cái đẹp của tỉ lệ này, cô giáo liền chỉ vào ba Trình Hàn Lang đang ngủ đến không có chút hình tượng nào nói: “Đường nét thân thể của anh con chính là tỉ lệ vàng hoàn mỹ nhất.”

Đúng vậy, ông ấy như thế nào lại làm ba của mình nhỉ? Cứ như một hoa hoa công tử (aka công tử đào hoa, ăn chơi) hơn 20 tuổi chưa kết hôn. Mặc dù ông cũng có một điểm xấu, chính là nghèo một chút. Chỉ cần ông có thể để cho mình cảm giác được một chút hơi ấm của người cha, hẳn cũng nguyện ý yêu thương ông.

“Ba, ba đến thăm mẹ chưa?”

“Các bạn học của con đứng ở cửa sổ nhìn lên con kìa!” Ba của Trình Hàn Lang nở nụ cười một chút, chăm một điều thuốc.

“Ba, ba thật là có tài nói tránh! Ba còn muốn tránh tới khi nào? Ba có biết mẹ con cả ngày ở nhà...”

“Con thực sự không giống con ba, một điểm cũng không giống. Ba thật sợ tương lai ba cho con thứ tốt con cũng không biết dùng như thế nào.” Lời nói của Trình Hàn Lang bị cắt đứt vô tình, bất quá hẳn cũng không nhất thiết phải nói cho xong. Hẳn biết rằng trước mặt người đàn ông này nói nhiều hay ít cũng không làm nên chuyện gì.

“Ba đi đây, lần này cũng có mang một vài thứ cho con, bất quá chúng ta rất nhanh sẽ lại gặp lại, tạm biệt, con trai!” Mở cửa xe, đóng cửa sổ xe. Nổ máy, sau đó nghiêng ngang mà đi. Bên người Trình Hàn Lang tràn đầy mùi thuốc lá. Nếu như không nghe thấy mùi này hẳn cũng không hề cảm giác được người này đã từng tới. Một lần chờ đợi, lại một lần mất mát. Hẳn đã quen với cái loại định luật này của tình cảm rồi. Hẳn cũng thường tự hỏi mình: Mình đến tới cùng là chờ cái gì? Nếu như khi còn bé là chờ đồ chơi, như vậy hiện tại thì sao?

8. Chương 8

“Tan học chờ mình, mình có cái này cho cậu, được không?” Trình Hàn Lang mở một tờ giấy của bàn trước chuyển tới, ký tên là Ti Dương. Hẳn vò lại bỏ vào trong học bản rồi lại nghe giảng bài. Ngẩng đầu, vừa lúc thấy Ti Dương ở phía trước quay đầu xuống cười với hắn, hẳn không đáp lại bằng biểu tình gì, trong lòng tự dưng cảm thấy lo lắng.

Sau khi tan học, Trình Hàn Lang ở trước cửa trường học chờ Ngô Chấn, Ti Dương đi tới. Trên mặt mang biểu tình vui sướng.

“Cậu chờ thật a! Mình cứ nghĩ cậu về rồi.” Trình Hàn Lang không có trả lời câu nói đùa của cô.

“Người hôm nọ là ba cậu thật à? Thật đẹp trai! So với cậu còn đẹp trai hơn.” Ti Dương nhìn nét mặt của Trình Hàn Lang mà cười, cô mong muốn thấy được dáng vẻ nổi trợn lòi đĩnh của Trình Hàn Lang, nhưng mà hẳn ngoại trừ “Ồ” một tiếng cũng không có phản ứng gì. Ti Dương cảm thấy rất xấu hổ, đúng lúc này xa xa truyền tới âm thanh ồn ào của đám nữ sinh, còn có tiếng cười mờ ám. Ti Dương rất là ngượng ngùng hướng các cô vẫy tay, cũng xích qua bên cạnh Trình Hàn Lang. Tùy ý hưởng thụ xung quanh truyền tới những ánh mắt nghi ngờ.

“Hàn Lang! Đi chưa? A, Ti Dương, cậu cũng ở đây à!” Ngô Chấn từ đằng xa chạy tới, lôi kéo Trình Hàn Lang đi.

“Đợi chút đi, Ngô Chấn, cậu đi trước đi, Hàn Lang...và mình có chuyện cần nói.” Ti Dương cười cười với Ngô Chấn mà hạ lệnh đuổi khách.

“Hàn Lang? Hàn Lang? Ai u, gọi thân thiết như vậy rồi à, người anh em mày như thế nào chưa từng đề cập chuyện này với tao a? Có phải mày không vậy, tiểu Trình tử (kiểu anh em thân thiết gọi trêu nhau ý, nếu dịch ra thì là thằng nhóc họ Trình).” Ngô Chấn khiêu khích mà cho Trình Hàn Lang một quyền vào ngực, Trình Hàn Lang bắt lại tay cậu ta rồi phản kích, hai người huyên náo đến bắt diệp nhạc hồ (aka niềm vui có vẻ sẽ không bao giờ dứt, ý chỉ mức độ làm một chuyện gì đó hăng say đến quên trời quên đất, vô cùng nhập tâm đến nỗi tưởng là không bao giờ dừng luôn, Sài tỷ thích dùng cụm từ này nên mình để vậy luôn không dịch nha), hoàn toàn mặc kệ Ti Dương đứng phoir nằng ở một bên. Ti Dương trong lòng mắng to Ngô Chấn đáng ghét. Bỗng nhiên Ngô Chấn xoay người một cái, chạy đi xa lắc, Trình Hàn Lang nổi khùng lên đuổi

theo, Ti Dương nhìn bóng lưng bọn họ xa dần, cầm con cá nhỏ bằng thủy tinh hung hăng nhét vào trong cặp.

“Cô ta có theo không?” Trình Hàn Lang nhìn xung quanh ở đằng sau.

“Không có, mệt chết tao.” Ngô Chấn thở phì phò từng ngụm lớn, Trình Hàn Lang khoác vai cậu đi về nhà.

“Ba mày hôm đó đến tìm mày chi vậy? Nói thiệt đi, tao nhìn thấy lạ lắm, căn bản là không nhìn ra. Bất quá ông cũng cho mày không ít thể diện, mày có biết từ hôm đó về sau nữ sinh lớp mình không có việc gì cũng nói đi nói lại, nói vô cùng hăng say, giống như là bàn về mình mình ở Hồng Kông á.”

“Ha ha...Qua nhà tao ăn đi, mày lâu rồi không tới, mẹ tao cũng nhớ mày.” Trình Hàn Lang không muốn tiếp tục đề tài vừa rồi.

“Đi, tiện thể nhìn thằng nhóc kia luôn.” Hai người vừa đi vừa trò chuyện.

“Mẹ, con về rồi.” Chạy tới mở cửa chính là Thành Thành, nó mỗi ngày đều tan học sớm hơn Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang vừa gõ cửa nó liền đến cất giày xong đưa dép cho hắn. Sau đó cầm túi sách của hắn, cười ha hả đem về phòng cất.

Thành Thành lúc đi ra lại mới chú ý tới Ngô Chấn, bỗng nhiên nhớ tới chuyện lần trước Ngô Chấn đem rất nhiều bạn học tới nhà. Trong lòng liền sợ hãi, muốn lên lên lút lút mà trốn vào phòng, nó liếc mắt một cái đã bị Ngô Chấn nhìn thấu. Ngô Chấn cười hì hì đi tới bắt nó lại, bóp hai vai nó muốn giữ nó đứng yên, Thành Thành dùng sức giẫy ra ngoài. Trong lòng liền ghi nhận Ngô Chấn thật hư hỏng.

“Đi a! Coi có dũng cảm hơn không.” Ngô Chấn muốn nó chịu thua, đem tay nó vặn ngược về sau lưng, Thành Thành đau đến mặt mũi trắng bệch, lại không dám kêu. Mắt nhìn thẳng về phía Trình Hàn Lang bên kia, rõ ràng là muốn cầu cứu. Trình Hàn Lang bị ánh mắt kia nhìn tới trong lòng không chịu được, bảo Ngô Chấn buông lỏng tay. Thành Thành liền chạy nhanh về nhà bếp.

“Ngô Chấn đến à, di hôm qua mới nhắc tới con nay con đã tới rồi. Con với Hàn Lang ở trong phòng chơi trước đi, cơm có liền đây!” mẹ Trình cười nói đi ra.

“Cảm ơn di ạ, di cứ từ từ làm, bọn con cũng không gấp ạ.” Ngô Chấn gãi đầu cười cười.

“Với di mà còn cảm ơn cái gì, đây không phải cũng là nhà con sao?” Ngô Chấn cười rồi gật đầu, Thành Thành từ trong nhà bếp lộ ra nửa cái đầu nhỏ, thấy Ngô Chấn lập tức rút trở lại.

Ngô Chấn và Trình Hàn Lang đi vào phòng chơi game, chém giết đến bất diệc nhạc hồ. Ngô Chấn dùng sức một cái, pin trong tay cầm bị văng ra. Trực tiếp lăn xuống dưới gầm giường, thật mất hứng, Ngô Chấn ngồi xổm xuống dưới giường nhìn, có một cục pin nằm ở tận trong cùng. Cậu đem mặt ngẩng lên, bên trong đó nói gì thì nói cũng là sờ không tới.

“Nhà mày có cục pin mới không?” Ngô Chấn hỏi.

“Không có, cái mày dùng là 2 cục cuối cùng rồi, quên mua!”

“Vậy làm sao bây giờ? Mày chờ tao chui xuống giường lấy ra.” Ngô Chấn nói sẽ chui xuống gầm giường lấy.

“Khỏi đi, không cần tới mày, hướng hồ người mày to vậy sao chui lọt, bộ không có sẵn sức lao động sao? Mày chờ đó, Thành Thành, đến đây, lão đại có nhiệm vụ quan trọng giao cho mày nè.” Trình Hàn Lang chạy tới cửa hô to, chỉ chốc lát sau, Thành Thành thật hưng phấn vọt tới.

Trình Hàn Lang dẫn nó tới bên giường, “Nghe, dưới gầm giường có 1 cục pin, giống như cục này, mày bỏ vào trong kiểm tra, nhanh lên đó. Tối nay tao cho mày chỗ ngủ rộng hơn một chút!” Thành Thành nghe xong lập tức bò vào, ở bên trong mò mẫm một trận mới tìm được. Dưới gầm giường đã lâu không có ai để ý dọn dẹp, toàn là bụi, chờ Thành Thành bò ra ngoài trên người dính đầy đất, còn có một chút mạng nhện.

“Đừng phải ở đây, đi qua nhà vệ sinh. Bẩn kinh người! Nghe không?” Thành Thành ngoan ngoãn đi vào nhà vệ sinh, Ngô Chấn nhìn toàn bộ quá trình này đều không chớp mắt. “Mày gọi đây là vì nó mà trong nhà mày không có một chút địa vị? Mày vừa nói cho thằng em một chút chỗ nó liền vui sướng như vậy và hình như là, mày bình thường đều ngược đãi người nhà như vậy a?”

“Ai ngược đãi nó mày? Nó vui lòng, mày không phát hiện sai nó làm mấy chuyện này coi rất được sao?”

“Trình Hàn Lang, mày thì sung túc rồi, đừng nói tao nhờ được nhờ em tao làm giùm tao chút chuyện, nó có thể gọi tao một tiếng anh tao cũng mừng rồi.”

“Lại đây mấy đứa ơi, ăn cơm nè!” mẹ Trình bưng từng món ăn lên, bốn người ngồi chung một chỗ vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm. Trình Hàn Lang gấp cho Thành Thành một miếng sườn. Lúc đó hắn cũng không nghĩ gì nhiều, thuận tay thì gấp. Thành Thành cười đến là đặc biệt vui sướng. Trình Hàn Lang thấy trên đầu nó còn dính một sợi bông vải, vậy mà còn ở đây nhìn Trình Hàn Lang mà hăng hái gặm sườn, trong lòng có cảm giác có lỗi.

“Di Trình, chú Trình thật là đẹp trai. Hôm bữa chú ấy đến trường bọn con toàn bộ lớp con đều bùng nổ...Á!” Trình Hàn Lang ở dưới bàn đập cho Ngô Chấn một đập, Ngô Chấn tự biết có khả năng chính mình vừa nói chuyện gì không nên nói rồi, liền cố gắng ngồi đó nhe răng nhếch miệng cười cho qua. Trình Hàn Lang thấy trên mặt mẹ hắn không có biểu tình gì, hắn biết đây chỉ là mẹ cố ý che giấu. Sau đó Ngô Chấn lại nói đùa mấy câu bầu không khí mới hòa hoãn lại, bữa cơm này người ăn trong lòng đều có tâm tư, chỉ có Thành Thành một mình ăn bất diệc nhạc hồ.

“Mẹ. ngày hôm nay Ngô Chấn... Mẹ đừng suy nghĩ nhiều.” Trình Hàn Lang buổi tối đi qua phòng ngủ của mẹ hắn.

“Không sao đâu, ba con cũng tới tìm mẹ. Hai ngày nữa chúng ta cả nhà cùng nhau ăn bữa cơm.” Trình Hàn Lang mở to hai mắt không tin được, hắn nhớ kỹ cảnh tượng này xảy ra đã cực kỳ lâu trước kia. mẹ Trình cười sờ sờ đầu hắn. “Con ở bên cạnh mẹ đã lớn lên rất nhiều rồi, rất nhiều chuyện đã xảy ra cũng đã phai nhạt, con không cần lo lắng cho mẹ, hiện tại lòng mẹ đều đặt cả vào con, chỉ cần con khỏe mạnh là mẹ vui rồi.”

Lời của mẹ làm lòng Trình Hàn Lang ổn định không ít, trở lại phòng mình Thành Thành đã lăn ra ngủ rồi, bởi vì thói quen nên nó vẫn bám chặt vào mép giường mà ngủ. Trình Hàn Lang nhẹ nhàng đem nó dời vào trong, nằm xuống ngủ thì nghe tiếng nó hít thở đều đều, Trình Hàn Lang cảm giác trong lòng mình rất ổn định, chỉ chốc lát sau cũng đi vào mộng đẹp.

9. Chương 9

Ngày hôm sau tới trường, Ti Dương thấy Trình Hàn Lang đi ngang qua thì bất mãn liếc mắt trừng hắn, Ngô Chấn ở bên cạnh cứ hì hì cười ngây ngô. Trình Hàn Lang quay đầu cẩn thận nhìn chằm chằm Ngô Chấn, Ngô Chấn bị hắn nhìn như thế lập tức cười hết nôi, “Mày nhìn gì vậy?”

“Mày thích Ti Dương à?” Trình Hàn Lang trêu ghẹo mà nói.

“Nhỏ đó á? Không có não lại còn đánh đá. Hơn nữa, nhỏ không phải mỗi ngày đều chạy theo đeo đuổi mày sao? Tao có kém cỏi thể nào đi chẳng nữa cũng không nhạt đồ thừa của mày.” Ngô Chấn một bộ dáng cả lơ phát phờ.

“Cái gì gọi là đồ thừa của tao? Tao cũng không có hưởng thụ qua. Tao đã sớm nhìn ra, mỗi lần thấy Ti Dương thẳng nhóc mày nhất định sẽ xuất hiện, so với bom hẹn giờ còn đúng giờ hơn.” Ngô Chấn lú lười, nói không nên lời.

“Mày yên tâm, nhỏ chẳng qua là cảm thấy mới mẻ, tao bảo đảm mày vừa ra tay cổ lập tức sẽ đầu hàng, mấy chuyện này bây giờ cũng chả khác ngày xưa là mấy.”

“Được a, Trình Hàn Lang, không nhìn ra nha, mày còn là một cao thủ tình trường nữa! Nói, đã trải qua cái gì rồi? Còn dùng thực tiễn đã được kiểm nghiệm ra làm chân lý nữa.” Ngô Chấn dùng tay chỉ vào đầu Trình Hàn Lang.

“Không có, đây là mẹ tao nói cho tao biết.” (Voĩi mấy ông tướng nghe lời mẹ kinh :v) Xa xa Ti Dương nhìn trộm qua bên này vài cái, Ngô Chấn thoáng cái cả người trở nên không tự nhiên. Mặc dù biết là không phải nhìn mình, thế nhưng làm thế nào trong đầu cũng không nhin được ảo tưởng. Trình Hàn Lang vỗ vai cậu, cười nói tao tới giúp mày, nói xong liền ngoắc Ti Dương lại. Ti Dương vừa thấy Trình Hàn Lang gọi cô bé, ngay cả đường cũng đi không xong. Ngô Chấn nhìn đáng về cô bé cao hững trong lòng lại lên men một trận.

“Tôi có chuyện muốn nói với cậu.” Trình Hàn Lang nhìn qua hướng Ngô Chấn vừa nhìn, thấy Ngô Chấn đang khấn trương một trận.

“Mình cũng có chuyện muốn nói với cậu. Vậy cậu nói trước đi.”

“Tôi thay Ngô Chấn biểu lộ với cậu, mong cậu hãy chấp nhận cậu ấy.” Ngô Chấn đứng bên cạnh thiếu chút nữa hộc máu, nhất thời mặt nóng như lửa đốt. Cậu không nghĩ tới Trình Hàn Lang ấy thế mà nói trắng ra, ngay cả chuẩn bị tâm lý cũng không để cho cậu chuẩn bị. Đây không phải là làm cậu khó xử tại chỗ sao! Ti Dương vừa nghe lời này nhất thời tức giận đến nói không nên lời, đây rõ ràng là Trình Hàn Lang cự tuyệt cô bé. Sau đó còn đem cô bé giao cho người khác. Ngô Chấn thấy phản ứng của cô bé lòng thoáng cái liền lạnh. Ba người đứng đó nhìn nhau, xấu hổ không gì bằng.

“Được rồi, Ti Dương, cậu không phải còn việc muốn nói với tôi sao?” Trình Hàn Lang phá vỡ cục diện bế tắc trước.

“Không có.” Nước mắt Ti Dương thoáng cái liền chảy xuống, đứng đó khóc thút thít. Đúng lúc này, xa xa chạy tới một chiếc xe hơi. Trình Hàn Lang nhận ra là ba hấn, hấn đi tới, ba Trình Hàn Lang quay cửa sổ xe xuống.

“Con trai, lên xe.” Trình Hàn Lang nhìn Ti Dương và Ngô Chấn cách đó không xa một chút, đưa một ám hiệu cổ vũ về phía Ngô Chấn, sau đó liền trực tiếp lên xe.

“Ba đặt chỗ ở nhà hàng, mẹ con đã đến, ba đến đón con qua luôn.”

“Con biết, mẹ con đi một mình sao? Thành Thành đâu?”

“Mẹ con nhận con nuôi sao? Không biết, nó tới hay không cũng không quan trọng, dù gì cũng không phải người nhà chúng ta.”

Người nhà chúng ta? Trình Hàn Lang nghĩ từ trong miệng ông nói ra cái chữ “nhà” này thật châm biếm không gì bằng. Tuy là hấn cũng không có xem nó như em trai mà đối xử, nhưng nghe ba hấn nói không quan hệ gì trong lòng cảm thấy thật khó chịu, bức bối, cho dù nó là một người từ ngoài vào đi chăng nữa, đối với Trình Hàn Lang mà nói cũng đã thành một phần cuộc sống của hấn, ít nhất là sớm chiều ở chung, mà người trước mắt là cha ruột của mình thì như thế nào?

Đến nhà hàng rồi, đây cũng là nhà hàng xa hoa nhất Bắc Kinh, Trình Hàn Lang và ba hấn được cô nhân viên phục vụ dẫn đến căn phòng đã đặt, mở cửa thấy mẹ Trình ngồi ở ngoài, Thành Thành ngồi một mình trên bàn nghịch cái cốc nhỏ in hình con ngựa. Thấy họ đi tới, ánh mắt mẹ Trình chỉ dừng trên người ba của Trình Hàn Lang chốc lát, lại pha chút phức tạp. Sau quay lại nhìn Trình Hàn Lang. “Đến đây, Hàn Lang, lại đây ngồi đi, con và em ngồi chung một chỗ.”

Trình Hàn Lang đi tới, Thành Thành cầm tay hấn đứng đưa một trận, con dùng bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ lên chỗ ngồi của Trình Hàn Lang. “Anh, anh mau ngồi a!” Thành Thành nóng nảy sợ bị chiếm chỗ ngồi, Trình Hàn Lang ngồi xuống, Thành Thành nhìn chân của mình và chân của Trình Hàn Lang ở gần một chỗ một to một nhỏ, một dài một ngắn cảm thấy rất thú vị. “Anh, anh xem, nhìn thật hay!” Trình Hàn Lang thấy nó vô tâm vô phê (aka không tim không phổi, ý chỉ người không để ý chuyện gì xảy ra xung quanh mình), đáng về ngốc nghếch thì liền ước ao. Còn bé thì thật tốt, cái gì cũng không hiểu.

“Hàn Lang, lần này chúng ta cùng nhau ăn cơm chính là muốn nói với con một việc.” Trên mặt mẹ Trình liền lộ ra nét hối lỗi.

“Con biết, hai người là muốn ly hôn đúng không?” Trình Hàn Lang mặt ngoài rất bình tĩnh, trong lòng lại như sóng cuộn biển trào. Hấn đã sớm đoán được ngày hôm nay gặp mặt nhất định là vì chuyện này, cho nên cũng có chuẩn bị tâm lý chắc chắn.

“Quả nhiên là con ba, không có một phen nước mắt một phen nước mũi.” Trình Thế nhìn Trình Hàn Lang nở nụ cười một chút.

“Trình Thế, anh cũng tự coi lại bản thân mình đi, thằng bé dựa vào cái gì mà cho anh một phen nước mắt một phen nước mũi.” Mẹ Trình khoe miệng nâng lên một nụ cười khổ, Trình Thế nhìn cô một cái, trên mặt anh ta không có một biểu tình gì, cũng không phản bác. Giống như là người phụ nữ này đối với anh ta không có quan hệ gì lớn lao.

Trình Hàn Lang biết ngày này sớm muộn gì cũng phải đến, nhưng khi chính tai nghe được, khi tận mắt chứng kiến trong lòng vẫn là có chút quá sức chịu đựng. Hẳn đúng là không cần phải khóc, nhưng cũng chỉ có chính hắn mới cảm nhận được khoảnh khắc kia hắn có bao nhiêu hi vọng rằng sẽ có người ngăn chuyện này lại. Dù cho cái gia đình này chỉ là danh nghĩa, dù cho ly hôn cũng chỉ là một hình thức. Nhưng một khi đã thật sự ra quyết định rồi thì cũng chẳng còn ý nghĩa gì là hoàn chỉnh nữa.

“Đến, con trai, cùng ba cạn một ly. Ba lúc lớn bằng con đều ở trên bàn rượu kính rượu cả một đám người. Thấy chai rượu này không? Cả Bắc Kinh cũng chỉ có một vài người từng uống thôi. Ba đặc biệt đặt nó cho con.” (kính rượu là uống trước 1 ly để mời người ta ý, ý ổng là ổng uống đủ lắm mới mời nổi cả bàn ý mà) Mẹ Trình lập tức đứng lên, ngăn Trình Thế cầm lấy cái ly trên tay của Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang nhìn Trình Thế một chút, lại nhìn mẹ Trình một chút, vẫn là nhận lấy ly rượu này.

“Được rồi, con nghĩ khó có ngày nào được như hôm nay cũng nên cạn một ly, lần trước chúng ta cả nhà đoàn tụ chính là ngày đưa tang của bà nội. Cũng đã 4 năm trôi qua rồi, đúng là thật tốt nên chúc mừng một chút.” Trình Hàn Lang rót đầy ly cho mình, rồi liền nhắc ly lên uống.

Đúng lúc này Thành Thành bỗng nhiên xoay người lại, cổ sức giật cái ly của Trình Hàn Lang, một ly rượu đầy cứ như vậy đổ hết lên đùi Trình Hàn Lang. Hắn còn chưa kịp phản ứng, Trình Thế trở tay liền cho Thành Thành một bạt tai. Một tiếng “chát” làm cho cả căn phòng yên tĩnh vô cùng, mọi người ngưng lại mọi động tác.

Người đầu tiên có phản ứng là mẹ Trình, cô đem Thành Thành vừa mới bị đánh ôm vào trong ngực, mặt Thành Thành rất nhanh đã sưng tấy lên, hai bên trái phải nhìn rất không cân xứng. Mẹ Trình đau lòng xoa mặt của Thành Thành. Cả người cô vì tức giận mà run rẩy kịch liệt, Thành Thành ở trong lòng mẹ Trình cũng không ngoan ngoãn, ánh mắt hốt hoảng tìm kiếm, muốn tìm một chỗ bên trong để chui vào.

“Nhỏ thì liền không có mắt quan sát như vậy à! Đồ của con tao mà cũng dám cướp, dạy dỗ một chút cũng là cho nó khai thông tư tưởng, cho hết trách nhiệm của người cha này. Cho nó từ nhỏ phải biết rõ ràng cái gì là của nó, cái gì không phải của nó.” Trình Thế nhàn nhã hút thuốc, không mấy may cảm thấy có vấn đề gì.

Trình Hàn Lang đứng lên, đi thẳng đến trước mặt mẹ Trình, đem Thành Thành ôm lấy, lần đầu tiên dịu dàng dỗ dành nó, vỗ vỗ lưng nó, Thành Thành dần dần ngưng hoảng loạn. Trình Hàn Lang ngẩng đầu: “Ba, ánh mắt của ba cũng chỉ thấy được những điều này thôi sao?”

“Đúng vậy, thì sao nào? Hàn Lang, con còn quá nhỏ. Cho nên con không quen ba như thế, một ngày nào đó con cũng sẽ trở thành người mà ngày hôm nay con khinh thường.”

“Con sẽ không! Bởi vì con là do mẹ con nuôi lớn.”

“Không đâu, con nhất định sẽ như vậy! Bởi vì con là con ba, con người đều có gốc rễ mà, cho dù là được nuôi dưỡng tốt thế thể nào, cũng không thể thay đổi hay bóp méo sự thật.” Trình Hàn Lang ôm Thành Thành đi ra ngoài, mẹ Trình cuối cùng cũng liếc mắt nhìn Trình Thế một cái, cũng cầm túi đi ra ngoài, Trình Thế lẳng lặng ở một chỗ hút thuốc nhìn bóng lưng của họ. Cầm lấy bình rượu còn dư một nửa, một hơi uống cạn sạch. Cầm điện thoại di động lên, gọi một số điện thoại.

“Lê Trung Tín, tôi một mối, nhanh tới đón tôi.”

“Trình Thế...” Câu nói kế tiếp Thành Thành không có nghe, chờ Lê Trung Tín đến nơi thì Trình Thế đã nằm úp sấp trên ghế mà ngủ. Lê Trung Tín không có đánh thức anh ta, trực tiếp lôi cánh tay của anh ta lên vai rồi công ra ngoài.

10. Chương 10

Trình Hàn Lang ôm Thành Thành về đến nhà, định đem nó thả xuống, Thành Thành ôm lấy cổ Trình Hàn Lang dùng sức dính lấy không chịu xuống, Trình Hàn Lang bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đeo theo nó đi khắp nơi.

“Mày rốt cuộc lúc nào mới chịu xuống a?”

“Chờ mặt em không sưng nữa anh hãy thả em xuống.” Trình Hàn Lang vừa nghe liền trực tiếp đem Thành Thành lôi xuống, ném lên trên giường. Thành Thành nằm trên chiếc giường mềm mại ha hả cười.

“Mày đừng ở đó lên mặt phồng mũi, vừa rồi tao là thấy mày đáng thương mới tiện tay giúp, chờ mặt mày không sưng nữa hả, chờ mặt mày không sưng nữa tao mới thả mày xuống thì hai cái tay tao liệt luôn rồi.” Thành Thành vừa nghe xong lại cười càng vui vẻ hơn, Trình Hàn Lang nhìn nó một lúc lâu, Thành Thành so với lúc vừa tới vừa mập vừa trắng hơn. Nếu như không nhìn nó bằng con mắt chủ quan, thực sự là một đứa nhỏ rất xinh đẹp, nhất là khi cười lên khoe mắt cong cong, làm cho người ta thấy thật dễ thương ngây thơ. Hắn không rõ vì sao hôm nay Thành Thành lại giật cái ly kia của hắn, nhưng hắn có thể khẳng định tuyệt đối không phải là cái lý do của ba mình đưa ra. “Mày nếu như chưa trưởng thành thì thật tốt, trưởng thành rồi lại không đáng yêu.” Trình Hàn Lang vuốt mặt của Thành Thành mà lẩm bẩm. Ai ngờ Thành Thành cũng không có ngủ, nghe Trình Hàn Lang nói thì bỗng nhiên mở mắt, dọa Trình Hàn Lang giật cả mình. Thành Thành nghịch ngợm nở nụ cười. Trình Hàn Lang bắt nó lại chột lét, Thành Thành lẩn lộn ở trên giường. Đợi Trình Hàn Lang dừng lại thì Thành Thành đã thở hồng hộc, nó cười thần bí với Trình Hàn Lang. “Em biết có một loại phương pháp có thể làm em không trưởng thành, anh muốn nghe không? Lão đại.” Trình Hàn Lang khinh thường gạt đầu, hắn thật ra không phải là tin tưởng Thành Thành có thể nghĩ ra biện pháp gì hay ho, chỉ là nghĩ muốn chọc ghẹo nó một chút. “Chính là em ngày hôm nay ăn cơm, ngày mai không ăn. Ngày mốt lại ăn, ngày kia lại không ăn... Như vậy không phải sẽ lớn lên chậm sao?”

“À.” Trình Hàn Lang làm ra bộ mặt bình tĩnh hiểu ra, “Thì ra là như vậy, vậy lúc mày đi ăn xin đều không phải đều bữa đói bữa no sao? Mày luôn luôn ăn không đủ no nên lớn lên chậm như vậy, vậy mày bây giờ trên thực tế đã hơn 60 tuổi rồi hả? Ra là một lão già hói đầu a.”

“Không phải, không phải, em mới không phải là lão già hói đầu đâu!” Thành Thành quơ quơ quả đầu nhỏ của nó mạnh mẽ kháng nghị. Trình Hàn Lang cười bỏ ra, mắt vẫn nhìn lên trần nhà.

Cảnh tượng lúc sáng lần thứ hai hiện lên trong đầu hắn, những lời trước khi đi Trình Thế đã nói vẫn cứ vang vọng bên tai, mình sẽ còn tiếp tục mất đi cái gì sao? Ngày hôm nay mất đi một gia đình, như vậy ngày mai thì sao? Ngày hôm nay người cha bên mình bỏ đi, có thể hay không sẽ có một ngày giống như vậy mẹ của mình cũng sẽ rời đi?

Trình Hàn Lang cảm giác mình rơi vào giữa một loại trạng thái sợ hãi không tên. Trong bóng tối hắn muốn nắm lấy một thứ gì đó, nhưng hình như cái gì cũng không chạm tới được, cuối cùng hắn xoay người, ôm lấy Thành Thành. Trong lòng bị một cảm giác thật trọn vẹn khiến hắn dần dần hô hấp vững vàng lại.

Ngày mới lại bắt đầu theo một quỹ đạo bình thường, không ngoài dự đoán của Trình Hàn Lang, cũng không bao lâu, Ti Dương và Ngô Chấn liền bắt đầu liếc mắt đưa tình. Trình Hàn Lang rõ ràng cảm nhận được sự thay đổi của Ngô Chấn, có đôi khi cùng hắn tán dóc thì cậu ta nói câu trước không liên quan gì đến câu sau, thời điểm ngây người rõ ràng nhiều hơn. Thường hay tự mình cười khúc khích, thần kinh người đang yêu đều rối loạn như vậy sao?

Một ngày họ Ngô Chấn mờ mờ ám ám chạy đến trước mặt Trình Hàn Lang, từ trong lồng ngực móc ra một cái đĩa CD. Đưa cho Trình Hàn Lang, còn cho hắn một ánh mắt vô cùng gian xảo. Trình Hàn Lang lập tức hiểu đây là cái gì, hắn đem đĩa CD mang về nhà. Bỏ đĩa vào đầu đĩa, Trình Hàn Lang lần đầu tiên nhìn thấy hai người làm tình trên màn hình, tiếng rên rỉ khoa trương bên trong làm hắn tự dừng khản trương, hắn vận nhỏ âm thanh một chút một chút. Toàn bộ quá trình này đối với một nam sinh đang thời kỳ trưởng thành lần đầu xem đến mà nói vừa là một loại kích thích vừa là một loại dằn vặt.

Buổi tối lúc đi ngủ trong đầu hẳn toàn là mấy cảnh trong bộ phim kia, nhất thời cả người khô nóng, hơi thở cũng hỗn loạn cả lên. Bỗng nhiên Thành Thành xoay người một cái chạm vào cánh tay của hẳn, xúc cảm non nớt trơn tuột của làn da trẻ con làm hẳn sinh ra ảo giác, thân thể con gái cũng là nhẵn bóng như thế sao? Hẳn tinh tế vuốt ve. Chờ Thành Thành hừ một tiếng hẳn mới đột nhiên ý thức được chính mình đang làm gì. Hẳn lại đang đem em trai mình tưởng tượng thành một người phụ nữ phóng túng.

Lần đầu lột xác thành thanh niên đối với một đứa trẻ mà nói chắc chắn là vừa khấn trương vừa chổng chất nghi hoặc, hẳn lại không thể cùng Thành Thành trò chuyện, ở trong mắt hẳn, nó chỉ một thằng nhóc một cọng lông cũng chưa dài, khi dễ cho vui còn tạm được, căn bản không thể có tiếng nói chung.

Loại giai đoạn khấn trương này chính là chỉ duy trì không được một tuần, không bao lâu liền đã tập thành thói quen. Con trai ở phương diện này thì ngộ tính rất cao và rất có năng lực thích ứng. Đoạn thời gian đó, trong lớp điên cuồng chuyển tay nhau những đoạn phim dạy làm tình và tạp chí về tình dục, một quyển sách gần như có thể được chuyển từ đầu lớp đến cuối lớp, mỗi một động vật giống đực đều không bỏ qua nó, trong khi một đám nữ sinh đáng thương vô tình bị đụng chạm đều dụi dằm nói không sao đâu, thì một đám sắc lang cứ như vậy được sinh ra. Trọng tâm của mấy câu chuyện trà dư tửu hậu (khi uống trà hay sau khi uống rượu người ta hay nói chuyện phiếm nên dùng câu trà dư tửu hậu chỉ mấy chuyện linh tinh người ta tán dóc) của bọn chúng hầu như đều là mấy chuyện thô tục. Một đám con trai tụ vào soi mói một đứa con gái mới lớn. Sau đó trong một góc nào đó phát ra một trận cười thô bỉ.

“Thành Thành, anh kể cho mày nghe một truyện cười màu vàng.” (aka chuyện cười 18+) Trình Hàn Lang nâng tay lên, mặt hướng về Thành Thành.

“Dạ, truyện cười màu vàng là gì ạ?” Thành Thành từ trong chăn chui ra ngoài, chỉ lộ ra mỗi cái đầu nhỏ, vẻ mặt hiếu kỳ.

“À,...Cái này là...truyện cười dễ nghe nhất. Thôi quên đi, không nói.” Trình Hàn Lang thấy Thành Thành đáng vẻ ngây thơ đột nhiên cảm thấy nhụt chí.

“Kể a, kể a! Lão đại, anh kể cho em a!” Thành Thành dùng sức lôi chăn của Trình Hàn Lang. Trình Hàn Lang suy nghĩ một chút, chọn một cái đơn giản nhất, lành mạnh nhất mà nói.

“Được, kể cho mày. Một ngày nọ một đứa bé nhìn thấy ba của nó đang tắm, phát hiện cái kia của ba nó.” Thuận tay nhéo nơi nào đó của Thành Thành một cái, Thành Thành a a kêu loạn. “Lớn hơn nó rất nhiều, rất to. Nó không hiểu vì sao. Nó hỏi ba nó, ba nó nói: Con trai, chờ con trưởng thành, hiểu chuyện rồi, có năng lực rồi, cái kia của con cũng sẽ thành lớn như vậy. Thằng bé nghe xong liền nghiêm túc nhớ kỹ lại. Có một ngày khác nó và ba nó cùng tắm. Nó đột nhiên nhớ tới một việc, liền nói với ba nó: Ba ơi, hôm nay ông chủ Trương ở quan của mẹ đến nhà chúng ta, con phát hiện ông ấy so với ba còn hiểu chuyện hơn, còn có năng lực hơn.”

“Ha ha...” Thành Thành bưng cái miệng nhỏ nhắn mà cười vui sướng, một bên cười một bên nói: “Em bé không biết xấu hổ, nhìn trộm ba của nó.”

Trình Hàn Lang thở phào một cái, nghiêng người đưa lưng về phía Thành Thành. Đúng là đàn gậy tai trâu mà!

Ngày hôm sau khi mẹ Trình đang làm cơm, Thành Thành chạy một hơi vào nhà bếp.

“Mẹ ơi, mẹ ơi, một hồi chúng ta ăn cơm xong rồi mẹ kể truyện cười màu vàng cho con nghe nha, giống như hôm qua anh kể cho con nghe ý, truyện cười dễ nghe nhất ý.”

“Trình Hàn Lang!!!” Mẹ Trình để dao xuống, vô cùng khí thế tiến đến cửa phòng Trình Hàn Lang: “Con suốt ngày học bậy bạ cái gì nì? Học lung tung còn dạy em con. Xem ra mẹ phải cho con một bài học mới được. Cơm nước xong đến phòng mẹ ngay!”

Trình Hàn Lang vô duyên vô cớ bị chửi. Hẳn cúi đầu trừng mắt nhìn Thành Thành: “Nhóc ăn xin, mày nói với mẹ cái gì vậy?”

“Chưa nói gì a! Em chỉ nói mẹ kể cho em nghe truyện cười màu vàng a!” Thành Thành vẻ mặt vô tội nói. Trình Hàn Lang vừa nghe sắc mặt liền thay đổi, nhéo hai cái lỗ tai của Thành Thành: “Này thì nói lung tung, này thì nói bậy.”

“A,...a,...đau quá!” Thành Thành bị đau nhảy dựng cả lên.

“Trình Hàn Lang, con làm gì đó?” Mẹ Trình từ phòng bếp nhìn ra, Trình Hàn Lang lúc này mới buông tay, cho Thành Thành một biểu tình lát nữa sẽ lại giáo huấn mày.

Ăn cơm xong Trình Hàn Lang bị mẹ Trình kêu lên phòng mắng tròn 2 tiếng đồng hồ, hơn nữa đồ của hắn đều bị mẹ Trình soát lại một lần. Sau đó mấy ngày mẹ Trình giống như đề phòng ăn cướp mà nhìn chăm chăm Trình Hàn Lang, khiến hắn cảm thấy cả người như bị camera quay lén, làm gì cũng phải thật thận trọng.

Thành Thành đương nhiên không có tránh được “báo ứng”, cả ngày bị Trình Hàn Lang mắng, Trình Hàn Lang lúc cao hứng thì đối với Thành Thành kêu tới gọi đi, lúc mất hứng thì lên quyền xuống cước. Ngay cả khi ngủ bị Trình Hàn Lang đè không thở nổi cũng không dám lên tiếng.

11. Chương 11

Mấy ngày nay đến trường Trình Hàn Lang phát hiện Ngô Chấn cứ luôn không thích lên tiếng, bình thường nhóc khỉ hăng hái này đâu có như vậy, không nghe thấy cậu ta pi pi pô pô lắm nhảm bên tai, Trình Hàn Lang thấy cả người không được tự nhiên. Lúc tan học hắn hỏi trêu Ngô Chấn: “Mày với Ti Dương giận đối nhau à?”

“Không phải, mày nghĩ tao cần thiết vì nhỏ mà phải vậy sao?” Ngô Chấn trả lời.

“Tao nghĩ không cần thiết, nhưng mà mày cứ như vậy hoài a!”

“Lần này thật sự không phải là do nhỏ.” Ngô Chấn dừng một chút, nói tiếp: “Em gái tao qua bên ngoại tao đi học, ở Thượng Hải. Sau này chắc phải một năm mới gặp một lần.”

“Vậy chẳng phải vừa vãn hoàn thành tâm nguyện của mày sao? Mày không phải mỗi ngày đều cùng nó ằm ỉ sao? Hiện tại nó đi rồi, cuộc sống uất ức của mày không phải được kết thúc rồi à?”

“Nói vậy cũng không sai, nhưng tao cũng không biết nói chuyện này sao nữa, mấy ngày nay luôn cảm thấy giống như thiếu cái gì. Mày nói coi tao có đúng là trời sinh số hèn không a?”

Trình Hàn Lang lập tức gạt đầu, Ngô Chấn cho hắn một đấm, lại bị Trình Hàn Lang chụp lại.

Ngô Chấn quấy mặt sang chỗ khác ừ ừ mà nói: “Tao nói thật đó! Trước đây luôn chê nó ằm ỉ, giờ nó không còn ở đây nữa, tao ngay cả muốn ằm ỉ cũng không có chỗ mà ằm ỉ. Mày không biết đâu, hôm đó nó vừa đi vừa khóc, tao biết nó là không nỡ xa mẹ tao, nhưng mà trong lòng tao cũng lo lắng lắm a!”

“Tao hiểu mày mà, bình thường mày về nhà phần lớn thời gian đều là em mày với mày ở chung một chỗ, hiện tại nó đi rồi, mày đương nhiên sẽ cảm thấy không quen, từ từ thích ứng là được rồi.” Trình Hàn Lang thoải mái nói với Ngô Chấn.

“Hi vọng là vậy, không nói tới nó nữa, Trình Hàn Lang, tao nghĩ tao với Ti Dương bây giờ ở chung một chỗ không có thú vị gì hết, lúc mới bắt đầu còn cảm thấy nhỏ cái gì cũng tốt, giờ làm gì cũng không hứng thú nổi, nhỏ tham ăn dễ sợ, còn độ bà tám thì tao chịu không nổi luôn. Mày nói coi chuyện này là sao ni?”

“Bình thường thôi, thích thú thứ gì, chính là như vậy đó, nếu như vẫn luôn có thể duy trì nhiệt tình như lúc đầu, vậy thì không gọi là yêu. Yêu thích gì đó không phải là sự sáng khoái nhất thời thôi sao? Thoải mái rồi thì sẽ biến thành trống rỗng thôi!” Trình Hàn Lang nói. (Oắt đờ hơi ==)

“Trình Hàn Lang, tao phát hiện mày rất có tiềm năng ở phương diện này nha, không nói thêm vài lần nữa thì thiệt là lãng phí quá, này là ai dạy mày a?” Ngô Chấn tò mò hỏi.

“Ba tao!” Trình Hàn Lang quay đầu, mở sách ra đọc lướt lung tung, chuẩn bị một chút cho tiết đầu. (chỗ này như là Sài tỷ nhằm ý, kiểu bả lúc đầu viết 2 thẳng nói chuyện lúc tan học mà quên mất lại tưởng 2 ông

tướng tranh thủ tám đầu giờ ý mà, tôn trọng nguyên tác nên mình để luôn, thôi cứ mắt nhắm mắt mở coi như anh Hàn ảnh thanh niên nghiêm túc học bài để chuẩn bị cho tiết đầu ngày mai trên đường zia vậy)

Thành tích của Trình Hàn Lang cũng không tệ, hơn nữa còn rất ổn định, điều này làm cho mẹ Trình rất yên tâm. Kỳ thực Trình Hàn Lang không thích nói đến chuyện tình cảm cũng không phải bởi vì chỉ lo học, chẳng qua là từ nhỏ chứng kiến cuộc hôn nhân thất bại của cha mẹ ít nhiều có chỗ bị ảnh hưởng, đặc biệt là ở vấn đề tình yêu. Hắn không có khả năng tiếp thu hành vi vô trách nhiệm của ba hắn, nhưng cũng không muốn sa vào trong chuyện như vậy. Ở trong mắt hắn, tình cảm bắt quá chỉ là một thứ để tiêu khiển, nếu như tương lai có điểm có ích cho hắn, thì hắn bằng lòng dùng tiền mua, nếu như làm trở ngại tiền đồ của hắn, thì tự nhiên hắn sẽ nhìn mà không chạm (gốc là kính nhi viễn chi, ý là kính trọng nhưng ko gần gũi cũng đồng nghĩa với việc chỉ nhìn thôi chứ không tới gần, cỡ anh Hàn thời sửu nhi thì mình nghĩ ý ổng là cản đường ổng là ổng ko bao h rớ tới nên mình để vậy cho hợp vs thái độ của ổng a). Hắn hoàn toàn hành động theo cảm giác, yêu đương cũng vậy, không nhất thiết vì giai đoạn dậy thì sinh lý phát triển mà nhất định phải tìm một ai đó đến thỏa mãn bản thân, trừ khi một ngày nào đó có một người thực sự khiến hắn có cảm giác. Nếu không hắn sẽ không chủ động bỏ thời gian ra mà lãng phí cho cái việc này.

“Hàn Lang, mẹ phải đi ra ngoài vài ngày, con trông Thành Thành nha!” mẹ Trình từ trong phòng đi ra, kéo chiếc va li trong tay, trang điểm, diện quần áo cũng cẩn thận tỉ mỉ. Trình Hàn Lang không nhớ nổi bao lâu rồi mẹ hắn không có đánh phấn, hôm nay chuẩn bị một chút, cảm thấy vẫn thật xinh đẹp.

“Mẹ gần đây sao hay đi ra ngoài thế? Công việc ở cơ quan của mẹ bận rộn vậy sao?”

Trên mặt mẹ Trình lộ ra một chút vẻ khó xử, kỳ thực Trình Hàn Lang cũng hiểu, nếu như lớn như vậy mà chút chuyện này cũng nhìn không ra thì sống quá uổng phí rồi. Hắn không phản đối mẹ hắn tìm người khác, dù sao chính mắt hắn đã nhìn mẹ hắn sống như vậy nhiều năm rồi, hắn cũng mong muốn mẹ hắn có thể tìm được một nơi nương tựa, buộc mẹ hắn vì hắn mà cả đời cô đơn cũng không khỏi quá ích kỷ đi.

“Mẹ, mẹ hôm nay thật xinh đẹp a!” Thành Thành từ trong phòng ngủ lao ra, chạy đến trước mặt mẹ Trình ra sức mà nhìn, mẹ Trình một hơi ôm lấy nó, Thành Thành vội vàng hôn một cái lên mặt cô, mẹ Trình cười nói: “Thành Thành thật sự lớn mau quá, mẹ sắp ôm không nổi rồi.”

“Đừng có đem nước miếng của mày cọ lên mặt mẹ, làm hư hết lớp trang điểm!” Trình Hàn Lang đem Thành Thành trong tay mẹ Trình kéo xuống, quay đầu nói với mẹ Trình:

“Mẹ, mẹ đi nhanh đi, đừng để trễ giờ. Đừng làm người ta chờ không nổi!” mặt mẹ Trình lập tức đỏ lên, Trình Hàn Lang càng xác định suy đoán của mình.

Mẹ Trình trước khi đi cúi đầu xuống nói với Thành Thành: “Đợi đến ngày sinh nhật của con, mẹ sẽ trở lại.”, sau đó nhìn Trình Hàn Lang một chút, hơi mất tự nhiên nói: “Hàn Lang, cảm ơn con hiểu cho mẹ!”. Sau đó liền kéo hành lý đi ra cửa.

“Được rồi, mẹ, con có thể hỏi một chút về người đó không?” Trình Hàn Lang ở trên lầu hướng về phía bóng lưng mẹ hắn hô lên. Mẹ Trình ngẩng đầu lên, nói: “Chiết Giang Hàng Châu!”. Sau đó liền lên xe.

Hàng Châu, thực sự rất xa, nếu như mẹ qua bên đó sống cùng ông ấy, không phải mình sẽ cùng số phận với Ngô Chấn sao? Không đúng, so với Ngô Chấn còn thảm hơn, Ngô Chấn chẳng qua là không nhìn thấy em gái cậu ta, hắn là cả cái bóng người thân cũng không chạm được. Nghĩ đến đã thấy đáng sợ, mẹ mình hắn không có tàn nhẫn vậy đâu phải không? Trình Hàn Lang ở trong lòng tính toán xem khả năng đó lớn bao nhiêu.

Thành Thành bên cạnh một mực đếm ngón tay xem sinh nhật mình còn mấy ngày nữa tới, sau đó lại chạy đến chỗ tắm lịch xác định một chút, hưng phấn mà quay lại nói với Trình Hàn Lang: “Lão đại, cũng chỉ có 7 ngày!”

Trình Hàn Lang cốc đầu nó một cái, “Có 7 ngày, 7 ngày chúng ta ăn cái gì, lần trước chúng ta ăn thức ăn nhanh mấy lần, cũng là mày đòi ăn mấy thứ linh tinh cho lắm vào, tao ăn đến đau dạ dày.”

“Em có thể làm cho anh a, em xem mẹ nấu cơm, em cũng nấu được.” Thành Thành nói với Trình Hàn Lang.

“Mày hả? Mày có đủ chiều cao sao?”

“Có a!” Thành Thành chạy đến nhà bếp, dùng sức đem nồi đặt lên bếp ga, đứng ở đó so sánh, vừa cao đến mép nồi. Trình Hàn Lang nhìn về phía Thành Thành ra sức mà cười, Thành Thành bấu môi đi qua đi lại hai bên Trình Hàn Lang, trên khuôn mặt bé nhỏ tràn đầy thất vọng. Trình Hàn Lang không để ý tới nó, trở lại phòng ngủ lên mạng chơi game, Thành Thành ngồi chơi một mình ở bên cạnh.

Trình Hàn Lang rất ít chơi cùng với nó, nó chỉ có một mình ở một góc làm thầy giáo, trước mặt bày rất nhiều thứ lung tung, như cái gạt tàn thuốc, cái bao tay, chén trà và vân vân, đều bày thành một hàng thẳng. Đây là để làm học sinh của nó, bởi vì trong nhà không có bé gái, nên cũng không có mấy đồ chơi nhồi bông. Đồ chơi của Trình Hàn Lang khi còn bé nó lại không dám đụng vào. Cho nên chỉ có thể đem vài thứ để ở đó. Tự mình đứng ở đó, vẻ mặt rất là nghiêm túc, có bài bản hảnh hoi. Lúc đầu nói rất là nhỏ, sau lại thấy Trình Hàn Lang bên kia căn bản không để ý tới nó, nó cũng liên tăng âm lượng, tình cảm mãnh liệt dào dạt mà nói:

“Các bạn học sinh lớp chúng ta thực sự là không nghe lời, uống phí tâm lòng phụ huynh lo lắng vì các em. Vu Tiểu Đồng, nhất là em đó! Em còn đang vui cái gì, một chút cầu tiến cũng không có.” Thành Thành chỉ vào cái gạt tàn thuốc ở đầu chỉ tiếc rên sắt không thành thép (ý là nghiêm khắc để người ta tốt hơn) mà nói.

Trình Hàn Lang đem máy cắt vào tủ, nằm dài trên ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, bên cạnh là Thành Thành đông dặc nói, Trình Hàn Lang mở mắt ra, nhìn dáng vẻ của nó mà có chút dở khóc dở cười, tỉ mỉ nghe thử, phát hiện nó nói mấy lời rất hợp lý, có thể đều là mấy lời bình thường thầy cô nói với tụi nó. Hắn lại trong lúc vô tình mà nhớ hết, sau đó hắn đi ra khỏi phòng một chút rồi quay lại. Có mấy câu là của nó nghĩ ra, nghe ra rõ ràng là kém hơn lời của một giáo viên, đa số là trách móc một số bạn học, có vẻ là mấy đứa nhỏ ăn hiếp nó, tính cách như nó không có khả năng phản kháng trước mặt người ta, chỉ có thể ở sau lưng phát tiết một chút xiu xiu.

Nghe nghe một lúc, Trình Hàn Lang liền ngủ mất không hay biết gì, chờ khi hắn tỉnh lại Thành Thành đã không còn ở trong phòng. Trong nhà bếp phát ra tiếng leng keng loạn cả lên. Trình Hàn Lang nghĩ thầm không xong rồi, ngay lập tức chạy đến nhà bếp.

Quả nhiên, Thành Thành đang len lén làm cơm, trong nhà bếp một đống hỗn độn, nó đứng trên một cái ghế nhỏ, may mắn là không có gì nguy hiểm, nếu như tùy tiện cắt vào tay hay làm thoát hơi ga thì hậu quả thật là không tưởng tượng nổi, Trình Hàn Lang nghĩ đến mà toát mồ hôi đầy lưng.

Thành Thành đang đứng đó vụng về vớt mì ra, có hai chén tương ở hai bên trái phải của nó. Làm rất là nghiêm túc cho nên không phát hiện ra Trình Hàn Lang ở ngoài cửa, Trình Hàn Lang nhìn dáng vẻ của nó thật sự là vất vả lắm liền kêu một tiếng: “Thành Thành!” Câu kế tiếp còn chưa nói, Thành Thành như kẻ trộm bị bắt tại chỗ mà hốt hoảng dọn dẹp. Trên mặt ngoại trừ vẻ chột dạ còn quệt đầy tương.

“Ha ha...” Trình Hàn Lang nghĩ thật sự là thú vị liền bật cười, Thành Thành không biết hắn cười cái gì cũng ngây ngô cười theo.

Trình Hàn Lang hỏi nó: “Mì ở đâu ra vậy?”

Thành Thành nói: “Mẹ mỗi lần làm mì, đều làm thêm một chút bỏ vào trong tủ lạnh, lần sau còn có thể ăn thêm một bữa. Em mới lấy ra nấu. Lần sau em sẽ tự làm cho anh ăn.”

Trình Hàn Lang nói: “Bỏ đi mày! Mày cũng kiên cường ghê ha! Mì mày làm coi bộ cũng không tệ lắm.” Mặc dù ngoài miệng nói vậy, trong lòng hắn vẫn là rất cảm động.

Lần đó Trình Hàn Lang đặc biệt nhân từ một hôm, đem một chén mì với tương ăn hết, mì nấu hơi quá tay chút, dưa leo cắt vừa thô vừa dầy, nhưng mà một đứa nhỏ 8 tuổi dám cầm dao mà còn có thể làm được như vậy đã là một kỳ tích. Cho nên Trình Hàn Lang còn khen ngợi Thành Thành chút chút, cũng hứa hôm nào đó dẫn nó đi ra ngoài chơi một lần.

12. Chương 12

Sinh nhật Thành Thành sắp đến Trình Hàn Lang muốn mua cho Thành Thành một món quà, kết quả một chút kinh nghiệm cũng không có, thế là đi đại vào một cửa hàng trang sức. Vừa bước vào thì thấy toàn đồ trang sức của con gái, còn có một quầy hàng mỹ nghệ nhỏ. Hắn quay đầu định đi ra, từ cửa kính nhìn qua thì thấy một con búp bê nhỏ, quần áo tã tời, nhìn y như một tên ăn mày nhỏ. Ông chủ nói đó là tượng Tế Công. Trình Hàn Lang đột nhiên thấy rất giống Thành Thành, liền mua về. Sau này nó có học sinh rồi, không cần phải tìm đồ để lên bàn nữa.

“Nhóc ăn xin, cho mày một món quà.” Trình Hàn Lang đem Tế Công be bé giấu phía sau mà nói với Thành Thành.

“Cái gì a? Lão đại, lão đại, mau cho em xem đi.” Thành Thành sốt ruột đi qua chỗ Trình Hàn Lang nhìn, Trình Hàn Lang càng không ngừng lui ra sau, cùng Thành Thành đẩy tới đẩy lui, nhất định không để cho nó nhìn, nước mắt Thành Thành đều sắp chảy ra tới nơi (chời ơi sao mà tui thấy dễ thương dữ vậy nè chời). Trình Hàn Lang thấy vậy, không chọc ghẹo nó nữa, đem Tế Công be bé đưa ra, cười nói: “Nhóc ăn xin, đây là quà sinh nhật của mày, nhóc ăn xin nhỏ! Từ nay về sau nó sẽ là con trai mày nha.”

Thành Thành rõ ràng là vô cùng vui mừng, lật qua lật lại mà nhìn, “Là con của hai đứa mình sao?” (phụt...oa hahahaha) Thành Thành hưng phấn hỏi.

“Cái gì mà hai đứa mình! Ai có con với mày a?” Trình Hàn Lang nói.

Thành Thành không để ý hắn nói cái gì, một mình ở đó tự mình sờ tới sờ lui, nó phát hiện trên đầu bé Tế Công có một cái nút, liền nhấn xuống. “Giày cũng thủng, mũ cũng thủng, cà sa trên người cũng thủng,...” (một đoạn nhạc trong phim Tế Công ý, đoạn đầu ổng xuất hiện trong phim có hát ý)

Thành Thành hưng phấn mà nhảy dựng lên: “Lão đại, anh mau nghe xem! Nhóc ăn xin nhỏ còn biết ca hát nè!”

Nói xong liền nhấn hết lần đến lần khác, cứ như nghe hoài không đủ, Trình Hàn Lang nghe đến muốn nổ đầu, chạy về phòng trốn nó, trong lòng hối hận lúc đó vì sao không nhìn kỹ một chút mà mua luôn. Bởi vì Thành Thành cứ một mực nhấn mãi, một lát sau bé Tế Công hết pin, ắc thế nào cũng không kêu.

Thành Thành nôn nóng chạy khắp nơi tìm Trình Hàn Lang, vẻ mặt cầu xin nói: “Lão đại, thôi rồi, nhóc ăn xin nhỏ chết rồi, sẽ không nói chuyện được nữa.”

Trình Hàn Lang nghe xong đặc biệt cao hứng, rốt cục cũng hết pin rồi, hắn không thể nói cho Thành Thành này chỉ là hết pin, thay pin là vẫn dùng được. Cho nên nói với nó: “Nhóc ăn xin nhỏ không chết, nó nhất định là cầm rồi. Ai kêu mày cứ bắt nó nói mãi?”

Thành Thành vẫn không bằng lòng, một mực hỏi hết cái này đến cái kia, đều là mấy cái tư tưởng người lớn không hiểu nổi, làm Trình Hàn Lang đau cả đầu, cuối cùng lừa nó là chỉ cần kiên trì dạy nhóc ăn xin nhỏ, nó sẽ lại nói chuyện được.

Ngày mai là sinh nhật Thành Thành, mẹ hắn vẫn chưa về! Trình Hàn Lang cầm điện thoại lên, bấm số di động của mẹ hắn, điện thoại tắt máy. Ban ngày mà tắt cái gì a? Lại gọi thêm vài lần, vẫn là không có ai nghe máy.

Quên đi, dù sao mẹ bảo ngày mai sẽ trở về thì nhất định sẽ về. Kết quả buổi tối mẹ Trình điện thoại tới, nói có việc không về được, Trình Hàn Lang cảm giác bên kia rất âm ỉ, không biết đây là tín hiệu cho chuyện không hay gì, giọng mẹ hắn có chút lo lắng, nói vài câu thì ngắt máy, Trình Hàn Lang cảm thấy hình như là bên kia xảy ra vấn đề gì.

Thành Thành đã chạy tới hỏi Trình Hàn Lang: “Lão đại, sinh nhật em mẹ không có về sao?”

Trình Hàn Lang sờ sờ đầu nó, an ủi: “Không có việc gì đâu, tao làm sinh nhật cho mày.” Thành Thành gật đầu một cái, trên mặt không che giấu được vẻ thất vọng.

Thế nhưng ngày hôm sau khi nó thấy bánh sinh nhật trên bàn, tất cả thất vọng ngày hôm qua đều ném lên chín tầng mây, ở bên cạnh loanh quanh một hồi lâu, một bên nghĩ bánh đẹp, một bên lại nghĩ muốn ăn. Nó

còn không quên cho bé Tế Công một cái ghế, để nó ngồi trên đó. Trình Hàn Lang thấp nển cho nó, bảo nó cầu nguyện.

Thành Thành nhắm mắt lại, nắm hai bàn tay nhỏ bé lại, lớn tiếng nói: “Mình mong muốn lão đại không gọi mình là nhóc ăn xin nữa.”

Trình Hàn Lang sững sốt. Cái biệt danh này là gọi để bài xích nó lúc nó vừa đến nhà, sau lại gọi quen miệng cũng liền không đổi, không nghĩ tới vậy mà nó lại để ý như vậy. Còn đặt ở trong lòng, đem trở thành một tâm nguyện trong lòng mà cầu nguyện.

“Còn gì nữa không? Còn gì khác không tao giúp mày hoàn thành?” Trình Hàn Lang tiếp tục hỏi.

“Đã hết rồi.” Thành Thành sốt ruột muốn cắt bánh gato. Trình Hàn Lang thấy nó bộ dáng gấp gáp như khi con mau chóng cắt một miếng lớn đem để trong đĩa. Nhìn nó ăn lại tiếp tục hỏi nó: “Mày vì sao không muốn tao gọi là nhóc ăn xin a?”

“Nghe không hay!” Thành Thành trả lời.

“Là vì nghe không hay hả?” Trình Hàn Lang tiếp tục hỏi.

“Không biết, em cũng không thích gọi anh là lão đại, em thích gọi anh là anh cơ. Kêu là anh thì anh lúc nào cũng là anh của em, kêu là lão đại thì chỉ có khi mẹ ở nhà anh mới là anh em.”

Trình Hàn Lang không nói, hần hiểu ý của Thành Thành, mặc dù Thành Thành không thể miêu tả rõ loại cảm giác này của nó, nhưng hần hiểu Thành Thành là muốn biểu đạt cái gì, hần đã đồng ý với Thành Thành.

Thành Thành tươi cười đưa cho hần một miếng bánh kem, nói: “Anh, anh ăn đi, miếng này có bông hoa ở trên em để dành cho anh nè!” Trình Hàn Lang nhận lấy, vui vẻ ăn.

Khi sinh nhật Thành Thành đã trôi qua đến ngày thứ ba, mẹ Trình mới gấp gáp trở về, nhìn cũng sa sút hơn lúc đi rất nhiều, Trình Hàn Lang lấy hết dũng khí hỏi mẹ Trình rốt cuộc xảy ra chuyện gì, mẹ Trình lời đã ra đến khoe miệng lại không có mở miệng nói ra. Trình Hàn Lang biết chỉ cần là mẹ hần không muốn nói ra, tốt nhất là đừng nên hỏi đến, cũng không nhắc lại chuyện mấy ngày nay, mẹ Trình cũng sẽ coi như chưa từng phát sinh chuyện gì mà chăm sóc bọn hần.

“Mẹ, mẹ xem, đây là nhóc ăn xin nhỏ anh tặng sinh nhật con nè, nhưng mà cảm rồi, nếu không nó còn có thể hát cho mẹ nghe đó!” Thành Thành lắc lắc cái đầu nhỏ mà nói với mẹ Trình.

“Cái gì cảm? Hết pin hả? Đưa mẹ xem nào!” mẹ Trình cầm lấy kéo khóa xuống, lộ ra thiết bị phát âm bên trong, kết quả thấy cục pin đã có chút biến dạng rồi. Mẹ Trình lấy hai cục pin mới trong ngăn kéo ra rồi đi tới, lắp vào, đưa cho Thành Thành. Thành Thành nhún lên đầu nhóc ăn xin một cái, nhóc ăn xin lại vui sướng mà ca hát. (h nó không là nhóc ăn xin nữa nên thăng tiểu Tế Công từ nhóc ăn xin nhỏ lên làm nhóc ăn xin luôn mới ghê :v)

Thành Thành phải cảm nhóc ăn xin đi tìm Trình Hàn Lang, rất là cao hứng ấn một cái, mặt Trình Hàn Lang cũng tái đi luôn. Thành Thành vừa nhìn sắc mặt không được tốt của Trình Hàn Lang, cho là hần lo lắng. Thế là liền ấn thêm một lần nữa, nói với Trình Hàn Lang: “Không có việc gì đâu, anh, anh xem, nó sẽ không cảm nữa, không cần lo lắng. Nhóc ăn xin nhỏ anh tặng em còn sống mà.”

Nói xong lại ấn một lần nữa, còn đem để kế bên tai Trình Hàn Lang mà ấn. Đầu Trình Hàn Lang chỉ toàn tiếng ông ông, lại muốn mở miệng mắng, nhưng thấy dáng vẻ thành công hiếm thấy của Thành Thành, không nhẫn tâm làm nó mất hứng. Hần suy nghĩ một chút, liền nói với nó: “Em biết sao nhóc ăn xin nhỏ sống lại không?”

Thành Thành lắc đầu.

“Bởi vì anh vừa truyền pháp lực cho nó. Mà truyền pháp lực rất là thống khổ, anh mỗi lần truyền là sẽ thụ thương một lần, sau đó bị cảm, nóng rần lên, nghiêm trọng hơn còn có thể chảy máu. Mà mỗi lần nó hát nó ca là anh sẽ phí đi một điểm pháp lực, lần trước em cứ ấn nó, tay anh cũng bị chảy máu, em xem, đây là sẹo nè.” Trình Hàn Lang đem chỗ cánh tay mấy hôm trước bị thương cho nó xem. (chém gió kinh hồn :v)

Thành Thành dùng bàn tay nhỏ bé sờ sờ vết thương của hắn, nhìn nhóc ăn xin một chút, đem nó để lên đầu giường, nói với Trình Hàn Lang: “Sau này em chỉ sờ sờ nó thôi, chỉ dạy học cho nó thôi, không ăn nó nữa đâu.”

Trình Hàn Lang lúc này mới thở ra một hơi, trong lòng lại thấy buồn cười, từ khi Thành Thành đến nhà, cũng đã gần hai năm rồi, Trình Hàn Lang hầu như chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng có thể lừa liền lừa, có thể gạt liền gạt. Mà Thành Thành hình như không biết là nó bị lừa suốt hai năm. Thậm chí một kiểu lừa cũng có thể lừa hai lần. Trình Hàn Lang có đôi khi cũng cảm thấy mấy lời nói dối này toàn là mình thuận miệng thì nói, có khi mình cũng chẳng nhớ rõ.

Buổi tối mẹ Trình đi tới phòng ngủ Trình Hàn Lang dọn dẹp, không cẩn thận đụng trúng nút của nhóc ăn xin, nhóc ăn xin lập tức hét lên, Thành Thành đang ở trong nhà vệ sinh liền hoảng loạn chạy ra, tới trước mặt Trình Hàn Lang kéo cánh tay của hắn ra cẩn thận xem xét, nhìn xem vết thương có chuyển biến xấu không.

Trình Hàn Lang thấy Thành Thành không mặc quần cũng không nói, cảnh xuân lộ hết ra ngoài, nhẹn không được liền xoa cái mông của Thành Thành một cái, cảm xúc trong giây lát rất là tốt, rất là co giãn, không để ý Thành Thành giãy dụa, đem kéo nó lên đùi, xoay cái mông của Thành Thành lại vừa nhìn vừa nhéo, Thành Thành vừa đau vừa ngứa, liên tục cầu xin tha thứ, đem quần túm lên, Trình Hàn Lang trực tiếp cởi quần nó luôn, khiêng nó vô phòng tắm, chỉ chốc lát sau trong phòng tắm liền truyền ra một trận cười vui.

13. Chương 13

Trình Hàn Lang phát hiện gần đây số lần mẹ ngây người càng ngày càng nhiều, so với vẻ mặt tràn đầy cảnh xuân tươi mới lần trước, dạo này có thể nói phủ kín mây đen, có khi cười lên cũng rất miễn cưỡng.

Hắn biết lần trước mẹ đi công tác nhất định đã xảy ra chuyện gì, bằng không sẽ không khác thường như vậy, hơn nữa gần đây điện thoại di động của mẹ hắn cứ reo liên tục, nhưng lại không thấy cô nghe máy, có đôi khi người ta vừa gọi tới, cô vừa nhìn qua liền trực tiếp ngắt máy.

Thực sự không cưỡng lại lòng hiếu kỳ được, Trình Hàn Lang bắt đầu hết sức chú ý một số hành động thường ngày của mẹ hắn, còn thừa dịp cô không để ý lục xem lại tin nhắn cũ của cô, nhưng không thu hoạch được gì, mẹ hắn hình như là cố ý giấu diếm những thứ này.

Tối hôm đó Trình Hàn Lang xuống giường đi vệ sinh, nửa đêm lại nghe thấy tiếng động trong phòng mẹ, hắn dán tai lên cửa, định cố gắng nghe xem bên trong đang xảy ra chuyện gì, hắn nghe được tiếng mẹ mình nói chuyện, còn kèm theo tiếng khóc òe ọe, lúc sau tiếng khóc càng ngày càng lớn, vừa khóc vừa nói xen thêm vài lời mà hắn nghe không rõ.

Hắn đứng đó nghe tiếng khóc của mẹ hắn bên trong mà tim đau thắt lại, hắn không biết thì ra mẹ mình sống đau khổ như vậy, thậm chí một người ở bên cạnh cũng không có. Hơn nửa đêm mặc một bộ quần áo mỏng đứng ở cửa như hóa đá không nhúc nhích, cũng đã quên chuyện đi WC.

Bỗng nhiên cửa bị mở ra, mẹ Trình đang chuẩn bị đi nhà vệ sinh sửa sang lại bộ dạng vừa khóc lóc rồi bởi của mình, giây phút mở cửa thấy Trình Hàn Lang một mình đứng đó liền làm cô ngây ngẩn của người, hai mẹ con cứ đứng như vậy nhìn nhau, Trình Hàn Lang đột nhiên cảm thấy mình rất bối rối, xoay người vọt vào nhà vệ sinh, rửa mặt để ổn định tâm tình một chút, lúc đi ra lại phát hiện mẹ Trình đang đứng ở ngoài.

Trình Hàn Lang đi đến phía trước, đỡ vai mẹ hắn nói: “Mẹ, nếu như mẹ thật sự thương con thì mẹ nói cho con biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, con đã lớn rồi, con cũng muốn chia sẻ với mẹ một chút.”

mẹ Trình ngẩng đầu nhìn hắn, đúng vậy, đã lớn rồi. Còn cao hơn mình tới nửa cái đầu, Trình Hàn Lang cẩn thận từng chút đưa cô ra ngồi trên ghế sa lon. Mẹ Trình sững sờ một hồi, bắt đầu chậm rãi nói, thanh âm có chút khàn khàn.

“Con cũng đã biết, vậy chúng ta nói thẳng hết đi. Người đàn ông kia tên là Củng Chí, làm việc ở Hàng Châu, là bạn học cấp ba của mẹ, khi đó ba con học ở trường cấp ba bên cạnh, mẹ đã sớm nhìn trúng ba con, nhưng Củng Chí vẫn thích mẹ. Mẹ khi đó ngại anh ấy quá bình thường, cũng không có chí hướng cao xa, cũng vẫn không xem trọng anh ấy.

Mẹ cũng không biết anh ấy và ba con biết nhau thế nào, lẽ ra bọn họ là hai loại người hoàn toàn bất đồng, không có điểm chung nào, còn rất tương phản, khi đó mẹ là thông qua Củng Chí quen biết ba con, sau lại cũng bởi vì mẹ, bọn họ đánh nhau một trận, Trình Thế ra tay đặc biệt ác độc, thế nên hiện tại chân Củng Chí vẫn còn khập khiễng một chút.

Mẹ khi đó rất tin tưởng, không hề nghi ngờ gì cho rằng Trình Thế là yêu mẹ, bằng không sẽ không làm như vậy, ai biết được từ lúc yêu đương đến lúc kết hôn, mẹ đều không may mắn cảm giác được tình cảm của anh ta với mẹ, mẹ bắt đầu cho rằng đây chỉ là do tính cách của anh, nhưng mà nhiều năm trôi qua như vậy mẹ cuối cùng đã biết rõ cuộc anh ta căn bản không có yêu mẹ, tất nhiên cũng sẽ không vì mẹ mà đánh nhau, có thể là lúc đó bọn họ gây gổ vì quá đối lập mà thôi.”

Trình Hàn Lang đưa cho mẹ một ly nước, mẹ Trình uống hai ngụm, nói tiếp.

“Sau đó Củng Chí đi Hàng Châu, nhiều năm như vậy cũng không có liên hệ với mẹ, nhưng có mấy lần mẹ gặp khó khăn đều là anh ấy giúp mẹ, sắp 40 tuổi rồi cũng chưa hề kết hôn, mẹ biết anh ấy một khi để ý người nào, vật gì thì một khi nhận định sẽ không dễ dàng thay đổi. Mẹ cũng là phụ nữ, có một người đối với mẹ như vậy mẹ không thể thờ ơ được, nhưng lúc đó con còn nhỏ, mẹ sợ con không chịu nổi nên vẫn chưa cho anh ấy một câu trả lời chắc chắn, mẹ còn ôm một chút hy vọng với ba con, vẫn nghĩ dù không có tình yêu, chỉ cần để cho mẹ một nhà đầy đủ là đủ rồi. Thế nhưng...ai...Mẹ không muốn ở trước mặt con nói ba con ra sao thế nào, dù sao cũng là ba của con.”

Trình Hàn Lang ngẩng đầu nói: “Mẹ, không sao đâu, mẹ cứ nói đi, trong lòng con cũng biết gần hết rồi, hôm nay mẹ có gì không thoải mái đều nói ra hết đi.”

“Sau này mẹ quyết định ly hôn với ba con, Củng Chí vô cùng vui mừng. Lúc mẹ đi tìm anh ấy, anh ấy muốn mẹ ở lại lâu thêm vài hôm. Mẹ không an tâm về mấy đứa, lúc nào gặp cũng nhiều lần nói muốn quay về, chân của anh ấy không được tiện, mẹ hy vọng có thể luôn bên cạnh chiếu cố anh ấy, hơn nữa người ta đã đợi mẹ nhiều năm như vậy, đợi thêm nữa thật sự có lẽ không đợi được nữa. Mẹ biết anh ấy muốn kết hôn cùng mẹ, sau đó đến đó ở, nhưng mỗi lần nghĩ về con lòng mẹ đau như dao cắt. Mẹ thật lòng không nỡ a!”

“Vậy tại sao không đưa chú ấy đến Bắc Kinh, con cũng không phản đối chú ấy đến nhà chúng ta ở.”

“Mẹ cũng có nghĩ tới, nhưng mà ba mẹ anh ấy đều lớn tuổi rồi, đều cần người chăm sóc, anh ấy lại làm việc cố định ở bên đó, bây giờ đến đây thì phải bắt đầu lại từ đầu, anh ấy không trẻ tuổi như mấy đứa a!”

“Mẹ chính là khó chịu vì chuyện này sao?”

“Lần trước mẹ đến nhà anh ấy, đến rồi mới phát hiện anh ấy vẫn nằm trong bệnh viện, bị người ta chặn đường, đánh bị thương rất nặng, hơn nữa thân thể anh ấy vốn không khỏe, nằm trong bệnh viện ngay cả một tiếng cũng không nói, anh ấy vẫn luôn không nói cho mẹ chuyện này, nếu như mẹ không đề cập tới có thể anh ấy sẽ không nói với mẹ cho dù anh ấy khỏe lại, anh ấy nói thật sự không biết mình còn chống đỡ được mấy ngày, anh ấy chờ đợi đến giây phút này đã quá khó khăn rồi. Mẹ liền khóc rồi quay về. Sau đó mẹ ngay cả điện thoại của anh ấy cũng không dám nhận, mẹ sợ mẹ sẽ không khống chế được chính...”

Nói đến đây, nước mắt mẹ Trình lại bắt đầu không kiềm được mà chảy xuống, Trình Hàn Lang đưa khăn tay cho mẹ Trình, hẳn đã hiểu rõ cuộc chuyện gì đã xảy ra, cẩn thận vỗ vỗ sau lưng mẹ Trình.

“Mẹ lúc trước để Thành Thành bước vào cuộc sống của chúng ta không phải là để nó ở bên cạnh con sao? Lúc đó con đã có dự cảm, biết mẹ không thể luôn bên cạnh con. Chỉ là không rõ vì sao mẹ vẫn luôn không rời đi.”

“Nó còn nhỏ, con cũng chưa lớn, ở trong mắt mẹ, các con luôn luôn là những đứa nhỏ, sẽ có nhiều thứ cần người khác chăm sóc.”

Mẹ Trình nói xong câu đó, hai người cũng không lên tiếng nữa, trong phòng dần yên ắng xuống, Trình Hàn Lang lặng lẽ nhìn chằm chằm mỗi một món đồ trong phòng, đều sạch sẽ như vậy, đều ngăn nắp gọn gàng

nằm tại một chỗ nhất định, không biết một mình mẹ mỗi ngày có bao nhiêu thời gian là chăm lo cho cái nhà này, hơn nữa chăm một cái đã chăm đến 15 năm. Trình Hàn Lang nghiêng đầu qua chỗ khác, rồi hướng về mẹ Trình cố làm ra một bộ dáng tươi cười.

“Mẹ, mẹ vĩnh viễn không rời đi tụi con sẽ vĩnh viễn cần người chiếu cố, độc lập tự chủ của mỗi người đều là chậm rãi tự rèn luyện ra, con đã trưởng thành, phải vì mẹ làm chút chuyện, hưởng hồ việc này đối với con mà nói căn bản không khó khăn gì, con sớm đã muốn tìm cho mẹ một người bạn già mà.”

mẹ Trình nhìn Trình Hàn Lang không tin nổi, Trình Hàn Lang gật đầu với bà, mẹ Trình vui mừng vuốt tóc hân.

“Con thật là trưởng thành rồi, 2 năm trước con ngay cả một đứa bé nhỏ như hạt đậu cũng làm khó dễ, mẹ thật không nghĩ rằng tới giờ con lại có khả năng tiếp nhận nhiều như vậy. Kỳ thật mẹ cũng nghĩ tới việc mang con đến Hàng Châu, thế nhưng anh ấy ở bên đó không thể cho con những điều kiện tốt như ba con, mẹ sợ con chịu ủy khuất. Mà con ở đây đã quen rồi, cũng không dễ gì đến một hoàn cảnh mới, một gia đình mới. Hơn nữa ba con cũng ở đây, tuy rằng trách nhiệm gì cũng đã hết rồi, nhưng con dù sao con cũng là con của ông ta, chuyện gì cần phải bảo bọc con thì sẽ bảo bọc. Con nghĩ sao?”

“Con sẽ không rời khỏi ngôi nhà này, lớn như vậy rồi mà còn theo mẹ tái giá thì con cũng thật quá không có tiền đồ rồi, mẹ yên tâm đi! Cũng không phải vĩnh biệt, nghỉ đông và nghỉ hè con và Thành Thành có thể đến thăm mẹ, mẹ bình thường rảnh rỗi cũng có thể trở về. Con sớm muộn gì cũng phải xa mẹ để sống cuộc sống của mình, mẹ cứ để lòng mình thoải mái đi!”

“Con về ngủ trước đi, có gì ngày mai chúng ta nói tiếp, con ngày mai còn phải đi học ni! Con yên tâm, mẹ đã ổn rồi.”

Trình Hàn Lang đi về phía phòng mình, mẹ Trình bỗng nhiên gọi hân lại: “Hàn Lang.” Trình Hàn Lang dừng bước.

“Cám ơn con.” mẹ Trình nói với hân. Trình Hàn Lang gật đầu, đi vào phòng.

Một khắc đặt đầu lên gối kia, Trình Hàn Lang nghĩ nước mắt của mình sẽ lập tức chảy ra, thế nhưng hân nén trở lại. Tất cả rộng rãi, thông cảm ban nãy tan biến hoàn toàn, chỉ còn sót lại đau lòng và bất lực.

Thật sự phải đi? Mình liền đáp ứng thoải mái như vậy? Mình vì sao lại muốn đáp ứng? Mình chỉ còn lại một người thân chân chính, 14 năm qua cũng chỉ có một người mẹ này, trước kia đi chỉ một lúc, vài ngày thôi lại có thể trở về, mà từ nay về sau, dù chỉ ở lại một tháng cuối cùng cũng phải rời đi, bởi vì bà đã không còn thuộc về nơi này, bà sẽ có một gia đình mới.

Trình Hàn Lang nỗ lực khắc chế mình, thân thể cuộn thành một đoàn như một con tôm, nhắm mắt lại cứ như vậy cho đến khi bình minh lên.

14. Chương 14

Sáng thứ hai Trình Hàn Lang vừa rời giường, đôi mắt khốc hời lâu không thích ứng được sáng lên thật lớn, hân soi gương một cái trong đầu liền lập tức hiện lên khung cảnh đêm hôm qua nói chuyện với mẹ.

Mẹ Trình đã đi làm, Trình Hàn Lang lòng căng thẳng, chạy đến phòng mẹ hân. Phát hiện bên trong không có dấu hiệu thu dọn hành lý. Lúc này mới yên tâm lại, xem ra mẹ không có ý định đi ngay, hân ngẩng đầu nhìn xung quanh một chút, còn chút nữa mới đến giờ đi học. Quay về giường mình tiếp tục nằm, đầu rất đau, cứ như bị ai đánh vài quyền lên đó, có thể là do ngày hôm qua ngủ không ngon.

Thành Thành ở bên cạnh dường như sắp tỉnh, càng không ngừng xoay người, ngáp. Chỉ một lát sau, cổ sức mở mắt ra, nó nhìn trái nhìn phải, thấy Trình Hàn Lang nằm bên cạnh mở to mắt chờ ra nhìn lên trần nhà.

“Anh, anh nằm đây nhìn cái gì a?”

Thành Thành bò qua hai bên người Trình Hàn Lang, nhìn theo ánh mắt Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang không có chú ý nó nói cái gì, cũng không có trả lời.

Thành Thành cười nằm úp sấp lên trên người của hắn, nghịch cúc áo của hắn, nếu như bình thường, hắn chắc đã sớm đem Thành Thành đuổi xuống, có lẽ sẽ lộn người nó lặn qua lặn lại, thế nhưng hôm nay lại không nhúc nhích mặc cho nó nằm.

Thành Thành chơi một hồi, lập tức ngược lên nhìn trên mặt Trình Hàn Lang, muốn nhìn xem hắn có vẻ mặt tức giận hay không, kết quả nó phát hiện ra hắn không có biểu cảm gì, chỉ là mắt phình lên, như là có nhiều thịt hơn vậy.

Thành Thành biết đây là bị sưng lên, vội vàng đi tìm nhóc ăn xin, dùng sức đánh lên người nó. Một bên đánh một bên nói: “Mày ở sau lưng tao lại hát đúng không?”

Không ngờ đánh trúng lên đầu nhóc ăn xin, nhóc ăn xin lại bắt đầu hát ầm lên, Thành Thành dùng vẻ mặt cầu xin mà chặn miệng nó, kết quả cũng không được gì. Vì vậy nó oán hận buông nhóc ăn xin xuống, chạy đến phòng ngủ mẹ Trình tìm thuốc giảm sưng trong tủ. Sau đó chạy đến bên giường giúp Trình Hàn Lang lau sạch, bàn tay bé nhỏ chấm một ít thuốc mỡ, rồi chấm lên trên mí mắt Trình Hàn Lang, chậm rãi xoa, một bên xoa một bên nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Em không dùng sức đâu, từ từ, sẽ hết đau ngay!”

Trình Hàn Lang nhắm mắt lại, cảm thấy những lời này, những động tác này đều rất quen thuộc, cô lẽ là lúc mình nhỏ mẹ cũng đã từng nói như vậy đi!

Hắn dùng sức nắm lấy tay Thành Thành, rất sợ sẽ tuột mất, vững vàng mà nắm lấy, bàn tay bé nhỏ của Thành Thành rất mềm, rất nhỏ, Trình Hàn Lang đem toàn bộ bàn tay bé nhỏ của nó nắm chặt lấy, đợi hắn nhận ra lòng bàn tay của mình đã đầy mồ hôi, hắn mở mắt ra, Thành Thành đang mím chặt cái miệng nhỏ nhắn nhìn hắn.

“Anh, anh không vui hả?” Thành Thành đem mặt dán lên cánh tay Trình Hàn Lang, khuôn mặt nhỏ nhắn và mái tóc mềm mại cọ cọ lên tay hắn.

Trình Hàn Lang cảm thấy hơi ngứa, vô lực hỏi: “Em có thể nhìn ra lúc nào anh vui vẻ, lúc nào không vui à?”

“Có thể a! Bởi vì anh chỉ có lúc không vui mới không mắng em.”

Giọng của Thành Thành là đang kể lại một việc bình thường, mà lại cảm thấy không có một tia oán giận nào. Dường như việc bị mắng hay không bị mắng, cùng với việc anh trai vui hay không vui, không có gì khác biệt cả.

Tim Trình Hàn Lang như bị vật gì chạm vào, hắn cho tới bây giờ không hề chú ý bình thường mình biểu hiện tâm trạng thế nào, cũng không quá chú ý mình đối đãi Thành Thành như thế nào. Tất cả đều là hắn làm theo tâm tình, nghĩ sao thì làm vậy, không ngờ hôm nay lại nghe Thành Thành nói một câu có ý tứ như vậy.

Hắn lấy lại tinh thần mà ngồi dậy, đầu vẫn còn đau ong ong. Hắn hướng về phía Thành Thành nghiêm trang hỏi:

“Giả sử sau này anh mỗi ngày đều vui vẻ, em sẽ rời bỏ anh mà đi sao?” Thành Thành lắc đầu.

Trình Hàn Lang lại hỏi: “Giả sử sau này anh mỗi ngày đều không vui thì sao? Em sẽ bỏ anh mà đi sao?” Thành Thành vẫn lắc đầu.

Tâm tình Trình Hàn Lang tốt hơn nhiều, mặc dù hắn biết Thành Thành còn nhỏ như vậy sẽ không hiểu nhiều ý hắn nói, thế nhưng hắn có thể khẳng định đứa bé này sẽ không giống những người thân trước kia bỏ hắn đi, muốn rời khỏi cũng nhất định là hắn rời đi trước.

Trình Hàn Lang rút cuộc hiểu rõ lúc trước mẹ hắn không ngại vất vả giữ Thành Thành ở lại, đến lúc bất lực nhất, bên cạnh chỉ cần một người ở cùng với người cũng là rất tốt.

Đến trường học rồi, còn có Ngô Chấn cùng xuống tinh thần với hấn, cậu ta và Ti Dương chính thức chia tay.

Kỳ thực đây căn bản không tính là một mối tình. Chỉ là một đám nhóc vị thành niên cùng nhau ồn ào thôi. Thế nhưng dù sao cũng từng có cảm giác, mấy ngày qua cũng là chân chân thật thật mà cùng nhau trải qua. Một ngày nọ ra quyết định sau đó có khi cũng chẳng làm bạn được. Ngô Chấn lúc này mới phát giác đoạn thời gian này cũng không phải là đùa giỡn, cảm tình giữa lúc này lại từ từ hiện rõ. Cãi nhau cũng tốt, gần gũi cũng tốt, hôm nay nhớ lại đều thấy là một loại đau nhức, dù sao đây cũng là mối tình đầu của mình, để lại kỷ niệm đẹp một chút.

Trình Hàn Lang lại càng bày ra bộ mặt như người chết rồi, cho tới trưa cũng không nói câu nào.

Trịnh San Đồng lúc đi học lén nhìn trộm hấn vài lần, sợ người khác phát hiện lại vội vàng quay đầu đi.

Cô là dạng con gái kín đáo, ở trong mắt cô, con trai theo đuổi con gái mới là bình thường, con gái theo đuổi ngược lại thì chính là mất giá. Cho nên cô vẫn luôn âm thầm liên lạc với Trình Hàn Lang, mong rằng Trình Hàn Lang có thể chủ động theo đuổi cô, kết quả đợi hai năm cũng chưa từng thấy hấn có động tĩnh gì, cô càng không thể để việc này truyền ra ngoài, thậm chí có lúc nữ sinh trong lớp cùng nhau nói đến Trình Hàn Lang cô cũng làm ra vẻ chẳng hề háng hái gì, chỉ sợ người khác biết cô thích Trình Hàn Lang.

Hai người cùng nhau ngồi một chỗ như hai người anh em cùng gặp hoạn nạn, ai cũng không sao thoải mái được. Đến cuối cùng, Ngô Chấn ôm vai Trình Hàn Lang, dừng cảm nói: “Người anh em, chúng ta đi uống rượu đi! Hôm nay thứ sáu, tan học sớm, kêu bọn Đại Dũng luôn, chúng ta không say không về.”

Trình Hàn Lang cười so với khóc còn khó coi hơn, đáp lại một câu: “Được!”

Cả đám bạn học đi đến tiệm rượu gần nhất, kết quả nói gì người đón tiếp ở cửa cũng không cho bọn họ vào, nói là chưa đủ tuổi vị thành niên thì không được vào. Trong đám có mấy đứa nhìn thấy khung cảnh xa hoa trụy lạc bên trong, đã sớm không chờ đợi được, cứ quần quít lấy người đón tiếp để anh ta mất nhắm mắt mở cho.

Trình Hàn Lang có điểm không nhịn được, muốn rời khỏi, đúng lúc này, một người từ bên trong đi ra gọi Trình Hàn Lang lại, hỏi ba hấn là Trình Thế sao, Trình Hàn Lang gật đầu. Người nọ lập tức liền dẫn bọn họ đến một bàn. Sau đó bưng lên rất nhiều bia, nói là do quản lý đưa.

Trình Hàn Lang không có tâm tình để suy nghĩ nhiều, cứ ngồi ở đó quất lên một trận điên cuồng. Nhân viên không dám bưng rượu khác lên, chỉ lấy ít bia.

Sau đó bao tử Trình Hàn Lang chịu không nổi nữa, hấn liền chạy tới nhà vệ sinh nôn, nôn xong trở lại hát, hát không được bao lâu lại nôn.

Một đám bạn học bên cạnh đều là lần đầu đến quán bar, đều thấy mới mẻ cực độ, vừa hát vừa nhảy. Cũng không ai quản Trình Hàn Lang ngồi trong góc uống rượu. Rượu bia uống càng nhiều thì càng làm cho ý thức con người càng không rõ ràng. Huống chi là Trình Hàn Lang lần đầu uống rượu. Một lát sau, hấn liền nằm thẳng ra ghế salon mà ngủ.

Trong mông lung hấn cảm giác có người lay hấn, hình như là Ngô Chấn, cũng có thể là người không quen biết. Chờ lúc hấn mở mắt ra lại thì liền thấy khuôn mặt của mẹ Trình.

“Con thế nào lại...” Trình Hàn Lang cuống quýt muốn ngồi dậy, hấn thực sự không có ý định không say không về, nghĩ vui vẻ mau mau rồi trở về nhà, không nghĩ tới là.... Hấn quay đầu nhìn đồng hồ, đã 11 giờ đêm, Thành Thành đang ngủ bên cạnh, hấn ngượng ngùng nhìn mẹ Trình.

Mẹ Trình cũng không mở lời răn dạy hấn, chỉ là nói với hấn: “Mẹ chuẩn bị chờ con thi lên cấp ba xong thì tái hôn, bây giờ mẹ rất lo lắng. Con cố gắng ở đây học tập, những thứ khác không cần lo lắng.”

Trình Hàn Lang kinh ngạc hỏi: “Thực sự sao?”

Mẹ Trình gật đầu, lòng Trình Hàn Lang bỗng nhiên trở nên rõ ràng. Mẹ Trình nhìn hấn ngủ lại rồi mới rời phòng.

Kỳ thực mẹ Trình vốn cũng định hai ngày nữa thu xếp xong tất cả liền qua bên kia, nhưng hôm nay lúc bạn của Trình Thế đưa Trình Hàn Lang về nhà, mẹ Trình nhìn thấy dáng vẻ chật vật của hắn, đột nhiên lại thay đổi quyết định.

Mẹ Trình biết rất rõ, Trình Hàn Lang thoát nhìn có vẻ trưởng thành hơn so với những đứa trẻ cùng tuổi, thật ra cũng vẫn chỉ là một đứa nhỏ mới lớn, có thể vì không có cha yêu thương khiến tính cách của hắn được bọc bởi một lớp áo giáp thoát nhìn rất cứng rắn, kỳ thực không cẩn thận liền có thể bị đâm trúng.

15. Chương 15

Chiết Giang, Hàng Châu.

“Con trai cậu uống rượu, uống ở quán của thằng nhóc Tiểu Đông!” Lệ Trung Tín nói với người đang ngồi trên ghế salon hút thuốc.

“Ồ!” Trình Thế miễn cưỡng đáp lại một câu.

Lệ Trung Tín đem cái gạt tàn thuốc đẩy qua trước mặt Trình Thế: “Đừng có làm loạn, chỗ này không phải quán rượu.” Trình Thế liền ồ một tiếng, đem tàn thuốc dập vào cái gạt tàn.

“Cậu biết tại sao nó đi uống rượu không?” Lệ Trung Tín cười hỏi.

“Không biết, hình như anh còn hiểu con tôi hơn tôi.” Trình Thế trả lời.

“Ha ha....Không phải tôi hiểu nó, là tài xế của thằng nhóc Tiểu Đông lúc đưa con trai mấy người về nghe được, chắc là mẹ nó phải đi, sau này nó chỉ sống một mình.” Lệ Trung Tín nói.

Trình Thế rút cuộc cũng có phản ứng, tay cầm điều thuốc run một cái.

Lệ Trung Tín rất ghét phản ứng của cậu ta bây giờ, ở trong mắt anh, Trình Thế chắc chắn là một người vô tâm vô phế (aka không tim không phổi = vô tình lãnh đạm, không để ý gì chuyện xung quanh mình), đây cũng là lý do lúc đầu anh để cậu ta đi theo mình. Nhưng Trình Thế hết lần này tới lần khác tự mình đến nơi này náo loạn, lần qua lần lại nhiều năm như vậy còn không chơi đủ. Người cũng đánh không biết bao nhiêu lần, hiện tại Cũng Chí cũng đã thay đổi hoàn toàn từ lâu, Trình Thế vẫn không chịu buông tha.

“Có phải hai ngày trước tôi nên trực tiếp đánh chết hắn?” Trình Thế hỏi Lệ Trung Tín.

“Cậu buông được sao? Đánh chết rồi sau này lấy đâu cho cậu đánh?” Lệ Trung Tín cười trả lời

“Vậy không phải như nói hai người bọn họ gương vỡ lại lành là do tôi giúp mà thành?”

Lệ Trung Tín gạt đầu, Trình Thế đem tàn thuốc ấn mạnh xuống một cái, quay sang vung một quyền vào mặt Lệ Trung Tín.

Lệ Trung Tín không nghĩ tới cậu ta nổi bão nhanh như vậy, không kịp né đi, khóe miệng lập tức xanh đen một mảng, anh nắm cổ Trình Thế trực tiếp ném xuống đất, Trình Thế không rên lên một tiếng, nhìn chăm chăm vào anh, Lệ Trung Tín đem cậu ta đè xuống đất, trực tiếp cởi sạch sẽ.

Trình Thế bắt đầu giãy dụa, Lệ Trung Tín cầm một sợi dây đến đem Trình Thế trói lại như heo chờ làm thịt.

“Mẹ nó, dùng nhiều sức vậy làm gì, lần nào cũng vậy.” Trình Thế chửi ầm lên.

Lệ Trung Tín đắc ý nhìn cậu ta: “Cậu nói thử xem? Làm gì cũng không phải chỉ mình tôi làm, cậu không phải cũng làm như vậy nhiều năm rồi à? Tôi nói rồi, cậu làm một lần, tôi sẽ dùng biện pháp giống như thế chinh cậu một lần.”

Lệ Trung Tín đem Trình Thế bọc lại khiêng vào trong xe, tay chân bận bịu vẫn ung dung nhìn chăm chăm cậu ta, Trình Thế quay mặt sang chỗ khác, không để ý tới anh.

“Lái xe!”

Lệ Trung Tín ra lệnh cho tài xế, xe chậm rãi chạy đi, Trình Thế cảm thấy tay chân bị trói đến tê dại, muốn hoạt động một chút.

Lệ Trung Tín lớn tiếng quát: “Cậu cứ động đậy nữa tôi liền trực tiếp đem cậu ném ra cửa sổ!”

Trình Thế trong lòng tức giận không thôi, thế nhưng không có biện pháp phản kháng, từ ngày biết đến Lệ Trung Tín, cũng biết anh ta cái gì cũng làm ra được.

Lệ Trung Tín hài lòng nhìn chằm chằm gương mặt giận mà không dám nói gì của Trình Thế, chỉ có lúc như vậy, Trình Thế hình như mới có thể nghe lời một chút, bắt đầu từ khi nào, mình thích chậm rãi dày vò cái người trước mặt này nhỉ? Là từ lúc Trình Thế thích giày vò một người đàn ông khác sao?

Trình Thế, cậu đã bước vào con đường này, cũng đừng nghĩ tới chút chút méo mó kiếm được một chút gì (chút chút là tiếng chuột => ý là lén lút, lộn xộn á), ở chỗ này, không hề có sở hữu, thứ muốn có hay thứ đã có trước kia, đều không thể có. Từ ngày biết đến Trình Thế, Lệ Trung Tín đã nói như vậy với Trình Thế.

Thủ đô Bắc Kinh.

Sáng sớm, Trình Hàn Lang thần thanh khí sảng (aka tinh thần thoải mái sảng khoái) mà đi tới trường học, cũng có tinh thần như hẳn còn có Ngô Chấn, Ngô Chấn cười hỏi Trình Hàn Lang: “Sao mà vui vẻ vậy?” Trình Hàn Lang không nói gì.

Trình Hàn Lang hỏi ngược lại Ngô Chấn: “Chứ sao mà vui vậy?”, Ngô Chấn hé miệng cười, toàn thân Trình Hàn Lang lập tức nổi hết da gà lên.

“Được rồi được rồi. Mà vẫn là đừng nói nữa!”

Ngô Chấn tiếp tục ngồi tại chỗ cười khúc khích, chỉ thấy các bạn học đi hai bên trái phải đều sợ hãi. Đến lúc lên lớp nghe thầy cô giảng bài cậu ta vẫn cứ ngồi đó say sưa một mình, Trình Hàn Lang trực tiếp dứt khoát nghi ngờ cậu ta là quá mức thương tâm nên mới bày ra cái trạng thái ngu dại này.

Buổi tối, mẹ Trình đi đón Thành Thành, đứng ở cổng trường chờ nó đi ra, lúc Thành Thành và một đám trẻ con đứng xếp hàng tạm biệt thầy cô thì nó nhìn thấy mẹ Trình, mắt nhìn chằm chằm về phía cô, lúc được cho về thì liền như một chiếc máy bay phi cơ nhỏ vọt tới, trên mặt còn dính một ít đất, lớn tiếng kêu mẹ Trình. Mẹ Trình đem Thành Thành đang nhào tới ôm vào, cầm tay nó dắt về nhà.

“Trên mặt con làm sao lại dính đất a?” mẹ Trình hỏi Thành Thành.

“À, hì hì, ... Tại lúc tụi con giỡn với nhau, chơi cũng vui lắm, con đụng vào các bạn, té hoài luôn! Nhưng mà không có đau a.” Thành Thành hưng phấn nói.

Mẹ Trình lấy khăn tay trong túi ra, xoa xoa lên mặt Thành Thành, ngồi xổm người xuống nói với Thành Thành: “Mẹ có ít lời muốn nói với con, con về nhà thì không được nói với anh, nhưng mà con nhất định phải nhớ kỹ được không?”

Thành Thành rất nghiêm túc mà gật đầu một cái, “Dạ, con nhất định không nói!”

“Đến tháng 7 mẹ sẽ đi Hàng Châu kết hôn với chú kia rồi, đến lúc đó trong nhà cũng chỉ còn lại con và anh, tuy rằng con so với anh thì nhỏ hơn rất nhiều, thế nhưng mẹ vẫn là mong muốn con có thể chăm sóc anh con. Nó từ nhỏ đã là một đứa nhỏ chưa từng chịu khổ, tuy rằng luôn bắt nạt con, nhưng nó không kiên cường nhiều như con. Mẹ biết con sẽ không tranh giành gì với anh con, mẹ cũng không phải nghi ngờ gì con. Chỉ là con còn nhỏ, có một số việc con chưa hiểu được. Chờ đến khi con trưởng thành con sẽ hiểu, con phải thật tốt với anh con, nhớ kỹ là lúc đầu anh đã cho con ở lại. Con phải cảm kích nó, báo đáp nó, có thể mẹ nói như vậy có phần ích kỷ, thế nhưng con nhất định phải nhớ kỹ, hiểu lời mẹ.”

“Mẹ ơi, sao mẹ phải đi?” Thành Thành không hiểu nên hỏi cô.

“Bởi vì mẹ muốn cùng người mẹ yêu ở chung một chỗ.” mẹ Trình trả lời, Thành Thành lại hỏi:

“Vậy mẹ không thương con với anh sao?”

“Mẹ thương, nhưng không giống yêu, chỉ với người yêu của mình với có thể vĩnh viễn sống chung một chỗ.”

Thành Thành cái hiểu cái không mà gật đầu, đáp ứng điều mẹ nó yêu cầu.

Trên đường về Thành Thành vẫn suy nghĩ cái gì mới gọi là người yêu, nó và Trình Hàn Lang có thể coi như vậy không, nếu không được coi như vậy, thì sẽ không có ai vĩnh viễn sống chung với nó, đến lúc đó có phải chính là sẽ không có chỗ ở không. (Tui đang cảm động và suy tư thì ư nhin được cười với thằng bé, thương thằng nhỏ hết sức hà :v)

Về đến nhà, Trình Hàn Lang vẫn chưa về, mẹ Trình về phòng thu dọn vài thứ. Tuy rằng đợi đến lúc Trình Hàn Lang thi cấp ba còn một tháng, thế nhưng có rất nhiều chuyện phải chuẩn bị trước, dù sao kết hôn cũng là chuyện lớn, sẽ cùng người khác sống chung một chỗ, những thứ ở đây có thể không mang đi thì không nên mang đi, nhưng có vài thứ cô vẫn mong muốn mang theo bên người,...ít nhất...có thể lưu lại những kỷ niệm.

Mẹ Trình mở ngăn kéo ra, bên trong giấy chứng nhận của hai người để chỉnh chỉnh tề tề: một là kết hôn, một là ly hôn. Còn có một tấm ảnh cưới đã vàng, Trình Thế trong đó vẫn là thần sắc như vậy, mặc dù bây giờ anh ta cũng không có già hơn trong tấm hình, thế nhưng những năm tháng của người kia đã không có cách để trở lại như cũ.

Mẹ Trình dùng tay nhẹ nhàng vuốt lên góc bìa của tấm hình, nhẹ nhàng nhìn người trong hình nói: “Khi đó anh chắc là có yêu em đi! Nếu không anh làm sao mà cười vui vẻ như vậy a?”

16. Chương 16

Một tháng rất nhanh liền trôi qua, mặc dù Trình Hàn Lang muốn đem một ngày biến thành hai ngày mà dùng.

Trong khoảng thời gian này hẳn gần như đem trạng thái hiểu chuyện nhất mấy năm gần đây biểu hiện ra trước mặt mẹ Trình. Thành Thành càng ngày càng hay nhìn mẹ Trình làm cơm, nghĩ sau đó mình cũng có thể làm ra bữa cơm ăn ngon y như vậy.

Tới gần ngày cưới hai ngày, điện thoại không ngừng reo, đều là của Cung Chí bên kia gọi qua, thương lượng một số việc. Hai bên đều đồng ý tổ chức đơn giản, không muốn phô trương quá mức, hơn nữa Cung Chí còn có bệnh trong người, không tiện chạy tới chạy lui quá nhiều. Vốn là những chuyện này mẹ Trình nên có mặt để dễ tổ chức, thế nhưng vì ngại Trình Hàn Lang chuẩn bị thi cấp 3, chỉ còn lại một chút thời gian này cô muốn có thể ở bên cạnh con mình. Cung Chí bên kia cũng rất là thông cảm.

Mẹ Trình không nghĩ tới ngay trong những ngày bận rộn nhất này Thành Thành sẽ đến tìm cô, hơn nữa còn có vẻ tiêu tụy, bọn họ sẽ vô cùng đơn giản ở một nhà hàng nào đó gặp nhau.

Câu đầu tiên Trình Thế nói là: “Cô có thể đừng tìm hấn ta kết hôn không?” Mẹ Trình lúc đó cảm thấy rất buồn cười, cô cảm thấy cả đời này mình cũng sẽ không thể nghe được Trình Thế nhẹ giọng thuyết phục như thế, không nghĩ rồi cô hầu như không nhớ chính cô cùng người kia từng có lúc bên nhau, vậy mà người kia lại tự nhắc tới hiển nhiên như từng có!

“Tại sao?” mẹ Trình hỏi rất bình tĩnh.

“Không tại sao cả, cô chỉ cần đừng kết hôn với hấn, tôi có thể cố gắng bồi thường mẹ con cô một chút. Tôi có thể về nhà ăn cơm, thậm chí có thể ở nhà mấy hôm.” Trình Thế trả lời. (Tui ư biết nói gì vs anh 2 này)

Mẹ Trình nghĩ những lời này giống như một cái tát vào mặt mình, hơn nữa tát xong còn chờ mình cảm ơn người ta đã lưu dấu vân tay trên mặt mình, sau đó có thể lưu lại làm kỷ niệm.

“Trình Thế, anh cho rằng tôi chờ đợi nhiều năm như vậy là vì vài bữa cơm sao? Anh không biết anh ấy đối với tôi tốt bao nhiêu, chân anh ấy đã thương tật rồi vẫn nói muốn xách đồ giúp tôi, anh ấy nói nếu như mỗi lúc tôi khó khăn anh ấy có thể bên cạnh tôi, thì anh ấy cam tâm tình nguyện bên tôi cả đời...”

“Con mẹ nó cô im miệng cho tôi! Con mẹ nó cô cho là mình đáng giá mấy đồng tiền? Nói cho cô biết, không được là hần, cô cùng ai yêu đương, cô cùng 7,8 lão già bên nhau tôi cũng không quản!”

Trình Thế giận dữ rống lên một trận cắt đứt lời nói của mẹ Trình, mặc dù cô biết Trình Thế không để ý chuyện gì, nhưng cũng lại rất ít khi nhìn thấy anh ta phát hỏa, mẹ Trình cảm thấy anh ta hiện tại tựa như...một con sư tử phát điên, gần như không còn là con người.

Toàn bộ khách hàng bên cạnh đều nhìn về đây, toàn bộ nhà hàng yên tĩnh đến một âm thanh cũng không có. Mẹ Trình không tiếp tục ở lại nơi đó, cầm túi đi ra ngoài. Cô vốn là còn một chút lo lắng, muốn quay đầu lại xem anh ta có sao không, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, người đó là ai vậy a! Mình có phải có vấn đề không? Không cần tự mình đa tình, để cho người khác thêm cười nhạo.

Mẹ Trình đi rồi, Trình Thế gọi bồi bàn lại, gọi một chai rượu mạnh kinh khủng, uống ừng ực như uống nước. Những người khách bên cạnh đều trừng lớn mắt, có mấy cô gái ăn xong rồi còn không đi, ngồi ở đó nhìn đến nghiện. Tình cờ gặp được một người lớn lên vừa đẹp trai lại vừa có cá tính quyết đoán như anh ta đâu có dễ phải không?

Chỉ một lát sau, Trình Thế liền cảm thấy chóng mặt, anh ta cầm điện thoại lên, gọi cho Lê Trung Tín. Sau đó Lê Trung Tín hỏa tốc chạy tới, nâng Trình Thế đang ngủ lên đi ra ngoài, cái đám con gái ở lại xem náo nhiệt kia lại có phúc thấy thêm cảnh này.

Mẹ Trình cuối cùng đã kết hôn vào tháng bảy, ngày đó Trình Hàn Lang rất cục đã gặp được Cung Chí, nói về bên ngoài, chú ấy so với ba mình quả thật kém một bậc. Cung Chí mặc dù là từ nơi khác đến phương nam ở, nhưng lại như một người phương nam chân chân chính chính, vóc người cũng không thấp bé, thể nhưng rất ốm, mặt mày cũng hơi gầy gò, hơn nữa trên mặt không có tí vết gì, cả người đều toát lên lên một loại cảm giác yếu đuối.

Không biết người như vậy làm thế nào cho mẹ một cảm giác an toàn, Trình Hàn Lang nghĩ trong lòng, bắt quá ấn tượng của hần đối với Cung Chí cũng không tệ lắm. Tuy rằng điều kiện gia đình hai bên không giống nhau, thể nhưng nhìn ra được chú ấy vẫn rất yêu thương mẹ mình, chuyện gì cũng không để mẹ mình làm, luôn để mẹ thoải mái thư thả, không giống ba mình, tích chữ như vàng, nói ra thì toàn là tổn thương người khác.

“Lớn lên thật giống Trình Thế, trưởng thành nhất định cũng có không ít con gái thích.”

Đây là câu nói đầu tiên của Cung Chí và Trình Hàn Lang khi gặp mặt, Trình Hàn Lang cười kêu một tiếng chú, cũng coi như lễ phép.

Kỳ thật hần cảm giác mình còn rất lúng túng trong cuộc hôn lễ này, cho nên hần cũng không nhét mình vào một chỗ cùng người khác, cùng Thành Thành an tĩnh ngồi trên ghế trong một căn phòng nhỏ. Nghe tiếng chúc mừng ở phía ngoài, nhìn thức ăn phương nam hoàn toàn xa lạ với mình đang bày trước mặt, Trình Hàn Lang cảm thấy ngọt ngào, khó chịu. Hần hận không thể lập tức chạy về nhà, tuy là trong nhà lúc này không hề có bóng dáng của mẹ, thể nhưng cũng tốt hơn là làm người dư thừa ở một nơi xa lạ.

Khi trở về trên máy bay chỉ còn lại hai người Trình Hàn Lang và Thành Thành, mẹ Trình tiễn họ đến khi không thể tiễn thêm được nữa mới lau nước mắt quay đi.

Ở trên máy bay, Thành Thành bởi vì say máy bay đã biến từ hưng phấn thành ngơ ngác ngác ngồi trên ghế, Trình Hàn Lang một hơi đem nó ôm lên trên đùi mình, ôm nó như ôm một món bảo bối, Thành Thành mơ mơ màng màng nói chút gì đó, Trình Hàn Lang cũng không có nghe rõ.

Đến nhà mới đem nó thả lên giường cho nó uống chút thuốc, vỗ về nó ngủ. Trình Hàn Lang nhìn nó thật lâu, cuối cùng hôn lên mặt nó một cái, nhỏ giọng nói: “Em phải thật tốt, nếu không trong nhà chỉ còn lại một mình anh.” Sau đó lẳng lặng đi ra ngoài.

Trình Hàn Lang đi tới phòng mẹ hần, bên trong vẫn như vậy chưa từng thay đổi, nhưng Trình Hàn Lang biết là không còn vài thứ.

Hần thấy hình cả nhà chụp chung ở đầu giường, khi đó hần mới có 4 tuổi, lúc đó trong mắt mẹ Trình đều là ý cười, ba của mình trước sau vẫn là vẻ mặt lười biếng, mình thì để một cái đầu trọc bóng lưỡng, rất giống một cái bóng đèn. Thời điểm khó quên như vậy nhưng hần thật sự không nhớ.

Trình Hàn Lang cười khỏ một tiếng, buông ảnh chụp xuống, cầm lên một cái ly nhựa bên cạnh.

Đó là cái ly khi hần còn bé mỗi ngày ở nhà rót cho mẹ một ít nước nóng, khi đó mình tan học về sớm, thấy mẹ uống nước lạnh luôn bị đau bao tử. Vì vậy hần mỗi ngày sẽ rót cho mẹ một ít nước nóng, đợi lúc mẹ trở lại là vừa lúc có thể uống nước ấm. Sau này nhà có máy nước nóng lạnh, cũng không cần cái chén này nữa, thế nhưng mẹ Trình vẫn còn giữ lại.

Trong phòng còn rất nhiều thứ, thậm chí trên chần còn vương độ ẩm của mẹ Trình lưu lại, Trình Hàn Lang ôm nó, cảm thấy mùi này rõ ràng mang theo khí tức của mẹ.

“Anh ơi, anh ơi!”

Trình Hàn Lang nghe Thành Thành đang gọi hần, buông chần ra đi về phòng của mình, Thành Thành đã tỉnh, ngồi ở trên giường một mực cào mặt. Mỗi lần nó vừa rời giường cảm thấy không mở mắt nổi sẽ dùng sức cào mặt, cho đến khi trên mặt hiện lên rất nhiều dấu đỏ mới dừng. Trình Hàn Lang không biết cái thói quen này của nó là như thế nào mà dưỡng ra, Thành Thành thấy hần đến, lập tức giang hai cánh tay ra.

“Làm gì?” Trình Hàn Lang không chút nào ôn nhu hỏi.

“Không có gì.” Thành Thành mau chóng buông hai tay xuống, sau đó tựa như nhớ ra cái gì đó liền hỏi Trình Hàn Lang: “Anh, hồi nãy em cảm giác có người hôn em, là anh hả?”

“Gi! Anh hôn? Em tốt vậy sao? Chưa kể vừa dơ vừa thúì, anh không có bị bệnh tự ngược.”

Thành Thành vừa nghe thì liền ngửi ngửi người mình, không có nghe mùi gì thúì, lập tức bắt mồm la lên: “Em không có thúì, anh nói mò ni! Ngày mai Vu Tiểu Đồng đến sẽ bắt anh!”

Trình Hàn Lang tò mò hỏi: “Vu Tiểu Đồng là ai? Bình thường nghe em giảng bài cứ nhắc tới nó. Hơn nữa cứ có chuyện gì cứ nhắc tới nó.”

Thành Thành nói: “Vu Tiểu Đồng là anh hùng của lớp em, bình thường lúc bọn em chơi đùa không có ai cùng chịu chung một nhóm với em, tụi nó toàn bắt em làm tên trộm nhỏ, nói là vì em không bắt được ăn trộm, chỉ có Vu Tiểu Đồng chịu cùng nhóm với em, cậu ấy nói lúc nào đó sẽ cho em làm cảnh sát.”

“Thật không? Hôm nào dẫn nó về nhà cho anh xem một chút, chủ nhân nào mà không có mắt như thế ni?”

Trình Hàn Lang thật tò mò vị anh hùng trong mắt Thành Thành là dạng gì, Thành Thành cao hứng gật đầu. Đúng lúc này, Trình Hàn Lang nghe tiếng chuông cử, Thành Thành cười nói: “Em đi mở.”

Vừa mới mở cửa ra, Thành Thành liền thấy Trình Thế đứng bên ngoài. Trình Thế đối với nó còn một chút ẩn tượng, Thành Thành hiển nhiên là sẽ không quên Trình Thế, cho nên hốt hoảng chạy tới phía sau Trình Hàn Lang.

Trình Hàn Lang đi tới, kêu một tiếng ba, liền nhanh chóng mở rộng cửa mời Trình Thế vào.

“Mẹ con ở bên đó?” Trình Thế ngồi một hồi đột nhiên hỏi.

Trình Hàn Lang gật đầu, sau đó Trình Thế không nói gì nữa, vẫn ngồi trên ghế sa lon, ánh mắt có điểm trống rỗng. Trình Hàn Lang rót một ly nước để trước mặt anh ta.

Trình Thế cùng cái nhà này quả nhiên không hòa hợp một chút nào, cụ thể không hòa hợp thế nào, Trình Hàn Lang cũng không biết nói sao. Rõ ràng nhà là nhà mình mua, giờ đến nhà mình cũng như làm khách. Trình Hàn Lang cũng muốn nói chút gì đó với Trình Thế, nhưng lại cảm thấy mình không nói nên lời được câu nào, bởi vì một điểm về người này mình cũng không hiểu.

Cuối cùng điện thoại Trình Thế đổ chuông, sắc mặt anh ta ngưng trọng đi ra ngoài, Trình Hàn Lang vẫn tiễn anh ta tới cửa, đứng trên lầu nhìn anh ta ở dưới mặt đất đang vội vàng vàng đi ra xa, sau đó lái xe đi mất. Trình Hàn Lang nghĩ ba hần ngày hôm nay có một chút không giống Trình Thế, ngược lại giống như là một người chồng không may bị đội nón xanh. (aka bị phản bội, vợ đi ngoại tình; hần là ông bị đội nón xanh...)

“Anh không phải là bị thương sao? Chỗ nào?” Trình Thế vừa về tới chỗ Lệ Trung Tín liền quay qua lớn tiếng gào thét với người chủ nhà hoàn hảo không thương tổn.

Quản lí quán bar đứng bên cạnh sừng sốt một chút, thầm nghĩ Trình Thế này hẳn là địa vị cũng không nhỏ. Ông ta nào biết anh ta bắt quả chỉ là Lê Trung Tín trả thù lao cho ăn ngon mặc đẹp, cơ bản là mặc kệ chuyện lớn dần dáp. Lê Trung Tín để chặn miệng những người bên cạnh, liền miễn cưỡng giao cho anh ta một vị trí “Lão Tứ”, bình thường để anh ta kinh doanh một ít chỗ ăn chơi loại nhỏ, hoặc là phụ trách một ít giao dịch đơn giản. Đa số đều là chuyện râu ria. Bất quá Lê Trung Tín cam tâm tình nguyện, cũng không ai dám nói cái gì.

“Lê tổng, tôi đi trước, ngài bận rộn a! Đến lúc đó có chuyện gì tôi sẽ báo lại với ngài sau!” Lê Trung Tín gật đầu, quản lí quán bar lại liếc mắt nhìn Trình Thế, sau đó trực tiếp đi luôn.

“Tôi hỏi anh nói coi!” Trình Thế tiếp tục làm ầm lên, Lê Trung Tín ở cạnh theo dõi anh ta như đang xem náo nhiệt.

Trình Thế nhớ tới chính mình vừa vội vội vàng vàng chạy tới, mặt mình còn đỏ sốt ruột một chút, đến đây lại thấy người ta vui vẻ đùa bỡn mình. Lòng thầm mắng mình ngốc, anh ta quyết định làm ra thái độ thật khác thường. Lần này anh ta không có ầm ĩ nữa. Anh ta cũng biết giờ ồn ào lên cũng không có ý nghĩa gì, còn bị cột vào giường của Lê Trung Tín, sau đó bản thân lại phải ở nhà ngẩn ngơ.

Lê Trung Tín ghét nhất thái độ này của Trình Thế, nếu như cậu ta làm ầm ĩ, anh còn biết làm sao chỉnh cậu ta. Chỉ cần một khi cậu ta bày cái bộ dạng muốn chết không cần sống này, Lê Trung Tín liền cảm thấy không khí chung quanh đều trở nên trầm trọng.

Anh đi đến bên giường, đá nhẹ lên cái chân thò ra khỏi giường của Trình Thế. “Đứng lên!” Lê Trung Tín có một chút không nhịn được, “Giường của tôi chỉ có tôi ngủ trên đó. Ngay cả một người phụ nữ tôi cũng chưa để chạm vào, ngay cả ngồi cũng chưa ai ngồi qua, ai cho phép cậu nằm?”

Trình Thế vừa nghe vậy liền ngồi dậy, đứng lên muốn đi xuống dưới. Lê Trung Tín một tay ngăn cản anh ta lại, Trình Thế lại bước bình cứ muốn đi xuống. Lê Trung Tín điên cuồng đem anh ta đè lên giường, đem bộ âu phục kể cả quần đều kéo xuống.

Trình Thế dùng ánh mắt nguy hiểm nhìn anh, cắn răng nói: “Lê Trung Tín anh đừng đùa quá trớn, tôi không có sở thích này.”

Lê Trung Tín không để ý lời của anh ta, đợi Trình Thế toàn thân trần trụi trực mà nằm trước mặt Lê Trung Tín, Trình Thế mới cảm giác được Lê Trung Tín cũng không phải đùa.

Rốt cuộc Trình Thế cũng thôi không giãy dụa, như một cái tượng gỗ mặc cho Lê Trung Tín định đoạt, đau đớn kịch liệt khiến anh ta căn bản không cảm giác được khoái cảm gì. Đến khi Lê Trung Tín bắn ra, Trình Thế cho rằng cuối cùng cũng kết thúc rồi. Ai ngờ Lê Trung Tín vẫn cứ tiếp tục vỗ về chơi đùa Trình Thế. thậm chí là khẩu giao. Điều này làm cho Trình Thế có một chút hoảng loạn, cũng có một chút không thể tin được, anh ta muốn ngăn cản Lê Trung Tín, nhưng chính mình toàn thân cao thấp không khống chế được, chỉ còn lại tiếng rên rỉ đè nén.

Cuối cùng khi Trình Thế phóng ra thứ kia trong nháy mắt, anh ta chỉ thất thần một lát, nhìn gương mặt Lê Trung Tín gần trong gang tấc, Trình Thế cảm thấy mình muốn ầm ĩ, muốn đánh nhau, muốn chọc cho gương mặt này cuối cùng hiện lên sắc thái biểu cảm nào đó, dù cho chỉ là tức giận. Bởi vì nếu như vậy, anh ta ít nhất sẽ thấy được một tia dấu hiệu: có một chút này nọ, không phải chỉ là vật chất, cũng có dính dáng một chút sức sống.

17. Chương 17

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Kỳ nghỉ hè đó Thành Thành thật sự đem Vu Tiểu Đồng dẫn về, lúc đầu Trình Hàn Lang còn tưởng rằng người này thể nào cũng là một thằng nhóc tương đối khỏe mạnh, không ngờ tới nhà lại là một bé gái thứ thiệt, còn thất bím đuôi sam nhỏ nữa. Bất quá Vu Tiểu Đồng so với Thành Thành cao hơn một đoạn, lớn

lên cũng so với Thành Thành khỏe mạnh hơn. Nói lớn nói nhỏ ngữ tốc rất nhanh, một điểm nhút nhát của mấy cô bé cũng không có, Thành Thành làm sai một việc cô bé liền đứng bên cạnh chống nạnh nói tới nói lui, Trình Hàn Lang nghĩ sao tưởng nó y như một cô nhóc có chồng! Nhưng mà lớn lên cũng rất xinh xắn hoạt bát, cũng rất khiến người khác yêu thích.

Trình Hàn Lang nghĩ đứa nhỏ biết ăn nói như vậy rất thích hợp làm bạn với Thành Thành, có thể bổ sung ưu điểm a!

Nghỉ hè Thành Thành bình thường sẽ cùng Vu Tiểu Đồng ở trong phòng chơi làm thầy cô, đương nhiên, hai đứa đều là mấy đứa nhỏ đang lớn bình thường sẽ ồn ào mâu thuẫn với nhau, thông thường đều là Thành Thành cúi đầu nhận sai, Vu Tiểu Đồng mỗi lần như vậy đều là một bộ dáng có lý không sợ ai.

Có một lần cô bé nhìn thấy nhóc ăn xin ở đầu giường, muốn cầm lên chơi, nói cái gì Thành Thành cũng không để cho cô bé chạm vào. Hai đứa liền rùm beng một trận, lần này Thành Thành thế nào cũng không chịu nhượng bộ, cuối cùng Vu Tiểu Đồng nói không bao giờ... chơi với nó nữa. Sau đó đã lâu cũng không thấy đến, Thành Thành không thể làm gì khác hơn là ôm nhóc ăn xin giảng bài cho một mình nó nghe. Vu Tiểu Đồng đi rồi, nhóc ăn xin là người bạn duy nhất của nó. (con bé thiệt tình, tín vật định tình của thằng nhỏ mà cứ dành :v và em nó là điển hình cho cái sự trọng sắc khinh bạn :v)

Trình Hàn Lang cả một mùa hè cùng với bọn nc, Đại Dũng chơi cùng một chỗ, cấp hai nc và Trình Hàn Lang không học chung trường, ba hần sắp xếp đem hần đến... một trường cấp ba trọng điểm khác. Tuy rằng cũng ở Bắc Kinh, nhưng bởi vì cách nhau rất xa, sau này gặp mặt cũng không phải dễ. Điều này làm cho tll rất quý trọng những lúc gặp nc trong kì nghỉ hè.

Đau khổ vì mẹ Trình không ở bên cạnh cũng theo thời gian mà nhạt đi rất nhiều, Trình Hàn Lang bắt đầu học được độc lập thực sự.

Chớp mắt Trình Hàn Lang đã vào lớp mười, độ khó của chương trình học bắt đầu gia tăng, thời gian hoạt động cũng trở nên ít đi. Lúc học lớp mười Trình Hàn Lang còn có thể thành thành thật thật học tập, đến lúc lên lớp mười một lại bắt đầu trở nên không an phận, thời kỳ tuổi trẻ phản nghịch của con người vốn là không dễ khống chế, hơn nữa bên cạnh hần căn bản không có ai để đốc thúc hần, quản chế hần. Hần hầu như muốn là chuyện gì thì sẽ không hề cố kỵ gì mà đi làm.

Lúc này mẹ Trình tuy cũng trở về vài lần, thế nhưng Trình Hàn Lang ở trước mặt mẹ vẫn luôn biểu hiện bình thường, mẹ Trình cũng yên lòng mà quay về bên kia.

Lớp mười một Trình Hàn Lang gia nhập hội học sinh, dựa vào thành tích cao, nhân duyên lại tốt liền có ưu thế làm tới hội trưởng hội học sinh. Có lẽ là do cha mẹ cho gien tốt, Trình Hàn Lang học rất nhẹ nhàng, có đôi khi người khác trầm tư suy nghĩ cũng giải không những con số lý hóa nhưng hần liếc mắt nhìn là có thể có ý tưởng giải.

Hai năm qua hần lớn lên rất nhanh, thoảng cái đã cao vọt lên một mét tám mươi mấy, đã hoàn toàn biến thành một chàng trai cao lớn. Khuôn mặt bắt đầu trở nên góc cạnh rõ ràng, di truyền toàn bộ nét đặc thù của Trình Thế, anh tuấn tài giỏi. Trên người cũng hiện ra những đường cong cơ thể ưu mỹ, sôi nổi trên sân bóng rổ, cả người có vẻ tràn đầy khí khái.

Nhưng mà hần cũng bị nhà trường nhớ thương không ít lần, có chuyện gì thì tụ tập ẩu đả đánh nhau, hơn nữa hầu như lần nào cũng đều có hần tham dự. Người khác đánh nhau là một loại phương thức xử lý mâu thuẫn, hần đánh nhau hoàn toàn là để rèn luyện thân thủ của mình.

Những thứ này hoàn toàn phù hợp với khiếu thẩm mỹ của nữ sinh lúc đó, trong mắt các cô Trình Hàn Lang tựa như một nhân vật cấp quốc bảo, những ánh mắt ám muội hầu như mỗi ngày đều bắn về phía hần. Chỉ cần hần và một nữ sinh nào đó nói nói hoặc là chung đường một lần, ngày hôm sau tin đồn liền ùn ùn mà kéo đến. Có nữ sinh còn vì có tin đồn với Trình Hàn Lang mà thấy vinh quang.

Cũng là năm lớp mười một ấy, Trình Hàn Lang biết Đỗ Công.

Hai người quen biết có điểm máu me, trước đây Trình Hàn Lang và Đỗ Công cũng không phải cùng trường cấp hai, cho nên hai bên cũng không quen biết nhau. Nhưng sau đó lên cấp ba, hai bên đều đối với đối phương có nghe qua, nhưng cảm thấy hoàn toàn là người xa lạ.

Đỗ Công là loại người cao lớn thô kệch điển hình, mày râu mắt to, vai rất rộng, thanh âm nói chuyện cũng lớn, chỉ là nhìn tướng tá kia, vẻ mặt kia liền không ai dám trêu chọc, một ít vụ đánh nhau trong trường thật ra rất ít khi y tham gia, thế nhưng y ở bên ngoài quen biết với một bang hồ bằng cầu hữu. Cho nên người trong trường cũng ít ai có can đảm động vào y. (hồ bằng cầu hữu: chỉ đám bạn bè xấu, đôi khi cũng dùng nói vui về bạn bè thân thiết)

Hôm đó trời mưa lớn, Trình Hàn Lang buổi trưa không về nhà, ở lại trường học ăn cơm trưa. Khi đó trong trường có một đám học sinh nộ tử, Đỗ Công chính là một trong số đó.

Trình Hàn Lang đem cơm đến chỗ ngồi ăn cơm chung của học sinh ăn, Đỗ Công cũng mới vừa đem bát để lên phía đối diện, Trình Hàn Lang đầu cũng không ngẩng lên đã nói: “Chỗ này có người!”

Đỗ Công giống như không nghe thấy trực tiếp ngồi xuống, liền ăn từng ngụm lớn từng ngụm lớn.

Trình Hàn Lang ngẩng đầu thấy là đc, vẫn lạnh lùng như cũ nói một câu: “Nơi này có người!”

Đỗ Công vỗ bàn một cái liền đứng lên, lớn tiếng chửi: “Con mẹ nó trên bàn viết tên mày à? Giờ ai thích tới thì tới, tao một bước cũng không đi! Mẹ nó đứa nào lại ở chỗ này đánh rắm, sớm lặn xa một chút, bớt ảnh hưởng tao ăn uống!”

Nói xong ngồi xuống tiếp tục ăn, vừa gấp một sợi mì, bát đã không thấy tăm hơi, cả tô mì đều up lên trên đầu, nước nóng theo mặt chảy xuống gáy.

Chờ lúc các học sinh khác đến, hai người đã nằm trên mặt đất xoay đoanh thành một đoàn, không nhìn rõ ai với ai. Bên cạnh bát đĩa rơi rớt đầy đất. Xung quanh không ít người đến vây xem, đợi đến khi giáo viên chủ nhiệm tới mới đem hai người tách ra được. Khỏe miệng Trình Hàn Lang đều chảy máu, Đỗ Công cũng không một mình chiếm được tiện nghi lớn như vậy, một bên má trái sưng lên rất lớn.

Sau đó hai người cũng bị ghi lỗi, Đỗ Công còn bị mời phụ huynh. Chức hội trưởng hội học sinh của Trình Hàn Lang tạm thời bị thu hồi, cứ như thế hai người nhận biết đối phương.

Sự kiện đó Đỗ Công vẫn cảm thấy nuốt không trôi cục tức này, nhưng ở trong trường cũng không gây chuyện, toàn bộ là vì sợ cha mẹ quả trách. Lần này ở nhà mấy ngày đều không thấy dễ chịu, ở trong trường thì lại bị mọi người chỉ trích. Y bị những chuyện này làm cho uất ức, liền đi tìm mấy người anh em ở ngoài trường thương lượng muốn đem Trình Hàn Lang ra xử lý.

Ban đầu mấy người này dễ dàng đáp ứng, Đỗ Công cũng không muốn có sự cố gì, mấy người này ở phương diện đánh nhau đều rất nghiêm túc, đều giống nhau ở chỗ bất kể đối phương là ai, đụng tới thằng nào liền đánh. Ai ngờ chọn địa điểm tốt rồi, một người đầu lĩnh trong đó lại nói cho hắn biết, người này trăm triệu lần không thể đụng được, nếu như thực sự đánh, phỏng chừng mấy người chúng ta chết cũng không biết tại sao mình chết. (con của phu nhân lão đại xã hội đen không ai dám đụng)))))))))))))

Đỗ Công vừa nghe liền phát hỏa, nói: “Nó không phải chỉ là một đứa học sinh sao? Tụi bay không đánh một mình tao đi tìm người!”

Đầu lĩnh nói: “Mày vẫn là yên tĩnh hai ba ngày đi! Thằng nhóc kia là con của Trình Thế, nếu như mày không biết trình thế, mày hẳn cũng nghe nói qua về Lệ Trung Tín rồi đi! Lệ Trung Tín giết qua bao nhiêu người, đem súng trực tiếp giết người trên đường cũng không có ngồi tù, mày nói coi có phải có bản lĩnh lắm không? Thế nhưng người ở trên đường cũng biết, Lệ Trung Tín rất nghe một người, đó chính là Trình Thế. Chúng ta ở Bắc Kinh đông một góc tây một chỗ đánh qua một chút đã ghiền thì thôi. Anh ta cũng không để ý một thằng nhóc con như mày. nhưng nếu mày muốn làm người ta chú ý đến mày, mày chính là chán sống rồi, hay là mày suy nghĩ một chút làm thế nào khiến Trình Hàn Lang đem việc này quên đi đi!”

Đỗ Công nghe xong những lời này lửa trong lòng đã bị sợ hãi dập tắt rất nhiều, nói không thể là không thể nào, dù sao vẫn chỉ là một đứa nhỏ.

Mấy ngày kế tiếp Đỗ Công một mực nghĩ nếu như việc này thực sự chọc đến Trình Thế ở nơi nào đó, sinh mệnh trẻ tuổi của mình cứ như vậy kết thúc sao? Mới sống đến bây giờ a! (cái ông nội ngổ hết sức :v)

Kết quả kinh hồn bạt vía vài ngày, Trình Hàn Lang bên kia lại không có động tĩnh gì. Sau lại nghe bạn học nói Trình Hàn Lang và ba hắn quan hệ cũng không tốt lắm, hẳn chưa bao giờ dựa vào ba hắn làm cái gì.

Tảng đá trong ngực Đỗ Công lúc này mới coi như buông xuống, y nghĩ Trình Hàn Lang ở phương diện này thật đáng để hấn tán thưởng.

Vì hai người không cùng một lớp, bình thường rất ít khi cùng nhau xuất hiện, đụng mặt cũng làm như không thấy. Chuyện này dần dần cũng liền bị hai bên quên mất.

Trường cấp ba của Trình Hàn Lang cách trường tiểu học của Thành Thành rất gần, đôi khi hấn tan học sớm cũng sẽ đón Thành Thành cùng nhau về.

Thành Thành và Vu Tiểu Đồng lại huề nhau rồi, Trình Hàn Lang bình thường hay thấy hai đứa nó chơi cùng một chỗ, nhưng Trình Hàn Lang chưa từng nghĩ đến cái từ thanh mãi trúc mã trên người hai đứa nó. Bởi vì Vu Tiểu Đồng vẫn luôn có vẻ mạnh mẽ hơn Thành Thành rất nhiều. Mới học lớp năm đã cao 1m6, mà Thành Thành so với cô bé còn chênh lệch hơn lúc trước. Thành Thành đứng bên người cô bé liền như một cọng giá.

Thành Thành hai năm qua hầu như như không có trưởng thành gì, cao hơn một chút, lớn hơn một chút, nhưng tư tưởng vẫn ấu trĩ như khi còn bé. Cái tiến bộ duy nhất chính là có thể làm vài món ăn đơn giản. (lớp năm lớn để sợ luôn mà nói con ng ta ấu trĩ như khi còn bé ==)

Trình Hàn Lang lên cấp ba có rất nhiều việc hầu như không có thời gian chơi cùng Thành Thành, hơn nữa hấn nghĩ tư tưởng của hai người chênh lệch càng lúc càng lớn. Mặc dù chính mình đã đáp ứng Thành Thành sẽ dẫn nó ra ngoài chơi vài lần, nhưng đều vì đủ loại nguyên nhân mà thoái thác.

Bình thường thời gian trao đổi duy nhất của hai người chính là lúc ăn và lúc ngủ. Thời gian còn lại Trình Hàn Lang đều ở đâu đó làm chuyện của mình.

18. Chương 18

Chắc các Fan Thượng Ân đã biết tin phần 2 sẽ không được sản xuất rồi nhỉ, và tình hình của Du - Châu cũng khá khó khăn hiện nay.

Mỗi quốc gia sẽ có 1 chính sách văn hóa riêng, chúng ta hãy là 1 fan chân chính, dù có không bằng lòng hay tức giận cũng nên dùng những lời lẽ lịch sự và văn minh nhé.

Ad xin gửi đến các bHôm đó Trình Hàn Lang trước khi đến trường đã nói trước với Thành Thành, nói mình buổi trưa tan học có việc cần làm, không cho Thành Thành chờ hấn.

Vì vậy Thành Thành sau khi tan học liền nói với Vu Tiểu Đồng: “Vu Tiểu Đồng, hôm nay hai đứa mình về chung được không?”

Kết quả Vu Tiểu Đồng lại nói anh họ mình tới, cả nhà muốn cùng nhau ra ngoài ăn, sau khi tan học anh họ của cô bé sẽ tới đón cô.

Thành Thành thu dọn cặp sách xong, đem tất cả sách đều nhét vào cặp, kỳ thực mỗi lần làm bài tập rất ít, căn bản không dùng tới nhiều sách như vậy, có đôi khi không có bài tập Thành Thành cũng sẽ như mọi khi đem tất cả sách mang về nhà. Bởi vì bình thường lúc nó giảng bài ở nhà chính là không biết sẽ nói cái gì, có đôi khi nhớ tới sẽ lấy ra một quyển. Nó đối với cái trò chơi này đã từ bắt chước để tiêu khiển lúc đầu biến thành một loại nhu cầu, mỗi ngày không nói trong lòng sẽ khó chịu. (kiểu thằng bé học bán trú thì sách vở để hết trên trường, cần mang gì về làm bt thì mang thôi, mà ẻm thích chơi nên ẻm mang về hết ý)

Thành Thành rất là muốn làm thầy giáo, nó nghĩ đem những gì chính mình biết chỉ bảo cho người khác là một chuyện rất tự hào. Hơn nữa còn có rất nhiều người nghe nó nói chuyện. Thế nhưng Trình Hàn Lang lại đối với chuyện này chẳng thêm để ý, hấn cho rằng làm giáo viên là không ôm chí lớn, nam nhân phải có sự nghiệp của mình, cần phải xông xáo đi lên, không nên giới hạn bản thân ở một chỗ nào đó.

Thành Thành vác lên một cái cặp sách lớn rất không cân xứng với mình, trên đường có một người đi tới. Nó thấy ở xa xa Vu Tiểu Đồng cùng anh họ đang nắm tay cô bé không rõ là đi hướng nào. Nó nhớ lại Trình Hàn Lang tuy rằng có tới đón nó, nhưng là cho tới giờ chưa từng nắm tay nó, cũng không có cười ôn nhu như vậy, Thành Thành có chút xiu xiu ghen tị. Vì vậy nó không nhìn hướng đó nữa, tự mình rẽ vào đường nhỏ về nhà.

Con đường này tương đối yên tĩnh, bởi vì internet, phòng game mọc lên tương đối nhiều. Đại đa số mọi người đều tập trung trong đó. Thành Thành một mình đi trên đường có vẻ đặc biệt yếu ớt, thế nên không lâu sau đã bị một đám người chặn lại.

Thành Thành ngẩng đầu, thấy trước mặt mình không biết vì sao lại có thật là nhiều người, vì vậy liền rẽ sang bên trái, kết quả đám người đó cũng rẽ về phía bên trái nó, nó đi qua bên phải, đám người kia liền chặn qua bên phải.

Thành Thành biết mình nhất định là gặp phải người xấu, nhất thời hoảng loạn mà hô to: “Anh ơi! Anh ơi! Cứu mạng...”

Đám người kia đều là một đám nhỏ vị thành niên, lớn nhất xem ra cũng chỉ có 15 tuổi. Bọn họ bình thường thích cướp một ít tiền của mấy đứa trẻ con, đủ tiền lên mạng là được. Hơn nữa trẻ con thường nhất gan, hù dọa hai cái sẽ lấy tiền ra ngay, sau cũng dễ quên đi là ai cướp của nó.

Một người trong đám thiếu niên cười nói: “Tao đúng là có năng lực a! Nhìn từ xa đã nói thằng nhỏ này có tiền, mày nhìn coi quần áo nó mặc đều là hàng hiệu.” Nói xong cũng bắt Thành Thành đem tiền của mình móc ra.

Thành Thành vội vàng đem tất cả tiền trong túi giao ra, còn lật túi ra đưa cho bọn họ nhìn để chứng minh mình đã hết tiền rồi. Sau đó liền vội vã muốn đi, đám thiếu niên này mới nhìn 2 đồng 5 hào tiền, liền mặt nhăn mày nhíu, nói cái gì cũng không để cho nó đi. (1 đồng ~ 3k4 Vnd => 2 đồng 5 hào ~ 7k :v)

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thành Thành nôn nóng nhăn thành một nắm, mắt hoảng loạn nhìn về bốn phía. Kết quả một người cũng không thấy. Một thiếu niên rất lùn trong đám đem cặp sách của Thành Thành giật xuống, mở khóa ra, đem đồ đạc bên trong đổ ra toàn bộ. Kết quả ngoại trừ một ít sách vở cũng không thấy cái gì, tức giận đem cặp sách ném xuống đất rồi đập mấy đập lên, Thành Thành đau lòng kéo cặp lại, lại bị giày đinh đập lên mu bàn tay, liền kêu thảm thiết.

Một thiếu niên nói: “Hay là thôi đi, nhìn cái kiểu nó sợ như vậy nó mà co tiền đã sớm lấy ra rồi.”

Không ngờ một người trong đám người đó nhìn thấy dây chuyền trên cổ Thành Thành. Hắn biết những đứa nhỏ nhà có tiền này cha mẹ đều thích cho đứa nhỏ đeo trên cổ một vật có giá trị để trừ tà hoặc cầu phước gì đó, hai bên trái phải mỗi bên một người liền dè Thành Thành xuống, một người cố gắng túm lấy, sống chết muốn đem dây chuyền giật ra.

Cái này là một sợi dây đỏ xoắn qua một khối ngọc, là lúc mẹ Trình kết hôn đưa cho Thành Thành và Trình Hàn Lang, của hai người là một đôi.

Mẹ Trình cười nói ngày nào đó mấy đứa già rồi không đứa nào nhận ra đứa nào cũng phải nhận ra khối ngọc này, mỗi khối ngọc này là đại biểu cho tình anh em, thiếu một cái cũng không được.

Thành Thành liều mạng cũng không thể để cho bọn họ lấy đi, kết quả bị siết đến không thở được.

Vừa lúc đó, bỗng nhiên có một người nhảy xuống từ trên bức tường bên cạnh, vừa vịn dụng vào người một người trong đám thiếu niên đó, dụng một cái người đó liền lão đảo.

Cái người nhảy xuống này chính là Đỗ Công. Y là học sinh nội trú, trường học thực hiện chương trình dạy học khép kín toàn bộ, bình thường trường học không cho phép học sinh nội trú ra ngoài một mình. Mỗi lần y đều nhảy tường ra ngoài, hơn nữa y đặc biệt thích nhảy qua cái tường này, bởi vì nhảy ra ngoài là thấy tiệm internet ngay, nên bớt được thật nhiều quãng đường đi.

Y không nghĩ tới hôm nay lại đụng phải chuyện như thế. Đỗ Công liếc mắt liền nhìn ra cái đám nhóc này đang cướp đồ của đứa bé, loại chuyện này nhìn thấy cũng không có gì kỳ quái. Y vốn không có tấm lòng hăng hái làm việc nghĩa kia, ai ngờ người thiếu niên mới bị hắn đụng vào kia ý vào bên này nhiều người,

hơn nữa đang không vui, liền quay qua Đỗ Công chửi ầm lên, đều là mấy câu lưu manh, chẳng biết học từ đâu.

Đỗ Công không phải là một người có tính tình tốt, người kia lời còn chưa nói hết y đã dùng một tay đem hắt ném ra ngoài, mấy người bên cạnh đều trợn tròn mắt nhìn. Đỗ Công sớm nhìn ra bọn họ không đồng lòng, đám vị thành niên gây chuyện này đa số đều là ai cần thì xúm lại cùng cướp, cũng không có “đồng bọn hợp tác” cố định, cho bên bên này vừa đánh nhau căn bản không có ai xông lên.

Đỗ Công lại đi đến phía sau lưng tên nhóc ở bên cạnh Thành Thành đập cho một cước, người nọ thoáng cái liền quy trên mặt đất. Đợi đến lúc hắt nhìn lại bốn phía, đám người kia đã lập tức sớm giải tán rồi.

Đỗ Công phun một ngụm nước bọt, khinh thường nói: “Lông còn chưa đủ dài mà đi học người cướp giật.”

Thành Thành ở bên cạnh nhặt sách, trên cổ có vết đỏ rõ ràng, Đỗ Công không có ý định nhìn tới nó, liền trực tiếp muốn đi đến tiệm internet.

Kết quả Thành Thành chạy tới, đem bỏ vào trong tay y một trái táo xanh. Lôi kéo góc áo của y nói: “Cảm ơn anh, đại ca ca. Táo xanh trong cặp bọn họ không có lục tới, những trái này đều cho anh ăn, em giữ lại hai trái thôi. Được không? Anh là người tốt, em phải báo đáp anh.” Nói xong cũng liền tiếp tục đi tới ngồi chồm hổm nhặt sách. (táo xanh là táo ta á)

Đỗ Công cầm táo cảm thấy có chút vui vẻ. Chưa từng nghĩ tới cứu người lại là một việc có cảm giác tốt đẹp như vậy. Y đi tới, Thành Thành ngưng nhặt sách, ngẩng đầu cười với y, lộ ra hàm răng nhỏ trắng sáng ngay ngắn. Đỗ Công nghĩ đứa bé này thật đúng là không ai nhìn không thích. Nếu không nhìn một thân quần áo nó mặc, còn tưởng rằng là một cô bé, vừa trắng vừa thanh tú, như một con búp bê. Đặc biệt là cặp mắt to vui vẻ kia, nhìn có vẻ vô cùng có linh khí.

Y cảm giác ngày hôm nay mình không uống công bạn rộn, chính là cảm thấy có chút đã ghiền.

“Hay là anh đưa em trở về đi! Lỡ như dọc đường có người cướp em nữa thì làm sao bây giờ?” thật ra là Đỗ Công đang tìm cớ. Y cảm thấy mình giống như bị trúng ta, đột nhiên cảm thấy internet còn lâu mới vui bằng chơi với đứa nhỏ này.

Thành Thành thật vui vẻ đáp ứng, nó cũng học theo Vu Tiểu Đồng nắm tay Đỗ Công, Đỗ Công không có cự tuyệt hành vi ngây thơ của nó, ngược lại còn thích thú.

Y là con một, bình thường họ hàng có dẫn đến nhà một cậu em họ nhỏ, một cô em họ nhỏ. Y không nói được hai câu liền thấy phiền, y căn bản là bản thân không có một chút tính nhẫn nại trong người, nhưng y cho rằng hôm nay y gặp đứa bé này lại đặc biệt hấp dẫn y.

Thành Thành một điểm phòng bị trong lòng cũng không có, ở trên đường vẫn liên tục nói, còn đem táo xanh mà mình giữ lại cho hai người sột soạt lấy ra, sột soạt nhai, còn thúc giục Đỗ Công cũng nhai cho nó xem.

Đỗ Công cầm lấy một trái bỏ vào trong miệng nhai, Thành Thành cười nói: “Tiếng không có to như em nhai, hắc hắc...”

Đỗ Công nở nụ cười, cảm thấy rất có hứng thú, cha mẹ đứa bé này thật có phúc khí.

Thành Thành ở trên đường một mực nói về anh của mình, nói hắt thích ăn cái gì, nói hắt có bản lĩnh cỡ nào, giống như Tề thiên đại thánh Tôn Ngộ Không, còn nói đối với mình thật có bao nhiêu là tốt.

Đỗ Công vừa nghe liền nghĩ anh của đứa bé này chắc cũng là một người tốt, nếu không cũng sẽ không khiến nó ở trên đường cứ nói không ngưng được miệng, khiến cho y cũng có lòng hiếu kỳ, muốn biết anh của nó là thần thánh phương nào.

ạn MV mới nhất (Bước chậm chậm) do Hứa Ngụy Châu trình bày. Cùng 1 bài hát nhưng 2 MV khác nhau, MV chất lượng cao nên dung lượng khá nặng. Các bạn download về xem nhé.

Chúc các bạn xem MV vui vẻ và chúc cho Du - Châu ngày càng phát triển trên con đường sự nghiệp của 2 bạn ấy.

19. Chương 19

Thành Thành mang theo Đỗ Công tới một khu nhà cao ốc cao cấp, đứng dưới lầu chỉ vào tầng năm nói: “Nơi này chính là nhà em, anh của em cũng đã về rồi. Anh cũng lên đi!”

Đỗ Công cảm thấy không có hay lắm, giống như là mình cố ý đi đòi phần thưởng nên mới đi vậy. Vì vậy liên tục xua tay.

Mặt Thành Thành lập tức liền hiện lên hờn dỗi, nó lôi kéo tay Đỗ Công liên tục lầu bầu: “Anh đến một chút có được không? Nếu không em về trễ anh em sẽ mắng người đó, em sợ em nói với anh anh không tin. Anh chứng minh cho em một chút được không a? Đến phòng em em cho anh hai quả táo nữa.” Đỗ Công không khỏi cảm thấy buồn cười, nhưng nhìn thấy vẻ mặt Thành Thành nghiêm túc cũng không giống như trêu chọc y. Luôn cảm thấy cự tuyệt trước mặt đứa bé này giống như là phạm tội, Đỗ Công thực sự chịu không nổi nó cứ khẳng khẳng không nghe, liền theo nó đi lên.

Ra mở cửa vừa vặn là Trình Hàn Lang, hẳn đúng là về nhà sớm hơn Thành Thành, ở nhà chờ nó nửa ngày. Chiều theo bình thường Thành Thành đã sớm nên trở về, Trình Hàn Lang có chút sốt ruột, gọi một cuộc điện thoại đến nhà Tiểu Đồng, kết quả cô bé lại bảo hôm nay không có đi cùng Thành Thành, điều này càng làm cho Trình Hàn Lang lo lắng hơn.

Nếu như Thành Thành còn không trở về, Trình Hàn Lang có thể sẽ đi ra ngoài tìm. Vừa nghe tiếng chuông cửa vang lên, trong lòng cuối cùng cũng thả lỏng được, đang nghĩ sau khi mở cửa trước tiên phải mắng cho nó một trận.

Kết quả cửa vừa mở ra khuôn hình của Trình Hàn Lang từ chuẩn bị mắng chửi khi phát ra tiếng lại biến thành vô cùng kinh ngạc. Lúc đầu hẳn cho rằng Đỗ Công tới nhà báo thù, cuối cùng lại phát hiện y lại vẫn đang nắm tay của Thành Thành, chưa kịp phản ứng, nếu Thành Thành không kêu hẳn một tiếng, hẳn còn chưa nghĩ tới để cho hai người vào cửa!

Đỗ Công cũng là vạn phần xấu hổ, không nghĩ tới lại đến đứng cửa nhà hắn.

“Anh trai em là Trình Hàn Lang, hẳn vậy mà lại là anh trai em?” Đỗ Công không thể tin được hỏi Thành Thành, Thành Thành kiêu ngạo gật đầu. (về trễ chả tét mông h ở đó mà tự hào :v)

Trình Hàn Lang từ trong tủ lạnh lấy ra hai chai nước uống, ném cho Đỗ Công. Nếu người đã đến, không cần biết là nguyên nhân gì, vẫn là phải tiếp đãi, hơn nữa nhìn hình dạng Đỗ Công không giống như là tới để gây chuyện.

Trình Hàn Lang cười nói: “Có thể hòa chưa?”

Đỗ Công gật đầu cười ha ha hai tiếng.

“Anh, em cho anh biết một chuyện rất nghiêm trọng.” Thành Thành đi tới trước người Trình Hàn Lang, chuẩn bị đem chuyện bất ngờ gặp phải kể lại cho Trình Hàn Lang nghe.

“Thành Thành, trước khi em chưa nói cho anh việc cũng đã rất nghiêm trọng rồi!” Trình Hàn Lang hung hăng trừng mắt liếc nó, Thành Thành lập tức rút lại về sau một cái.

Những chuyện này cũng làm cho Đỗ Công để ý tới, thì ra đứa bé này gọi là Thành Thành. Y cảm giác mình hẳn là nên nói một tiếng, liền mở miệng nói: “Tao nói cho!”

Trình Hàn Lang lúc này mới nhớ tới Đỗ Công còn ngồi ở bên cạnh, đúng lúc hắn cũng muốn nghe một chút y và Thành Thành là như thế nào lại đi chung, liền cho Đỗ Công một ánh mắt rằng hẳn chuẩn bị lắng nghe.

Đỗ Công đem chuyện mình là như thế nào gặp Thành Thành, lúc đó Thành Thành là như thế nào bị người khi dễ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, từ đầu đến đuôi kể ra hết một lần. Chẳng qua là thường theo thói quen nói chuyện thô tục, thỉnh thoảng chuyện nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh mà nói tới nói lui lại nói thành lung tung lộn xộn, hầu như không có gì ăn khớp, nhớ tới chi tiết nào thì nói chi tiết đó, nhưng mà lại không có nói chuyện mình cứu Thành Thành thế nào.

Trình Hàn Lang miễn cưỡng cũng nghe hiểu được, chính là lúc đó Thành Thành bị một đám vị thành niên chặn cướp, cho nên mới về trễ như thế.

Thành Thành vội vàng chen vào một câu: “Lúc đó anh này cứu em ngay lúc rất căng thẳng, nếu không có anh giúp em, bọn họ liền đem dây chuyền nhỏ của em cướp đi rồi.” Nói xong trong lòng vẫn còn sợ hãi sờ sờ cổ của mình, xem dây chuyền còn ở đó hay không.

Trình Hàn Lang không nghĩ tới Đỗ Công thoát nhìn ngang ngược bá đạo, thì ra cũng có lòng tốt như thế. Xem ra bây giờ cũng nên thay đổi góc nhìn về ấn tượng trước đây của mình với y.

“Này cũng may là nhờ có mày. Không nghĩ tới mày còn là người hiệp cốt nhu tràng.” (aka tốt bụng nghĩa hiệp)

Đỗ Công vừa nghe người khác nói mấy lời khen ngợi ngược lại cảm thấy cả người không được tự nhiên, y cũng không hiểu ý nghĩa của hiệp cốt nhu tràng, nhưng biết Trình Hàn Lang là đang khen y, cuối cùng liền cười ha ha hai tiếng đáp lại.

“Buổi trưa hôm nay mày ở lại đây ăn đi! Cha mẹ tao cũng không ở đây, tao mua một chút thức ăn nhanh về, lại để cho Thành Thành tự đi nấu cháo, chúng ta liền gom đủ hai miệng ăn đi!” Trình Hàn Lang nói với Đỗ Công.

“Nó nhỏ như vậy lại đi nấu cháo?” Đỗ Công không tin hỏi lại, y cho rằng Thành Thành chắc là đứa nhỏ được cha mẹ nâng niu trong lòng bàn tay mà thương yêu.

“Nấu cháo tính cái gì? Em còn làm được nhiều thứ ăn ngon lắm cơ! Nhưng hôm nay về trễ, hôm nào anh ghé lại em sẽ làm cho anh. Được không?” Thành Thành nói với Đỗ Công.

Đỗ Công vẫn là không tin, y thủy chung cho rằng đứa bé này lớn lên trắng mịn như vậy cùng nổi niêu xoong chảo căn bản là không chạm nhau được. Trình Hàn Lang giục Thành Thành nhanh đi, Đỗ Công mới thấy được đây không phải là đùa giỡn.

Trình Hàn Lang đem thức ăn nhanh mình mua về mở ra, bày ra trước mặt Đỗ Công, muốn y ăn trước, Đỗ Công nói: “Ăn luôn không đợi em mày hả?”

“Nó phải nấu một hồi nữa, chúng ta ăn trước, nó ăn không được bao nhiêu. Chờ cho nó một chút là được.”

Đỗ Công trong lòng nhịn không được, liền nói với Trình Hàn Lang: “Không phải là có nhiều đồ ăn như này sao? Mày còn muốn nó nấu cháo cái gì à? Nó là đứa nhỏ mới lớn được một chút như vậy, bị chuyện lớn như vậy dọa sợ mày lại còn nỡ để cho nó làm việc!”

“Không có việc gì, con nít thì không thể nuông chiều, yên tâm, tâm lý của nó có năng lực chịu đựng mạnh mẽ lắm!” Trình Hàn Lang nói xong tự mình bắt đầu ngồi dậy ăn trước.

Đỗ Công làm thế nào cũng không động đũa được, thì ra Thành Thành ngoài miệng vẫn nhắc tới anh trai thật tốt lại chính là kiểu tốt như này, nghĩ tới đứa nhỏ kia một mình ở trong nhà bếp có thể đang bận bịu mày mò, trong lòng liền lo lắng không yên.

Trình Hàn Lang nhìn y không có ăn, mắt vẫn nhìn về phía nhà bếp, trong lòng cũng tự hiểu đại khái. Liền hô một câu: “Thành Thành, đừng nấu nữa, đi ra ăn cơm đi!”

Thành Thành ôm một cái nồi cơm điện đi ra, bên trong là gạo đã được vo rồi. Vừa nghe Trình Hàn Lang nói không ăn, còn có một chút thất vọng, nhưng vẫn là ngoan ngoãn đem nồi cơm điện để lại nhà bếp đi ra ăn cơm.

Lúc rửa tay, Thành Thành thấy tay mình bị đập đến tróc da, rửa xong liền đáng thương mà đưa tới trước mặt Trình Hàn Lang, nói là lúc mình và người ta tranh giành cặp sách bị những người đó đập lên.

Trình Hàn Lang thấy trên bàn tay nhỏ bé trắng trẻo mềm mại của Thành Thành đột nhiên có một chỗ hồng lên, liền nhẹ nhàng mà sờ sờ, còn sưng lên một chút, không khỏi có một chút đau lòng. Thế nhưng bản thân hẳn không thích biểu đạt, hơn nữa còn có người ngoài ở đây, liền trả lời một câu: “Sao lại thiếu đầu óc như thế? Đem tay của mình đến cho người ta đập dưới chân.”

Thành Thành vừa nghe liền muôn phần ủy khuất, Đỗ Công nhìn thấy cũng muôn xoa xoa cho nó. Đỗ Công nghĩ thầm Trình Hàn Lang này trong lòng thật quá cứng rắn, y là người ngoài nhìn thấy còn thương tiếc.

Lúc ăn cơm Thành Thành còn gấp cho y một ít đồ ăn, nhiệt tình bắt chuyện lúc y ăn, Đỗ Công ăn mà trong lòng càng thêm vui sướng.

Đỗ Công cơm nước xong xuôi ở lại nhà Trình Hàn Lang ngốc một hồi rồi cùng Trình Hàn Lang đi đến trường học, dọc đường đi vừa nói vừa cười, tựa như chưa từng có cái gì ngăn cách.

Buổi tối Trình Hàn Lang về đến nhà mang về cho Thành Thành một lọ thuốc mỡ nhỏ. Tắm rửa xong liền thoa lên tay Thành Thành một chút, một chút ủy khuất trưa nay của Thành Thành liền lập tức không thấy tăm hơi. Nó nằm trên giường cao hứng nghĩ: anh trai cũng rất tốt với mình, cái anh hồi trưa đối với mình cũng tốt, còn có Vu Tiểu Đồng, cô giáo Trương, được rồi, còn có mẹ nữa....Suy nghĩ một chút liền vui vẻ ngủ thiếp đi.

Trình Hàn Lang không có tốc độ ngủ nhanh như nó, chuyện lúc sáng như đem chuyện xưa quay về trong đầu hần, hần tưởng tượng nếu như buổi trưa nay Thành Thành không có trở về thì làm sao bây giờ, một giả thiết vô tình khiến hần lại bắt đầu đi vào một loại trạng thái sợ hãi.

Mỗi khi đêm đến, đối mặt với bóng tối loại năng lực chống đỡ trong tâm lý của hần sẽ hạ xuống. Mặc dù đã qua 2 năm, hần cho là mình cũng đủ cứng rắn, cũng đủ để hần đối mặt với mọi chuyện xảy ra. Thế nhưng chỉ cần trong đêm tĩnh lặng, khi trời tối đi, hần cảm giác mình sẽ lại rơi vào một loại trạng thái tâm hồn mê man, loại trạng thái này sẽ không theo tâm lý trưởng thành mà tự nhiên biến mất, ngược lại sẽ càng ngày càng nghiêm trọng.

20. Chương 20

Kể từ sau ngày hôm đó, Trình Hàn Lang và Đỗ Công liền rất nhanh cùng nhau lăn lộn, bắt đầu kẻ vai sát cánh ở trong trường học, cực kỳ thân thiết.

Có lúc Đỗ Công thường xuyên chạy ra ngoài đến nhà Trình Hàn Lang chơi, Thành Thành rất là hoan nghênh, bởi vì Đỗ Công tới nhà sẽ náo nhiệt hơn một chút, hơn nữa mỗi lần Đỗ Công tới cũng sẽ cùng chơi với nó, chưa bao giờ không có thời gian giống như Trình Hàn Lang.

Kỳ thực Đỗ Công tới nhà Trình Hàn Lang hơn phân nửa vẫn là vì nhìn Thành Thành. Cái này Trình Hàn Lang cũng biết, hần biết rõ chính mình khẳng định không có lực hấp dẫn lớn như vậy khiến y mỗi ngày đều chạy tới đây. Chỉ là không rõ tên Đỗ Công này rốt cuộc vì sao lại thích Thành Thành như thế, cho dù Thành Thành cùng y chơi một số trò chơi siêu cấp ấu trĩ, y cũng vui vẻ tình nguyện phụng bồi.

Có đôi khi nhìn Thành Thành và Đỗ Công ở cùng một chỗ hòa hợp như vậy, trong lòng Trình Hàn Lang nhiều ít cũng sẽ có một chút khó chịu, rõ ràng là em trai của mình, bây giờ đối với người khác còn thân hơn so với người anh trai như hần này. Vì vậy hần cũng thường cố ý phá một chút, lấy cớ là để Thành Thành học hành nhiều thứ hạn chế nó và Đỗ Công lúc nào cũng cùng một chỗ.

Kỳ thực Thành Thành đối với Đỗ Công thật ra thua xa Trình Hàn Lang, chỉ là Trình Hàn Lang đem một chút việc nhỏ Thành Thành làm cho hần mỗi ngày trở thành một loại việc tất nhiên, một loại thói quen, mà trong những nỗ lực ấy của nó, cũng vì hần nhận được quá nhiều, liền không hề khiến hần để tâm, hần chỉ quan tâm chút phương diện hần không có, mà người khác lại đang được hưởng thụ.

“Tao phát hiện em mày chơi làm giáo viên đến tẩu hỏa nhập ma rồi. Tao tới một lần thẳng bé lại chơi một lần, không muốn cho tao làm học sinh của nó. Hơn nữa tao cái gì cũng không thể hiểu được. Mày nói thẳng bé không phải là chơi 1 năm cũng không chán chứ?” Một hôm ở trong sân tập chơi bóng xong Đỗ Công ngồi dưới đất nói với Trình Hàn Lang.

“Hay!” Trình Hàn Lang quay sang lớn tiếng khen một cú ghi điểm trên sân bóng rổ cách đó không xa, sau đó nói với Đỗ Công: “Nó không phải chơi một năm? Nó từ lúc đi học đã chơi mấy năm rồi! Nó là thích làm giáo viên, trưởng thành cũng muốn làm.”

“Làm giáo viên tốt a! Người thấp đèn a! Bây giờ làm giáo viên cũng kiếm được nhiều tiền a! Kiếm thêm được khoản thu nhập từ việc học thêm cũng không tồi.”

“Tốt cái gì? Một người đàn ông cả ngày làm ỏ ở trường học có tiền đồ gì? Bây giờ giáo viên không phải là người thấp đèn nữa, là công cụ chuyên đốt thuốc trên lớp, hơi không để ý liền đốt khô tiền của học sinh.” Trình Hàn Lang ngoài miệng đang nói, mắt lại vẫn nhìn chăm chú vào sân bóng rổ.

“Mày nói cũng đúng, nhưng mà người ta ít ra cũng có mục tiêu a! Chứ như tao nè, con mẹ nó từ sáng đến tối ăn uống lẫn lộn chờ trời tối chờ tới chết. Thi đại học, thi cái trứng chứ thi!” Đỗ Công nói xong còn thở dài một hơi.

Trình Hàn Lang đứng lên, phúi phúi đất trên người, nói với Đỗ Công: “Đi thôi!” Hai người liền đi về hướng trường học.

Trong trường học khắp nơi đều rất yên tĩnh, từ lúc lên cấp ba, bầu không khí tất cả mọi nơi đều trở nên tương đối áp lực, tương đối khô khan. Đi vào lớp học, có rất nhiều người ngẩng đầu nhìn, sau đó liền sẽ phát hiện động tác của rất nhiều người đều có chứa cảm giác cứng nhắc nhất định. Làm cho mỗi bước vào một bước đã muốn đi thẳng ra ngoài.

Buổi trưa Trình Hàn Lang về đến nhà, Thành Thành đang ở trong nhà bếp làm cơm, máy giặt bên cạnh cũng đang bận rộn mà làm việc. Trình Hàn Lang đem cặp sách để xuống, đi đến nhà bếp xem Thành Thành đang làm cái gì.

“Hôm nay anh Đỗ không tới nhà ăn cơm ă?” Thành Thành ngẩng đầu nhìn Trình Hàn Lang hỏi.

Trình Hàn Lang gật đầu, Thành Thành đem một lọ cá tuyết đóng hộp mới mua bỏ lại trong tủ lạnh.

Trình Hàn Lang thấy thế trong lòng đặc biệt bức bối, liền hỏi: “Em bỏ lại như thế làm gì? Em mua cho một mình nó ăn sao, anh thì không thể ăn sao?”

Thành Thành nói: “Lần trước em mua về không phải anh nói anh ngửi không được cái mùi này sao? Sau em lại định ném đi, anh Đỗ nói lãng phí quá, ảnh thích ăn, nên để lại ăn.”

Trình Hàn Lang hừ một tiếng, đi vào trong phòng. Thành Thành một mình ở lại nhà bếp tiếp tục bận bịu.

“Anh, nếu không thì như này đi, anh đem cái hộp này mang đến trường cho ảnh đi. Đỡ cho ảnh tự chạy đến lúc về lại bị phạt.”

Thành Thành không có chú ý tới gương mặt đã sắp không nhận được của Trình Hàn Lang, lấy hộp trong tủ lạnh ra chuẩn bị tốt.

“Em muốn đưa thì tự đưa đi, anh mới mặc kệ cái chuyện rách nát này của em!” Trình Hàn Lang không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

“Không phải chuyện rách nát a! Ảnh là người bạn tốt nhất của anh mà!” Thành Thành nhỏ giọng lầm bầm, nhìn trộm Trình Hàn Lang mấy cái. Cuối cùng vẫn là không có dũng khí đi trêu chọc hấn nữa, lại đem hộp cất vào trong tủ lạnh.

Trình Hàn Lang chú ý tới ánh mắt của nó, cái loại sợ hãi này khiến hấn cảm thấy tức giận. Dựa vào cái gì ở trước mặt Đỗ Công liền cười nói vui vẻ như vậy, đến mình thì liền sợ y như con gà con như vậy! Trình Hàn Lang miễn cưỡng mới ngăn được lửa giận, buồn bực ở đó ăn cơm.

Thành Thành vốn là buổi tối có sinh nhật của một người bạn học mời đến chơi, muốn hỏi ý kiến của Trình Hàn Lang một chút, nhưng nhìn đến sắc mặt của anh trai liền biết vẫn là không đi thì tốt hơn.

Buổi chiều tan học, Vu Tiểu Đồng gọi Thành Thành lại: “Trình Thành, sinh nhật Vương Khôn là tối hôm nay. Cậu đã nói với anh cậu chưa? Đến lúc đó về trễ gọi ảnh tới đón cậu.”

Thành Thành lắc đầu, xin lỗi nói: “Hay là thôi đi! Mình... Cậu giúp mình nói với Vương Khôn mình không tới được, đây là quà mình tặng cậu ấy, thay mình chúc cậu ấy sinh nhật vui vẻ.” Thành Thành đem một cái hộp đưa cho Vu Tiểu Đồng.

Vu Tiểu Đồng nóng nảy hỏi: “Vì sao a? Không phải đã nói là cả lớp cùng đi sao!”

Thành Thành cũng nghĩ mình làm như vậy là không tốt, nó còn chưa có hỏi qua ý kiến của anh trai, chưa có sự đồng ý của ảnh đâu! Vì vậy nó nói với Vu Tiểu Đồng: “Cậu chờ mình một chút!” Nói xong cũng chạy đi về hướng một buồng điện thoại gần trường.

“Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy...” Thành Thành nhìn đồng hồ đeo tay một cái, hắn là giờ này anh còn chưa có tan học đâu! Lúc đi học ảnh không có mở máy. Vậy phải làm sao bây giờ?

Đúng lúc này, bạn học của mình đứng bên đường cái đối diện cơ bản đều đã đến đông đủ, tất cả đều nhìn về phía bên này. Vương Khôn lớn tiếng gọi: “Trình Thành! Mau, còn thiếu cậu thôi. Chúng ta lên xe thôi.”

Thành Thành do dự mà đi về phía đối diện, Vương Khôn liên tục kéo tay Thành Thành: “Nhanh lên một chút, cậu với Vu Tiểu Đồng cùng ngồi trên này đi.” Thành Thành bị đẩy thẳng lên xe.

Vu Tiểu Đồng hỏi nó: “Thế nào? Cậu rốt cuộc có chuyện gì a?”

Thành Thành trả lời với cô bé: “Là tại mình không có nói sớm với anh mình, mình sợ ảnh tức giận lại không để ý tới mình.”

Vu Tiểu Đồng nghe thế lại bắt đầu quở trách nó: “Anh cậu ngay cả chuyện này cũng tức giận với cậu? Mình không có thích ảnh, hung hung dữ dữ, làm gì cũng phải nghe ảnh, cậu lại không thể có chủ kiến của mình sao?”

Thành Thành vừa nghe xong liền mất hứng, lớn tiếng kháng nghị: “Anh mình mới không có như vậy đâu! Chỉ là mình ngày hôm nay đã quên nói với ảnh sợ ảnh sẽ sốt ruột.”

“Cậu yên tâm, một lát nữa cậu lại gọi điện cho ảnh nói cho ảnh một tiếng không phải được rồi sao! Lần nói nói đến anh của cậu cậu liền không vui.” Vu Tiểu Đồng bắt mẫn nói.

“Đó là tại vì cậu luôn nói bậy về anh mình. Cậu nếu không nói, mình mới sẽ không như vậy đâu!” Thành Thành thấy Vu Tiểu Đồng không thêm nói chuyện với mình, cho rằng cô bé tức giận, đem xô cô ra trong cặp ra cho cô bé.

Vu Tiểu Đồng vừa nhìn thấy lập tức giật lấy, cô bé mới không dễ dàng tức giận như vậy ni! Chẳng qua là cảm thấy Thành Thành quá hiền lành, nhìn thấy trong lòng cũng khó chịu. Ở nhà như thế, ở trong lớp cũng vậy, có đôi khi bạn học trong lớp tùy tiện cầm đồ của nó, nó cũng rất tốt bụng đem cho người khác, người khác đối với nó rộng to gọi lớn nó đều chịu đựng, thậm chí có bạn học lớp mình còn nghĩ nó ngốc.

Những việc này trong mắt Thành Thành đều không là gì, nhưng Vu Tiểu Đồng lại thấy là khi dễ. Có đôi khi cô bé cũng hiểu là Thành Thành rất uất ức, cô bé không thích người như vậy, nhưng chính là cô bé muốn chơi cùng với Thành Thành, nhìn nó bị người khác khi dễ cô bé liền muốn giúp nó. Có lẽ ở trong mắt cô bé, sự thành thật của Thành Thành càng có thể hấp dẫn cô bé hơn đi!

21. Chương 21

Nhà Vương Khôn rất lớn, một chút cũng không giống căn nhà nhỏ của Thành Thành, mẹ của Vương Khôn vẫn ở cửa chờ bọn nhỏ, cô cười rộ lên rất thân thiện, khiến Thành Thành nhìn thấy cũng nhớ tới mẹ Trình.

“Ước nguyện! Ước nguyện!” Trong phòng phi thường náo nhiệt, một đám bé con vây quanh Vương Khôn hát chúc mừng sinh nhật, đợi Vương Khôn thổi nến xong, mẹ Vương Khôn cắt cho mỗi người một khối bánh ga tô. Thành Thành cầm trong tay, lại ăn không trôi. Nó trước sau nhìn chằm chằm vào điện thoại nhà Vương Khôn, nó muốn mượn điện thoại nhà cậu bé để gọi điện thoại. Thế nhưng lúc này tất cả mọi người

đều vây quanh Vương Khôn, chính nó cũng không dám đi ra ngoài hỏi chuyện mượn điện thoại. “Cậu thể nào không ăn a? Ăn không hết a?” Vu Tiểu Đồng từ đằng xa đi tới, nhìn chăm chăm bánh ga tô mà Thành Thành không hề động vào hỏi.

“A, đúng, cho cậu ăn, Vu Tiểu Đồng cậu ăn giúp mình đi!” Thành Thành đem bánh ga tô đưa cho Vu Tiểu Đồng.

“Được! Cậu đã cầu mình như thế, mình liền thay cậu ăn.” Vu Tiểu Đồng nói xong không nói hai lời liền tiếp nhận bánh ga tô trong tay Thành Thành chạy qua một bên ăn. Thành Thành nhìn thấy người chung quanh ở đây đều tự chơi, cũng không có ai chú ý tới nó, nó liền đi về phía điện thoại.

“A! Mình nghĩ ra rồi, ở đây còn có một khối bánh ga tô lớn, chúng ta mở quà xem đi, quà của ai kém cỏi nhất, chúng ta liền đem bánh ga tô bôi lên mặt người đó có được hay không.” Không biết là ai ở trong phòng hô một câu, lập tức có thật là nhiều người kêu được, đương nhiên cũng có một bộ phận bé gái có điểm không vui, sợ cuối cùng bánh ga tô sẽ bôi đầy lên trên mặt mình, thế nhưng đành thiếu số phục tùng đa số. Vương Khôn liền bắt đầu nghiêm túc chọn ra.

Thành Thành vừa mới đi nửa đường phải trở lại trong đám người một lần nữa, cùng bạn học vây quanh Vương Khôn, bản thân nó thấp, còn đứng ở một hàng phía ngoài cùng, căn bản không thấy rõ đồ vật bên trong là cái gì, chỉ nghe thấy một hồi “Oa!”, một hồi “Ồ!”. Bỗng nhiên trong đám người truyền đến một trận cười to vang. Thành Thành không biết bên trong xảy ra chuyện gì, lại bị điểm danh.

“Trình Thành ở đâu?” Bên trong một vị bạn học cười cực kỳ vui mừng đang gọi, tất cả mọi người hướng về phía bên này nhìn tới, Thành Thành vẫn không rõ chuyện gì xảy ra đã bị đẩy lên cái bàn chính giữa, trên bàn đang bày ra các món quà bị mở, một trong số đó chính là của mình.

“Trình Thành cậu thật là đáng yêu, cậu như thế nào tặng một món quà có ý nghĩa như thế.” Vương Khôn nói xong câu đó, tất cả mọi người cười ngay tại chỗ.

Trên bàn đa số là mấy món đồ chơi, hoặc là các loại tập vở đồ vật xinh đẹp. Có một vật ở trên bàn có vẻ đặc biệt khác lạ, đó chính là một bức tranh mà Thành Thành tự mình tìm đồ rồi dán rờn rã hết nửa ngày. Đoạn thời gian trước nó thấy trong một quyển sách thủ công cho trẻ em có một số bức tranh làm bằng các loại vải rất đẹp. Nó liền đơn giản chọn ra một loại để làm. Chính là đem một chút hạt bắp, hạt cao lương, hạt hướng dương các loại dính lên vải, sau đó khâu thành một bức tranh.

Để làm món quà này, Thành Thành mất hết mấy tấm vải. Lúc bắt đầu làm thế nào cũng không dính tốt, rốt cuộc cuối cùng cũng làm được, nó liền cẩn thận từng li từng tí bỏ vào trong một cái hộp. Sợ nhựa cao su khô mấy thứ ở trên đó sẽ rớt ra, lúc ra cửa nó còn kiểm tra lại một lần, phát hiện dính rất chắc nó mới yên tâm.

Chỉ là những đứa trẻ ở đây không có một chút chú ý hạt gạo dính trên vải có bao nhiêu chắc, cũng không thấy được phía trên những thứ đó xếp thành hình con ngựa rất ngay ngắn, hiển nhiên là bỏ ra rất nhiều tâm tư. Bọn nó thấy một mảnh vải này phản ứng đầu tiên chính là cười, sau đó liền thấy may mắn món quà tệ nhất không phải là của mình.

Thành Thành hiển nhiên còn chưa ý thức được quà của mình trong mắt người khác là thô tục buồn cười như vậy, nó cho là mình tốn tâm tư làm, Vương Khôn nhất định sẽ thích. Cho nên khi nó cầm quà của mình không hiểu gì nên nhìn trái nhìn phải, người bên cạnh lại cười nó.

“Bôi bánh ga tô! Bôi bánh ga tô!” Người chung quanh lại bắt đầu ồn ào, Vương Khôn nghĩ không muốn xuống tay với khuôn mặt nhỏ nhắn sạch sẽ của Thành Thành, nên cầm bánh ga tô đứng ngốc tại chỗ.

Bên cạnh có một cậu bé nghịch ngợm thực sự không đợi được nữa, đem tay Vương Khôn đẩy lên rồi nhấn đầu Thành Thành đập xuống, Thành Thành liền trốn cũng không kịp trốn đã bị bôi bánh ga tô đầy đầu. Toàn bộ gương mặt đều dính chỉ trừ đôi mắt ngơ ngác xoay qua xoay lại.

“Ngà!!” Mọi người hoan hô lên, có người còn cố tình tiếp tục bôi loạn lên trên mặt Thành Thành, Thành Thành gấp gấp chạy qua hai bên trái phải. Phía sau một đám rất nhiều bé trai đuổi theo, Vu Tiểu Đồng cũng lại nhìn không quen, liền ở bên cạnh giúp nó che chắn cản người, một đám người âm ỉ quên trời quên đất. Thẳng đến khi Thành Thành nhào tới trong lòng một người, những bước chân phía sau mới dừng lại.

“Xin lỗi cô, con không phải cố ý muốn đem bánh ga tô quệt lên trên người cô. Con...” Thành Thành hoảng loạn nhìn mẹ Vương Khôn.

Mẹ Vương Khôn không chỉ không tức giận, còn vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Thành Thành nở nụ cười: “Bé con nhà ai vậy a? Lớn lên thế nào mà mặt đều là bơ a?”

Những lời này vừa nói ra khỏi miệng, đám nhỏ kia vừa mới khấn trương lại bật cười.

“Cô ơi, con có thể mượn điện thoại của cô dùng một chút không? Con muốn gọi điện thoại cho anh con.” Thành Thành có chút nhút nhát hỏi, rất sợ sẽ bị cự tuyệt.

Mẹ Vương cười nói: “Đương nhiên là có thể!” Nói xong cũng dẫn Thành Thành đi gọi điện thoại.

Thành Thành gọi điện cho Trình Hàn Lang, vẫn còn tắt máy. Gọi điện thoại nhà, reo nửa ngày lại không có người nghe. Thành Thành gọi một lần lại một lần, càng ngày càng sợ.

Mẹ Vương nhìn bộ dáng kia của nó, liền kéo nó lại nói: “Không sao đâu, con ở đây chơi đi! Một lát thật sự không ai tới đón cô đưa con về được không?” Thành Thành gật đầu.

Mẹ Vương trước đem Thành Thành dẫn đến nhà vệ sinh, rửa sạch hết bơ trên mặt, trên đầu nó.

“Thật là một đứa nhỏ đáng yêu.” Mẹ Vương nhìn Thành Thành nói, động tác cô giúp Thành Thành rửa mặt rất dịu dàng, Thành Thành cảm thấy đặc biệt thoải mái, liền tạm thời quên đi buồn rầu mới vừa rồi.

Đợi đến khi những bạn học kia của Thành Thành đều lục đục đi về, Thành Thành liền đứng ngồi không yên, nó nhìn đồng hồ đeo tay một cái, đã 9 giờ tối. Mẹ Vương ở cửa tiền bạn học của Vương Khôn, Thành Thành liền đi theo cô nói muốn gọi điện thoại lại, mẹ Vương cười gật đầu.

Thành Thành nhanh chóng gọi điện thoại về nhà, vẫn là không có người nghe. Rơi vào đường cùng rất cuộc nó nhớ tới nó còn biết số điện thoại của anh Đỗ, đợi đến lúc nhận được điện thoại, giọng Đỗ Công ở bên kia đều khàn hết.

“Em rốt cuộc đi đâu? Anh và anh em đi tìm em đã 3 tiếng đồng hồ, anh của em ngay cả cơm cũng chưa ăn, rất là lo lắng, em ở đâu? Anh đến đón em.”

Thành Thành vội vàng hỏi mẹ Vương, mẹ Vương nói địa chỉ căn kê rồi, chỉ chốc lát sau, Đỗ Công liền chạy tới, y là trốn từ trong trường ra, vừa nghe Trình Hàn Lang hỏi mình có thấy Thành Thành không y liền không ở trong trường được, lập tức chụp tường mà leo ra, y sợ chuyện như lần đầu tiên mình gặp Thành Thành lại xảy ra. Nên cái gì cũng không màng, tìm hết phố phường, gọi khắp các con đường, cuối cùng giọng nói cũng khàn đi.

“Anh Đỗ, xin lỗi! Anh em có đúng hay không đặc biệt tức giận khác thường? Em gọi điện thoại cho anh, nhưng không có ai nghe.”

Đỗ Công vốn cũng rất tức giận, nhưng thấy bộ dạng tóc tai ủ rũ của Thành Thành tức giận gì cũng không phát ra được, liền thoải mái nói với nó: “Không sao đâu, anh cố gắng nói với anh em một chút, cậu ta sẽ không tức giận, cậu ta vẫn ở bên ngoài tìm em, trong nhà không có ai nên mới không có nhận điện thoại. Đến lúc đó tốt nhất em tự nhận lỗi với cậu ta là được.”

Đỗ Công ở trên xe gọi điện cho Trình Hàn Lang, là dùng tạm một cái điện thoại di động khác, thời điểm mấu chốt di động của y lại hết pin. “Này! Nó ở chỗ tao đó! Mày về đến nhà đừng âm ỉ a!” Đỗ Công nghe Trình Hàn Lang nói, lại nhìn Thành Thành một chút, tìm Thành Thành liền đập thình thịch.

Cuối cùng Đỗ Công cúp điện thoại, nhéo mặt Thành Thành một chút: “Ai bảo em không nghe lời?” Về mặt Thành Thành buồn phiền hối hận, vùng chân mày bé nhỏ nhíu lại, Đỗ Công cho là mình nhéo nó đau, lại đưa tay xoa xoa mặt cho nó.

Trình Hàn Lang lê bước chân nặng nề đi vào trong, hắn không nghĩ tới Thành Thành vậy mà gọi Đỗ Công tới đón nó cũng không gọi mình tới, khi vừa nghe Thành Thành ở bên người Đỗ Công thấp thỏm trong lòng Trình Hàn Lang rốt cuộc cũng buông xuống được, nhưng lửa giận trong ngực chẳng những không có biến mất trái lại tăng lên gấp bội. Hắn chưa bao giờ chật vật như ngày hôm nay, chạy hết các con đường, ngay cả những góc nhỏ thậm chí những chỗ rất dơ bẩn cũng đi vào tìm. Tìm đến trường học thấy tất cả trẻ con

đều đi hết, hấn lại đi chỗ khác tìm 2 tiếng mấy, đem những địa phương hấn cho rằng Thành Thành có thể đi đều lần tìm, cuối cùng hấn thậm chí tuyệt vọng cho rằng Thành Thành nhất định là bị người khác mang đi rồi.

Hấn không nghĩ tới bản thân Thành Thành có can đảm không chào hỏi mà trực tiếp ra khỏi nhà, lại còn trẻ như thế vẫn chưa quay về, vừa nghe Đỗ Công nói mới phát hiện mình quả nhiên là đánh giá thấp nó. Nó không chỉ có can đảm không chào hỏi, còn quang minh chính đại gọi Đỗ Công tới đón nó. Một mình còn mệt mỗi rã rời, cuối cùng công lao lại thuộc về người khác.

22. Chương 22

Trình Hàn Lang về nhà trước, hấn vừa mở cửa thấy trong phong còn tối, chứng tỏ Thành Thành vẫn chưa có trở về. Lại còn đi xa như vậy, Trình Hàn Lang nghĩ thầm.

Hấn đi tới máy nước uống phía trước, đem một ly nước ừng ực uống vào, toàn thân mệt mỗi rã rời khiến hai chân hấn có điểm nhũn ra, hấn trực tiếp ngồi lên cái ghế sofa gần mình nhất. Đại não vẫn còn trong tình trạng khẩn trương cao độ. Nghe tiếng gõ cửa, hấn đột nhiên đứng lên đi mở cửa.

Đứng ở cửa cúi gục đầu ngoại trừ Thành Thành thì còn ai? Trình Hàn Lang không nói hai lời, nắm lấy cánh tay của nó liền hung hăng lôi vào. Trừng mắt nhìn vào mắt Thành Thành hỏi: “Mày đi đâu?”

Thành Thành không dám nói ra, cũng không dám ngẩng đầu nhìn Trình Hàn Lang.

Trình Hàn Lang lại lớn tiếng hỏi một câu: “Tao hỏi mày, con mẹ nó mày đi đâu?”

Đỗ Công đứng bên cạnh nhìn không được nữa, lôi Trình Hàn Lang đang nắm tay Thành Thành ra, từ từ khuyên bảo.

“Nó đi sinh nhật bạn học, đi gấp không cùng mày nói được, sau đó lại không liên lạc được với mày. Cũng không thể hoàn toàn trách nó, điện thoại của mày toàn tắt máy...” Đỗ Công trêu đùa một chút, muốn làm dịu bầu không khí một chút.

Trình Hàn Lang căn bản không để ý y. Vẫn trừng mắt nhìn Thành Thành hỏi: “Tao hỏi mày nói coi! Mày đi đâu? Nói cho cậu ta cũng không nói cho tao đúng không? Được lắm, tao đây để mày há miệng ra nói.” Nói xong tay liền giơ lên.

Đỗ Công vừa nhìn thấy vội vàng ngăn lại, Trình Hàn Lang mắng to một tiếng “Cút.”, Đỗ Công cũng gấp gáp, quay qua quát hấn: “Làm lớn chuyện cái rắm a! Không phải đã về rồi sao? Chính mày không phải cũng lo lắng sao? Đánh xong rồi chính mày cũng thấy đau đúng không?”

“Tao lo lắng nó?” Trình Hàn Lang liếc mắt nhìn Thành Thành, “Nó thích đi đâu thì đi, tao không phải thiếu một người làm cơm, giặt quần áo đâu! Chỉ một lần này thôi. Lần sau tìm tao cũng không tìm!”

Thành Thành vừa nghe lời này sắc mặt lập tức liền thay đổi, ôm cánh tay Trình Hàn Lang nói: “Anh, em biết sai rồi, xin anh mà, anh đừng nói như vậy. Anh đừng mặc kệ em, nếu anh muốn đánh anh cứ tùy tiện đánh, em...” , nó lôi tay Trình Hàn Lang cầu xin tha thứ, Trình Hàn Lang đem nó hất ra.

Đỗ Công lúc đó liền nóng nảy, quay qua đấm một cái lên mặt Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang một mực cùng Thành Thành phân cao thấp, căn bản không có phòng bị, một đấm này liền khiến má trái Trình Hàn Lang lập tức ứ máu.

Thành Thành ở bên cạnh thoáng cái liền khóc lên, cũng không biết sợ là cái gì, nó hướng Đỗ Công quát lên: “Anh Đỗ sao anh lại muốn đánh anh em? Anh đánh anh bị thương rồi... Sau này em không chơi với anh nữa.” Khóc xong còn dùng sức đánh xuống người Đỗ Công một chút, cuối cùng cũng báo thù được cho anh nó, bất quá đối với Đỗ Công mà nói, này không khác gì gãi ngứa.

Thành Thành sau khi đánh xong lại nhìn Trình Hàn Lang cầu xin tha thứ, Trình Hàn Lang nhìn ra được nó là đang vì Đỗ Công cầu tình, không muốn trận tranh đấu này tiếp tục.

“Xin lỗi... Tao cũng không biết chuyện lại như thế, ra tay không phải! Hàn Lang, không có sao chứ?” Đỗ Công muốn tiến lên nhìn mặt Trình Hàn Lang, Thành Thành sợ y sẽ lại ra tay, chắn trước mặt Trình Hàn Lang, Đỗ Công thấy Thành Thành ném ánh mắt oán hận bắn tới, cảm giác tim của mình như bị người ta hung hăng đặt dưới chân tùy ý mà đạp lên.

“Không có việc gì! Tao có chút mệt mỏi, Đỗ Công mày về đi, mày yên tâm, Thành Thành của mày tao sẽ không động vào. Về trễ trường đóng cửa đó.” Trình Hàn Lang mang theo gương mặt uể oải chán chường nói với Đỗ Công, sau đó mặt không đổi đi về phòng ngủ, bóng lưng có vẻ vô cùng tiều tụy. Thành Thành leo đèo theo vào, để lại Đỗ Công một mình đứng ở cửa.

Gió từ ngoài cửa sổ hành lang thổi tới, có một chút lạnh, Đỗ Công cảm thấy thân thể mình run run. Y nhìn cánh cửa phòng ngủ của Trình Hàn Lang đang đóng, tỉ mỉ nghe một hồi phát hiện không có tiếng động đánh người nào. Hiểu rõ chính mình đứng đây có chút dư thừa, y xoay người, đi xuống dưới lầu.

Đèn đường bên ngoài đều đã tắt, ký túc xá trong trường đã sớm đóng cửa đi! Một mình Đỗ Công lang thang trên đường, y móc túi tiền, chỉ còn lại 8 đồng tiền. Tiền ăn trên người đều dùng phạm vào lúc đi tìm Thành Thành hôm nay. Y cảm thấy mình như vậy rất buồn cười, cũng tốt, vẫn đủ đi tiệm internet ngồi ngốc một đêm, Đỗ Công tự giễu nói với bản thân. Sau đó bước nhanh hơn, đi về hướng tiệm internet.

Trình Hàn Lang trực tiếp cầm quần áo đi vào phòng tắm, Thành Thành nói với hắn mấy lời hắn cũng không muốn phản ứng lại. Dội tắm xong từ trong phòng tắm đi ra, Thành Thành vẫn đứng tại chỗ bảo trì tư thế như lúc hắn đi vào phòng tắm, vẫn đáng thương hể hể mà nhìn về Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang không để ý tới nó, trực tiếp chui vào trong chăn ngủ, còn tắt luôn đèn, trong phòng một mảnh đen tối.

Thành Thành không hề động dậy, hình dáng trong bóng đêm hiện lên rõ ràng, thu hút ánh mắt của Trình Hàn Lang, trong đầu Trình Hàn Lang tất cả đều là biểu hiện thất thường của Đỗ Công vừa rồi, biểu hiện này khiến hắn có một loại cảm giác gần như tuyệt vọng, bởi vì sao mà cảm thấy tuyệt vọng, hắn cũng không biết được từ đâu. Hắn luôn cảm giác mình có một ít thứ giấu trong lòng không thể nào phát tiết. Vật này có thể chỉ phối tâm tình của hắn.

“Bật đèn!” Qua gần 1 giờ mấy, Trình Hàn Lang rốt cuộc không nhịn được nữa, nói với Thành Thành đang đứng trên mặt đất.

Chân Thành Thành đều có chút đau mỏi, thế nhưng nó nghe được Trình Hàn Lang mở miệng nói với nó, cái gì cũng không để ý chạy nhanh đến chỗ công tắc mở đèn lớn, đèn lớn vừa mở, trong phòng lập tức liền sáng, cảm giác có chút chói mắt.

Thành Thành còn chưa có xoay người lại, lại cảm thấy móng mình bị đá một cước. Nó lão đảo thiếu chút nữa ngã nhào trên đất, Trình Hàn Lang chụp nó lại kéo lên, quay cái móng Thành Thành qua lại đá thêm một cước. Lần này nó thoáng cái liền té lăn trên mặt đất, Trình Hàn Lang kéo nó lên, ném lên trên giường một cái, trực tiếp đem một cái gối đệm phía dưới rồi kéo quần Thành Thành xuống vung tay về phía cái móng tiếp tục đánh lên, hắn vẫn còn sót lại một ít lý trí, biết đánh chỗ khác có thể sẽ đánh bị thương.

Lúc đầu nhìn Thành Thành không có phản ứng gì quá lớn, Trình Hàn Lang nghĩ thiếu độ mạnh. Liên gia tăng độ mạnh, hơn nữa tần suất càng lúc càng nhanh. Thành Thành rốt cuộc nức nở mà khóc ra thành tiếng, không nhúc nhích nằm lì ở trên giường, tay nắm thật chặt khăn trải giường, nước mắt như hạt châu đứt đoạn rơi xuống. Mặc cho Trình Hàn Lang đánh từng cái từng cái, không ngừng nói nhận lỗi.

“Anh ơi... Em biết sai rồi, anh cứ như vậy mà ghét em sao...ô...” Thẳng đến khi Trình Hàn Lang cảm thấy tay của mình đều đã tê rần, hắn mới dừng lại, cũng không liếc mắt nhìn Thành Thành, sắc mặt tối tăm mà ngồi xuống.

Thành Thành bò đến bên người Trình Hàn Lang, khóc nói: “Anh, anh đánh rồi... liên người giận đi! Đừng đuổi em đi, em không đi...”

Trình Hàn Lang thấy Thành Thành khóc ướt khuôn mặt nhỏ nhắn, lại nhìn về phía cái móng sưng đỏ, lòng có chút hối hận, nhưng nhìn lại không biểu hiện ra ngoài.

Trong lòng Thành Thành vô cùng ủy khuất, cũng không phải cảm thấy mình không đáng bị đánh, chỉ là người đánh nó là người nó muốn có được thương yêu từ người đó nhất, mỗi một cái đánh lên người nó đều đau xót hơn người khác đánh vài lần. Kết quả càng nghĩ nước mắt càng nhiều, liền lung tung xoa đi. Trình Hàn Lang cũng bị sự đè nén ban đầu của nó làm cho đau xót.

Nếu như hần nhớ không lầm, từ lúc Thành Thành vào nhà đã 5 năm rồi, hần không thấy Thành Thành khóc lấy một tiếng. Tuy rằng đứa bé trước mắt này thoát nhìn có vẻ mềm yếu, có vẻ nhút nhát, thể nhưng sức chịu đựng trong lòng rất mạnh. Có thể là lúc nhỏ khổ sở gì cũng đều nếm qua, rất nhiều thương tổn trong mắt nó đều không là gì, nhưng ngày hôm nay chính mình lại cứng rắn ép nó đến khóc.

Hần bắt đầu hận chính mình xúc động đối với một đứa bé ham chơi mà vẫn chăm chỉ như vậy. Hần cho rằng nếu nói nghiêm phạt Thành Thành là làm cho hết trách nhiệm của một người anh, chẳng thà nói là hần muốn phát tiết những điều trong lòng mình một lần. Bất kể là cái gì, đối với Thành Thành mà nói, cũng không tránh khỏi quá nặng tay.

Trình Hàn Lang cúi đầu nhìn Thành Thành một chút, mới phát hiện nó đã khóc đến thiếp đi. Trên mặt ngoại trừ mang theo ủy khuất, nhiều hơn chính là bất lực.

23. Chương 23

Ngày thứ hai Trình Hàn Lang tỉnh dậy, người bên giường đã đi rồi, hần nhìn đồng hồ đeo tay một cái, mới 6 giờ. Trời còn có một chút tối, trên bàn bên cạnh lại lộ ra một tờ giấy. Trên đó viết rất rõ ràng là: “Anh, em đi học lúc 5h45 rồi.” Trình Hàn Lang không biết vì sao nó dậy sớm như thế để đi học. Bên cạnh còn có sữa tươi lấy trong tủ lạnh ra, đã hâm nóng.

Lúc Trình Hàn Lang rửa mặt phát hiện nửa bên mặt trái của mình đã xanh đậm hơn, hơn nữa tay cũng có chút sưng lên, đúng là lực tác động lẫn nhau a! Hần nhớ đem qua phát sinh một chuỗi chuyện, cũng không biết Đỗ Công có quay về trường học không. Qua một đêm, tuy rằng vết thương vẫn còn đang trên mặt, Trình Hàn Lang cảm thấy mình đối với Đỗ Công không có ghen ghét gì. Dù sao đều là anh em, bình thường ắt không thể thiếu cãi nhau ầm ĩ.

Vừa tới trường, Trình Hàn Lang lại nghe Đỗ Công bị đuổi khỏi ký túc xá 1 tuần, bởi vì tối hôm qua một đêm không về. Trình Hàn Lang mới nghĩ có thể là đêm qua ký túc xá đã đóng cửa nên Đỗ Công không có chỗ đi, lại không thể quay lại tìm mình, cảm thấy cách làm của mình ngày hôm qua quả thật có hơi quá.

Lúc hần đi tìm Đỗ Công thấy Đỗ Công đang cùng một nam sinh ăn điểm tâm, không biết đang nói cái gì, quơ tay múa chân, thoát nhìn một chút hình dáng buồn phiền cũng không có.

Đỗ Công từ thật xa đã nhìn thấy Trình Hàn Lang đi về phía này, trên mặt còn mang theo vết thương, trong lòng thấy bồn chồn, lại ngại trực tiếp mở miệng nói chuyện với hần. Sợ làm trò trước mặt nhiều người như vậy không có chỗ mà chui, chỉ có thể làm bộ như không sao tiếp tục ăn điểm tâm.

“Mày là muốn được thả quá rồi sao, đêm qua ngủ ngoài đường hả? Có phải quen rồi ngủ một tuần cũng không quan tâm không?” Trình Hàn Lang ngồi đối diện nói với y.

Đỗ Công thấy Trình Hàn Lang chủ động tới nói chuyện với mình lo lắng trong lòng tức khắc liền hóa giải. Ngẩng đầu nhìn Trình Hàn Lang ngượng ngùng cười, Trình Hàn Lang thấy sắc mặt y cũng không khá lắm, biết y nhất định là không nghỉ ngơi tốt, lúc này có tinh thần như vậy chắc cũng là giả vờ.

“Không có việc gì, ngủ đâu mà chẳng vậy, vậy cũng vừa thuận tiện, tao đỡ phải mỗi ngày leo tường chạy ra ngoài.”

“Mày có chỗ ở gần trường sao? Mày không thể mỗi ngày đều về nhà đi? Hơn nữa, việc này mày còn mặt mũi để người nhà biết?” Trình Hàn Lang hỏi Đỗ Công.

“Không có việc gì, mày đừng bận tâm, tao tìm được chỗ này.” Đỗ Công uống một ngụm canh lớn.

“Con mẹ nó mày không phải vừa nãy còn nói với tao mày ngay cả chỗ dung thân cũng không có sao? Cậu ta vừa tới mày lại thay đổi sắc thái như vậy? Mày là thấy một người nói một kiểu khác hả?” Nam sinh bên cạnh bỗng nhiên chen vào một câu, Đỗ Công cực kỳ thấy mất mặt, muốn chửi cậu ta luôn.

Trình Hàn Lang bỗng nhiên nói: “Không bằng mày qua nhà tao đi?”

Đỗ Công cảm thấy trong lòng của mình lộp bộp một chút, chuyện ngày hôm qua vẫn còn nhảy lên trong đầu, y lập tức lắc đầu: “Qua làm gì? Mày yên tâm, tao tìm được chỗ.”

“Mày còn lảm lời tranh cãi với tao cái gì? Vốn nhà tao có nhiều phòng trống như vậy, để đó cũng không dùng, mày cũng không phải mới qua một lần, trước đây mỗi ngày ở lý không đi, giờ mày mới biết ngại.” Đỗ Công vẫn là không có gật đầu.

Trình Hàn Lang thấy bộ dáng do dự của y thoáng cái đã nóng lên. Nói rằng: “Muốn ở còn không ở, còn chờ tao xin mày! Mày có giỏi sau này mày đừng tới nữa.” Nói xong quay người bỏ đi, Đỗ Công buông bát đuổi theo.

“Tao ở, ai nói tao không ở, tiện nghi lớn như vậy ai lại không chiếm a?” Trình Hàn Lang hừ một tiếng, Đỗ Công lại cùng hắn cười cười nói nói đi lên lớp như không có cái gì phát sinh.

Buổi trưa Trình Hàn Lang và Đỗ Công cùng đi đón Thành Thành, Thành Thành từ cửa trường học đi tới, bước đi có một chút khập khểnh, lúc đầu nó không phát hiện Trình Hàn Lang, sau lại thấy hắn bước đi lập tức thay đổi tốt hơn, chạy bước nhỏ qua. Trình Hàn Lang cảm thấy một tia co rút đau đớn trong lòng, muốn đi tới ôm nó, lúc này Đỗ Công đã đi trước, ngồi xổm xuống nhìn Thành Thành.

“Vật nhỏ, còn tức giận sao? Ghét anh đánh anh em một chút?” Đỗ Công nhéo mặt Thành Thành một chút.

“Không tức giận, anh Đỗ đã không đánh anh em nữa rồi.” Thành Thành nghiêm túc nói.

Đỗ Công vui vẻ đem Thành Thành ôm lên, Thành Thành dùng dằng muốn xuống, nói mình đã là người lớn, không thể để cho người ta tùy tiện ôm, bằng không bạn học thấy sẽ cười nó. Đỗ Công nói: “Ai cười anh giúp em đánh nó.”

Lời vừa dứt Vu Tiểu Đồng liền từ bên này đi qua, Thành Thành vội vàng đem mặt giấu vào trong lòng Đỗ Công. Bất quá vẫn là bị Vu Tiểu Đồng đơn giản nhận ra. Vu Tiểu Đồng lớn tiếng kêu: “Trình Thành, cậu đừng có núp. Mới thấy cậu rồi.” Thành Thành đem đầu chui ra ngoài, làm một cái mặt quỷ với Vu Tiểu Đồng đang ở đối diện dùng ngón trỏ chạm vào hai má, làm ra động tác thẹn thùng xấu hổ. Mặt Thành Thành một chút liền đỏ, càng muốn đòi đi xuống, Vu Tiểu Đồng cười chạy ra xa.

Trên đường Thành Thành vẫn nhìn về phía Trình Hàn Lang, nhưng cũng không dám nói chuyện. Trình Hàn Lang đối với cử chỉ thân mật của hai người bọn họ cũng vẫn là coi thường, tự mình đi đường của mình, có lúc còn chào hỏi người trên đường một tiếng. Hắn biết Thành Thành vẫn đang nhìn mình, nhưng chính mình lại không chịu quay qua liếc mắt nhìn tới, Đỗ Công bế một hồi vẫn là đem nó buông xuống, nắm tay dắt Thành Thành đi. Ba người đi trên đường, Trình Hàn Lang cảm thấy mình ngược lại như là người ngoài.

“Thành Thành, anh muốn ở nhà của em một tuần. Như vậy là anh có thể mỗi ngày được ăn cơm em làm rồi.” Đỗ Công nói với Thành Thành.

“Thật à?” Thành Thành vui vẻ hỏi, Đỗ Công gật đầu.

Trình Hàn Lang ở bên cạnh ăn cơm của mình, một chữ cũng không nói. Kỳ thực trong lòng thấy bộ dáng Thành Thành hoan nghênh Đỗ Công vẫn là cảm thấy khó chịu, Thành Thành vẫn không có chủ động nói với Trình Hàn Lang một câu, tuy rằng là lúc Trình Hàn Lang vào tới trước cửa nhà nó giúp hắn cất giày, lúc ăn cơm giúp hắn bới cơm, nhưng ở trong mắt Trình Hàn Lang những việc này đều xem như là việc làm tự nhiên của Thành Thành theo thói quen, hắn cho rằng Thành Thành đối với chuyện mình đánh nó ngày hôm qua vẫn còn sợ hãi trong lòng.

Buổi tối lúc đi ngủ Thành Thành vẫn là cùng Trình Hàn Lang ngủ chung một phòng, Đỗ Công ngủ trong một căn phòng khác. Trình Hàn Lang tắm xong nằm trên giường, Thành Thành vẫn còn ở trong phòng tắm bận bịu.

Bỗng nhiên, Đỗ Công mặc mỗi cái quần lót chạy đến phòng Trình Hàn Lang, ngồi ở bên giường nói với Trình Hàn Lang: “Có phải ngày hôm qua tao đi mày lại đánh Thành Thành đúng không?”

Trình Hàn Lang nhìn y, thành thật nói: “Đúng vậy? Nó méc mày?”

“Cái gì a! Vừa nãy nó tắm không có đóng cửa, tao nhìn thấy, từng lần đỏ trên mông. Mày thật là độc ác, đứa nhỏ tốt như vậy mày cũng xuống tay được.” Trong lời nói của Đỗ Công tràn đầy yêu thương.

Trong lòng Trình Hàn Lang lại có chút khó chịu, nghĩ thầm chuyện nhà người ta mày dựa vào cái gì mà quản a? Tuy là mày là bạn thân nhất của tao, thế nhưng mày tốt với Thành Thành cũng có thể có một mức độ thôi được không? Còn hơn quyền lợi của tao là người thân duy nhất của Thành Thành.

“Là em trai tao, tao muốn đánh liền đánh, mày chưa nghe qua huynh trưởng như cha sao? Tao cần phải đánh nó. Hơn nữa, đó cũng là tự nó đáng bị đánh, không đánh nó không nhớ được. Tao có gì không đành lòng?”

Trình Hàn Lang phản bác lời nói của Đỗ Công, đúng lúc này Thành Thành vừa vặn tắm rửa xong, đứng ngay ở cửa, nghe được đoạn đối thoại vừa rồi. Không nói gì, cúi đầu đi tới bên giường, cởi quần áo xong liền chui vào trong chăn ngủ.

Đỗ Công vỗ vỗ chăn của nó, nhỏ giọng nói: “Bé Thành Thành, ngủ thật ngon nha, anh đi về phòng đây.”

Qua một lúc sau, Trình Hàn Lang tắt đèn, trở người mấy lần, vẫn là không ngủ được, hắn mở đèn, đi về phía phòng khác. Mở ngăn kéo, bên trong có cao trị thương, hắn lấy ra lại đi tới bên giường, cẩn thận xóc Thành Thành ở bên dưới tấm chăn đang đắp lên, cởi quần lót của nó, lộ ra cái mông bị thương buồn thiu. Trình Hàn Lang không nghĩ tới chính mình tùy tiện đánh vài cái liền đem Thành Thành đánh thành như vậy, hắn dùng ngón trỏ chấm một ít thuốc, nhẹ nhàng thoa lên mông Thành Thành, một bên thoa một bên cẩn thận xoa.

Thành Thành hình như nức nở một tiếng, Trình Hàn Lang lập tức dừng lại động tác, chỉ chốc lát sau, Thành Thành lại an tĩnh. Trình Hàn Lang đem thuốc thả lại trong ngăn kéo ở phòng khách, chuẩn bị tiếp tục đi ngủ. Đúng lúc này, hắn thấy ở dưới gối đầu bị lệch của mình có một tờ giấy. Trên đó viết một ít lời, là Thành Thành viết ngày hôm nay, đến bây giờ hắn mới phát hiện.

“Anh ơi, xin lỗi, là em khiến mặt của anh bị đánh sưng lên, em có mua một hộp thuốc mỡ. Nếu như anh không tức giận nữa, thì dùng một chút được không?”

Trình Hàn Lang nhất thời cảm thấy rất hổ thẹn, hắn rút cuộc biết sáng sớm Thành Thành dậy sớm như thế để làm gì, hắn cũng rút cuộc biết vì sao ngày hôm nay Thành Thành vẫn dùng ánh mắt chờ đợi nhìn mình, sau đó lại có vẻ cô đơn. Hắn cầm lấy hộp thuốc mỡ đặt ở bên cạnh cái đèn trên bàn, thoa lên trên mặt mình rất nhiều, cho đến khi cảm giác hộp thuốc mỡ kia ít đi rõ ràng mới thôi.

“Thành Thành, xin lỗi, kỳ thực anh cũng không đành lòng đánh em!” Trình Hàn Lang nói với Thành Thành đang ngủ một câu nói cuối cùng trước khi quay người tắt đèn.

24. Chương 24

Sáng ngày thứ hai Trình Hàn Lang rời giường đã nhìn thấy Thành Thành đang tự mình cầm hộp thuốc mỡ hắn đã dùng hôm qua ở nơi nào đó cười ngốc nghếch, Trình Hàn Lang vừa chợt quay đầu, Thành Thành vội vàng đem thuốc mỡ nhét xuống dưới người, mở to mắt tròn nhìn Trình Hàn Lang. Trình Hàn Lang nở nụ cười, đem nó từ trong chăn kéo qua, vuốt tấm lưng bé nhỏ nhẵn bóng và cái mông nhỏ tròn vo của nó, cái miệng nhỏ nhắn của Thành Thành nhanh chóng mím lại thành một đường ở trong lòng Trình Hàn Lang, thì thầm kêu một tiếng anh ơi.

“Đồ ngốc! Tui thân rồi? Không phải là em làm sai sao?” Trình Hàn Lang nhéo cái mông của nó một cái, bị đụng trúng chỗ đau, Thành Thành kêu a một tiếng, cuống quýt gật đầu.

“Còn đau phải không?” Trình Hàn Lang hỏi.

Thành Thành ngẩng đầu, đáng thương mà dạ một tiếng.

Trình Hàn Lang lại dùng sức nhéo một chút. Hỏi tiếp: “Còn đau phải không?”

Lần này Thành Thành cũng không dám nói đau nữa, không ngừng lắc đầu.

Trình Hàn Lang nở nụ cười, lấy tay nhẹ nhàng xoa cái mông của Thành Thành nói: “Lần sau nếu như em còn dám làm như vậy, anh liền đem em treo lên cột đèn cầm dây lưng quất em, rồi lại lấy nước ớt đổ lên. Sau đó mới gọi anh Đỗ của em tới, đến lúc đó không ai có thể cứu được em.”

“Anh Đỗ của em mới không muốn đánh em đâu, anh nói người anh thích nhất chính là em.” Thành Thành vẻ mặt kiêu ngạo mà nói, không mấy may cảm thấy tâm tình xấu xa của Trình Hàn Lang lại bắt đầu nổi lên.

“Được, cậu ta tốt sau này em qua với cậu ta đi, đi qua nhà họ ở, em còn không cần phải làm việc nhà, cũng không có người đánh em, đi đi đi.” nói xong liền đem Thành Thành đẩy ra ngoài.

Thành Thành khấn trương ôm lấy cánh tay Trình Hàn Lang, sốt ruột cầu xin tha thứ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đều nghẹn đến đỏ lên: “Anh ơi em không đi đâu, cầu xin anh đừng đuổi em đi mà, sau này tất cả em đều nghe anh nói. Nếu không anh lại đánh mông em đi, cũng đừng đuổi em đi được không?” Thành Thành nói xong lại đem tay của Trình Hàn Lang để lên trên cái mông của mình, một bộ dáng chuẩn bị anh dừng hi sinh.

“Không phải là anh Đỗ của em thích em sao? Anh vừa không thích em, lại còn thẳng tay đánh em em còn lưu lại đây để làm gì?” Trình Hàn Lang cố ý hỏi.

“Vậy cũng không đi, không đi đâu!” Thành Thành vừa nhõng nhẽo vừa ăn vạ, dính thật chặt vào trên người Trình Hàn Lang, càng không ngừng cọ tới cọ lui, khuôn mặt nhỏ nhắn trơn bóng quay qua quay lại trong ngực Trình Hàn Lang, cái miệng bé nhỏ trong lúc vô ý còn lướt qua hai điểm trước ngực Trình Hàn Lang. Khiến hần cả người vừa ngứa vừa nóng. Trình Hàn Lang vội vã đem nó lôi ra, nói nó đừng có càn quấy nữa. Thành Thành thấy Trình Hàn Lang không còn tức giận nữa, lúc này mới ngoan ngoãn nằm xuống.

“Anh, râu của anh dài ra rồi nè! Chích em tê tê. Ha ha...” Thành Thành sờ sờ bên mép Trình Hàn Lang. Trình Hàn Lang cắn cái tay nhỏ bé của nó một cái, Thành Thành vội vàng rút trở về, để lên gần miệng thổi thổi.

“Đó là bởi vì anh đã lớn rồi, nếu như lớn đến như vậy còn không có râu mới là không bình thường.” Trình Hàn Lang dùng sức nhìn Thành Thành, thở dài: “Nếu như em vĩnh viễn nhỏ như vậy thật tốt, em nói coi em mà mọc râu dài ra thì là cái đáng gì? Anh thật không dám tưởng tượng luôn.”

“Em không muốn mọc râu dài, mọc râu dài không có đẹp.” Thành Thành nói.

“Không mọc râu sao gọi là đàn ông được?” Trình Hàn Lang suy nghĩ một chút, Thành Thành vậy mà cũng đã 11 tuổi rồi, chiếu theo chính hần cái tuổi này cũng có thể dậy thì một chút rồi, huống chi bây giờ con nít đều dậy thì sớm. Nghĩ vậy, hần bắt động chuyển động đôi mắt mang ý xấu, bàn tay đưa về phía dưới Thành Thành, bắt lấy vật nhỏ của Thành Thành một phát, tỉ mỉ sờ sờ, hình như không có gì thay đổi, lại dùng tay ước lượng một chút, hình như hơi dài ra một chút.

Thành Thành bị hần mò có chút khó chịu, mặt đỏ rần, nhỏ giọng hỏi: “Anh, anh đang làm gì a? Người ta nói sờ chỗ đó của người khác là lưu manh.”

“Ai lưu manh em a? Một tên nhóc chưa đủ lông như em có cái gì cho anh sờ. Anh chính là thăm dò thăm dò tình trạng trưởng thành của em.” Thành Thành hiểu được ý của Trình Hàn Lang, bình thường lúc đi vệ sinh ở trong trường cũng có bạn học trong lớp ở đó thảo luận qua. Cho tới bây giờ nó cũng không dám tham dự cái đề tài này. Bất quá cũng có lúc bị người khác nhìn chằm chằm. Nghĩ đến đây đã cảm thấy xấu hổ.

“Không dậy nổi sao? Hai anh em còn ở trong chăn thân thiết như thế?” Đỗ Công đã mặc quần áo tử tế đứng ở cửa.

Trình Hàn Lang xoay người lập tức mặc quần áo đang hoang đi ra khỏi phòng, Đỗ Công đi tới, hướng về phía Thành Thành còn đang nằm trong chăn nói: “Thật ước được như em, không cần phải dậy sớm mỗi ngày như thế, đến tháng 4 bọn anh lại phải cày phải dậy sớm rồi.”

“Anh Đỗ, anh ngủ tiếp một chút đi a! Đến muộn không phải là thầy cô cũng không phạt đứng sao?” Thành Thành cười nói.

“Nếu như là phạt đứng anh còn cam tâm tình nguyện a! Mấu chốt là tinh thần sẽ bị giày vò a!” Đỗ Công nói xong Thành Thành vẫn là một bộ dáng tò mò, Đỗ Công nhìn thấy vẻ mặt của nó thật sự rất là đáng yêu, liền luồn vào trong chăn sờ trộm một cái, dù gì cũng đều là con trai.

“Thật trơn bóng a, sờ qua con gái cũng không có được như vậy.” Đỗ Công có chút cảm giác chưa thỏa mãn, Trình Hàn Lang đứng ở cửa gọi y, y mới lưu luyến rời đi.

Mấy ngày kế tiếp ba người ở chung cũng coi như hòa hợp, Đỗ Công có đôi khi sẽ ở trong nhà bếp nhìn Thành Thành làm cơm, hoặc là tới phụ một tay, y luôn cảm thán Trình Hàn Lang thật hạnh phúc.

Có một lần trong bữa cơm Đỗ Công hỏi Trình Hàn Lang: “Sao mày không tìm bạn gái a? Mày một chút cũng không nghĩ tới sao?”

Trình Hàn Lang nói: “Nghĩ tới a! Nhưng không có người chịu theo tao a!”

“Không ai theo mày? Tao thật muốn đập mày, mỗi ngày có không biết bao nhiêu đứa con gái lôi kéo tao để làm quen với mày a! Mày sớm đi tìm một người đi! Thành Thành của chúng ta cũng muốn có một người chị dâu đúng không?” Đỗ Công hướng về phía Thành Thành nháy mắt.

“Em không muốn.” Thành Thành rất thành thực mà trả lời.

Đỗ Công thật không còn mặt mũi gì, Trình Hàn Lang đang ăn cơm liền bật cười. Sau đó nói với Đỗ Công: “Mày cũng không phải một thân một mình sao? Có bản lãnh thay tao sốt ruột sao không tự mình tìm một người đi?”

“Tao trước đây từng có a! Cũng không dài, được vài ngày thì tan rồi, mày định ở vậy một mình luôn hả?”

“Gấp cái gì, lên đại học rồi nói, đến lúc đó phạm vi lựa chọn rộng một chút. Không chỉ có thể xem xét, khi đó làm gì cũng có chỗ thuận lợi!” Trình Hàn Lang cho Đỗ Công một ánh mắt, Đỗ Công lập tức hiểu ý, hai người cười ha ha đứng lên.

Thành Thành cũng ha ha cười theo, Trình Hàn Lang vỗ đầu nó một chút: “Em cười cái gì? Em biết bọn anh nói cái gì không?”

“Không biết a! Là cái gì?” Thành Thành hỏi.

“Không biết thì em vui vẻ theo cái gì? Không thích hợp thiếu nhi!” Đỗ Công cười nói.

Thành Thành cũng không hỏi nữa, ngoan ngoãn ngồi ở đó ăn cơm.

Một tuần rất nhanh liền trôi qua, Đỗ Công còn chưa có ở đủ, y vậy mà đi tìm giáo viên nói: “Cô ơi cô phạt em hai tháng nữa đi!” (lầy :v) Giáo viên nghe xong liền quay qua mắng cho Đỗ Công một trận, đồng thời còn tăng thêm một điều, sau này sẽ giám sát nghiêm ngặt việc Đỗ Công ra khỏi trường học một mình, cảm giác như là thẳng cho đến khi thi đại học cũng không thể ra ngoài trường một lần. Đỗ Công tức giận đến văn phòng hùng hùng hổ hổ chửi mấy ngày.

Sau đó ở bên chỗ cái tường ngày nào cũng có người coi chừng, không biết là ai mật báo, cái này làm Đỗ Công kìm nén cũng sắp hỏng người luôn. Trình Hàn Lang thấy y như vậy liền muốn cười, cả ngày lấy chuyện này chọc tức Đỗ Công, nói cái gì mà Thành Thành làm cơm ăn ngon lắm, tiệm nét gần đây lại giảm giá rồi, bao cả đêm chỉ có 6 đồng thôi.

Buổi tối Đỗ Công nằm ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, tính kỹ đã hơn 20 ngày rồi không được ra ngoài, nhiều ngày như vậy trong đầu y nghĩ đến nhiều nhất chính là Thành Thành, nhớ lúc nó nghịch ngợm gây sự, nhớ lúc nó bị ỷ khuất lại bịt cái miệng nhỏ nhắn ra, nhớ lúc nó bị đánh chính mình len lén bôi thuốc cho nó, còn nhớ lúc ôm nó trên người nó toàn là mùi sữa, da dễ trơn bóng.

“Ai, mày nói coi tao sao cứ nhớ một đứa bé ni?” Đỗ Công nhỏ giọng nói với người ở giường đối diện.

“Bệnh luyện đồng! Bé gái nhà ai thảm như vậy a?” Người nọ cho rằng Đỗ Công đang nói đùa.

“Nga!” Đỗ Công không trả lời, nhưng thật ra đang cẩn thận suy nghĩ những lời người kia nói, bệnh luyện đồng? Lần đầu tiên y nghe nói đến, bất quá nếu như mình thực sự là thích nhỏ một chút, vậy cũng phải là bé gái a! Đỗ Công không nghĩ ra được, lúc đầu y cho là mình chẳng qua là cảm thấy Thành Thành đáng yêu, muốn làm một người anh lớn chăm sóc nó, thế nhưng thật sự không cần phải nhớ nhung da diết a!

Việc này ngàn vạn lần không thể để cho Trình Hàn Lang biết, nếu như nó biết mình có ý xấu với em trai nó, còn không chém mình sao? Đỗ Công thân dài vai rộng nằm ở trên giường suy nghĩ vấn đề rất tế nhị, tuy rằng thật sự là làm y bối rối rất lâu, thế nhưng một lát sau cái người vô tâm vô phế này vẫn là ngày khò khò ngủ mất.

25. Chương 25

Vào khoảng tháng sáu, mẹ Trình lại trở về. Trước đó không có báo trước, cho nên lúc Thành Thành mở cửa bị bất ngờ đến giật cả mình, tiếp đó liền nhảy lên ôm lấy mẹ Trình, càng không ngừng kêu “Mẹ ơi, mẹ ơi.”

Mẹ Trình cười xoa đầu nó nói: “Sao một chút cũng không có lớn thêm a, thế nhưng mà càng ngày càng đẹp trai rồi.” Cũng Chí đã đến cửa, lần này hai người cùng đi. Đúng lúc Cũng Chí đến Bắc Kinh làm một chút chuyện, mẹ Trình nói cô cũng muốn đến coi sóc Trình Hàn Lang, cùng hấn vượt qua kì thi đại học.

“Anh con đâu? Còn chưa có về sao?” mẹ Trình mang theo đồ đạc nặng nề đi vào, phát hiện Trình Hàn Lang không ở nhà.

“Ảnh phải khuya mới trở về, gần đây bọn họ có thật nhiều chuyện phải làm. Anh ấy rất là mệt mỏi.” Thành Thành ngồi ở bên cạnh mẹ Trình nói.

“À! Vậy con có nghe lời anh con không nè?”

Thành Thành nhanh chóng gật đầu: “Con có nghe lời!”

Mẹ Trình nở nụ cười, quay đầu nhìn căn nhà, trên cơ bản không có thay đổi gì quá lớn, Cũng Chí ở bên cạnh hỏi cô có mệt hay không, mẹ Trình nói vừa về tới nhà mệt mỏi gì cũng đều không thấy. Đây là lần đầu tiên Cũng Chí tới nhà Trình Hàn Lang, cũng là nhà của vợ mình cùng Trình Thế.

Anh đứng lên, đi xung quanh nhìn một chút, phát hiện một cái hộp ở bên cạnh ti vi, kiểu dáng phong cách rất châu Âu, đặc biệt nổi bật trong căn phòng, thoáng cái liền hấp dẫn anh. Anh rất tò mò, hỏi mẹ Trình có thể mở ra nhìn được không, mẹ Trình nói anh muốn xem thì cứ xem đi, đó là đồ của Trình Thế để lại.

Cũng Chí mở cái hộp kia ra, bên trong là một chiếc đồng hồ đeo tay, kim đồng hồ đã ngừng chạy. Không biết là dừng ở năm nào tháng nào, anh nhớ rõ, đây là anh trích một phần tiền lương tháng đầu tiên mua cho Trình Thế, kiểu dáng này ở thời điểm đó cũng coi như đặc biệt, giá cả hiện tại đã giảm đi rất nhiều rồi, rõ ràng là một đoạn tình cảm rất tốt, vì sao lại đến nông nỗi trở mặt thành thù. Ngẫm lại mình đã có đến 3 năm không thấy qua cậu ta, chắc là vẫn phong lưu không kém năm xưa đi!

“Mẹ, mẹ về sao không báo cho con một tiếng a? Con đi đón mẹ là được rồi.” Tiếng nói chuyện cắt đứt dòng suy nghĩ của Cũng Chí, Trình Hàn Lang đã trở về, mẹ Trình vội vàng kéo hấn qua nhìn, tuy rằng mấy tháng trước đã về một lần, nhưng là con của mình vài ngày không gặp cũng cảm thấy chỗ nào cũng thay đổi.

“Gầy rồi? Là ăn không ngon hay là học tập quá mệt mỏi a? Mau để mẹ nhìn một chút.”

Mẹ Trình vẫn như ngày Trình Hàn Lang còn bé mà vuốt ve ngắm nhìn hấn, khiến cho hấn vô cùng xấu hổ. Liên tục nói: “Mẹ, con đã lớn như vậy rồi. Mẹ đừng chỗ nào cũng sờ mà.”

Một câu nói chọc cho Cũng Chí cũng muốn cười, Trình Hàn Lang đưa mắt nhìn Cũng Chí, lễ phép nói: “Dạ chào chú!” Cũng Chí cười đáp lễ, dáng vẻ rất giản dị dễ gần.

“Tối hôm nay cả nhà chúng ta đi ra ngoài ăn đi? Hiện tại Bắc Kinh có nhà hàng nào mới mở ngon không?” mẹ Trình hỏi Trình Hàn Lang.

“Có, ở trên đường An Lập mới mở một cái, không biết thế nào, đi ăn thử đi ạ!” Trình Hàn Lang đề nghị.

“Được! Được! Được!” mẹ Trình còn chưa có trả lời, Thành Thành đã khua tay nhảy cẫng lên. Trình Hàn Lang dùng sức cốc đầu nó một cái, Thành Thành lập tức ngưng lộn xộn, ủy khuất nhìn mẹ Trình.

Mẹ Trình vội vàng xoa xoa cho nó, cười đùa dỗ nó, làm bộ tức giận nói với Trình Hàn Lang: “Con lại bắt nạt Thành Thành của chúng ta thử xem?” Thành Thành vênh váo mà làm một cái mặt quỷ với Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang trừng nó một cái, không để ý tới nó nữa.

Thu dọn xong mọi thứ, bốn người liền đi đến nhà hàng. Quy mô nhà hàng mới mở này khá lớn, trang trí cũng không tệ, hẳn là chất lượng thức ăn trong đó cũng không kém.

Lúc đi qua đại sảnh đến quầy phục vụ để đặt phòng, mẹ Trình gặp được một người, sắc mặt hơi chút thay đổi, Cửng Chí cũng nhìn thấy. Thực sự rất trùng hợp, lại đụng phải Trình Thế ở đây. Mẹ Trình quay đầu, định không nhìn đến. Cửng Chí muốn đi qua chào hỏi, bị cô ngăn cản, ý bảo không nên tự mình đến trêu chọc anh ta.

“Ba!” Trình Hàn Lang từ xa kêu một tiếng.

Trình Thế nhìn về phía bên này, phát hiện ra bọn họ. Sững sốt một chút, vẫn là đi tới đó. Đi theo bên người anh ta chính là Lệ Trung Tín, một cảm giác rất áp bức người khác, ngược lại làm nổi bật lên Trình Thế có vẻ vẫn khá bình thản.

“Rất trùng hợp a! Con trai, đã lâu không gặp, con cũng không đi tìm ba, ba cũng rất nhớ con.” Thành Thành cười vỗ vai Trình Hàn Lang, cũng không có nhìn đến mẹ Trình và Cửng Chí bên cạnh.

“Trình Thế, đã lâu không gặp! Cậu... có khỏe không?” Cửng Chí rất hữu nghị chào hỏi với Trình Thế.

Trình Thế quay đầu nhìn anh một cái, có chút nghi ngờ nói: “Cậu...À, tôi nhớ rồi, cậu tên là Cửng Chí gì đó đúng không?” (ổng lại make color =.=)

Cửng Chí sững sốt một chút, nghĩ một chút có thể chính mình thay đổi quá nhiều, hơn nữa cũng đã nhiều năm như vậy, cậu ta nhìn không ra được cũng là bình thường, liền có chút lúng túng gật đầu cười.

“Chúc cả nhà mọi người ăn vui vẻ, tôi không quấy rầy nữa, tôi còn có việc, đi trước một bước. Con trai, càng lớn càng đẹp trai a!” Trình Thế hướng Trình Hàn Lang vẫy tay một cái, đi theo Lệ Trung Tín.

Trình Hàn Lang nhìn mẹ Trình một chút, không biết vì sao trong lòng không khỏi có chút ghen. Đặc biệt là khi nghe được một câu nói xa lạ, dù cho ông ấy không có trách nhiệm như thế nào đi nữa, đối với Trình Hàn Lang mà nói, ông ấy vẫn là ba hắn, máu chảy trên người hắn chính là máu của ông ấy, đây là sự thực thế nào cũng không thay đổi được. Thế nhưng hắn rất ngạc nhiên ba hắn ngày hôm nay cũng không có phản ứng gì, lúc đầu hắn còn lo lắng bầu không khí sẽ căng thẳng, không nghĩ tới Trình Thế ngoại trừ bỏ qua mẹ Trình những thứ khác bên ngoài đều tốt, giống như hết thảy chuyện này cũng không có một chút quan hệ cùng ông ấy.

Ba năm qua Trình Hàn Lang thường xuyên thấy ba hắn. Hắn cảm thấy ba hắn thay đổi, cụ thể thay đổi cái gì, hắn cũng không nói được, vừa rồi mới nhìn thấy ánh mắt Lệ Trung Tín nhìn ba hắn cảm thấy rất kỳ quái. Lúc họ xoay người Lệ Trung Tín khoác vai Trình Thế, tuy rằng cái này ngày thường nhìn rất bình thường, thế nhưng trong lúc này lại cảm thấy có một chút mùi vị không nói nên lời, có lẽ là tự mình suy nghĩ nhiều đi! (ờ thay đổi, ổng lấy chồng gory :v)

Một bữa cơm ăn xong cũng coi như vui vẻ, Trình Hàn Lang còn uống không ít rượu, bắt quả mẹ Trình cũng không có ngăn cản gì, dù sao hắn đã không còn là đứa nhỏ 5 năm trước nữa rồi. Mẹ Trình tin tưởng tự hắn có nguyên tắc của bản thân mình. Thành Thành ngồi ở trên bàn toàn tâm toàn ý mà ăn, có đôi khi phát hiện một món ăn thật ngon cũng sẽ nhìn kỹ một chút xem nó là dùng nguyên liệu gì làm ra. Trình Hàn Lang thỉnh thoảng cũng sẽ theo thói quen gấp một ít đồ ăn cho Thành Thành, mẹ Trình nhìn hai anh em hắn quan hệ tốt đẹp như vậy trong lòng thật sự rất vui vẻ.

Mẹ Trình vốn định chờ Trình Hàn Lang thi đại học xong mới đi, kết quả ở Hàng Châu xảy ra một số chuyện, công việc của Cử Chí chưa xong cũng liền phải chạy trở về, Trình Hàn Lang cảm thấy chắc là việc rất gấp, bảo mẹ Trình về cùng với chú.

Mẹ Trình không lay chuyển được Trình Hàn Lang, không thể làm gì khác hơn là nói xin lỗi với Trình Hàn Lang: “Mẹ thật xin lỗi con, ngày quan trọng như vậy lại không ở cùng con. Con trai con nhất định phải thi cho thật giỏi. Mẹ tin tưởng con.” Trình Hàn Lang nói không có việc gì, liền tiễn mẹ Trình quay trở về.

Ngày đó thi đại học, bên ngoài trường thi đầy ắp người, Trình Hàn Lang bị phân đến một trường học khác thi, cách trường mình có xa một chút, cho nên hắn cũng không có ngồi cùng ai. Cảm thấy cuộc thi cũng coi như thuận lợi, đề khá khó, bất quá đối với Trình Hàn Lang mà nói cũng không có cái gì. Lúc ra khỏi phòng thi hắn thở dài một hơi, rốt cục đã thi xong rồi. Tuy rằng không thấy cấp ba có một mối gì cho cam, nhưng ít ra lên đại học có thể làm việc mình muốn nhiều hơn rất nhiều.

Bên ngoài trường thi hiện tại đang chen lấn, một số phụ huynh cũng ở bên ngoài chờ con, biểu tình kia so với người đi thi còn khẩn trương hơn. Trên tay cũng cầm một vài thứ, đoán chừng là sáng sớm sau khi con cái ăn xong, có thể thấy là họ vẫn không có rời đi chút nào. Trình Hàn Lang biết mình trong chốc lát cũng không thể chen ra, liền tìm một chỗ mát mẻ ngồi.

Đúng lúc này, Trình Hàn Lang thấy ở xa xa Thành Thành đang chạy tới đây, giật hết cả mình, hắn ngoài nghi là mình nhìn lầm rồi. Chờ lúc Thành Thành đi đến nơi mới phát hiện ra thật sự là nó.

“Anh, em tới đón anh!” Thành Thành đầu đầy mồ hôi, bên ngoài khí trời rất nóng, xem ra nó đã tới thật lâu rồi, toàn bộ quần áo đều ướt đầm. Trình Hàn Lang nhìn đoàn người ngăn ở bên ngoài, buồn bực không biết Thành Thành là vào bằng cách nào.

“Em vào bằng cách nào? Không phải cửa bây giờ còn bị chặn sao!”

“En chui qua hàng rào ở bên kia vào, chỉ có em có thể chui qua, tại vì khe hở rất nhỏ.” Thành Thành hưng phấn mà nói.

“Em tới đây làm gì? Hôm nay không phải là phải đi học sao?” Mặt của Trình Hàn Lang lập tức trở nên âm trầm.

“Em... Không phải thi đại học phải có người theo chăm sóc mới thi được sao? Em không phải cố ý trốn học đâu, em xin thầy cô cho nghỉ rồi, nói là em đau bụng.” Thành Thành nhìn thấy mặt của Trình Hàn Lang, càng nói âm thanh càng nhỏ dần, đầu cũng thấp xuống theo.

“Được rồi, không ra làm sao. Lần sau nhớ kỹ đừng có tùy tiện trốn học a! Nếu không về nhà em cứ chờ bị đánh đi!” Thành Thành lúc này mới ngẩng đầu lên, Trình Hàn Lang giúp nó lau mồ hôi, ngoài miệng mặc dù không biểu hiện gì, thế nhưng trong lòng vẫn là một hồi cảm động, hắn cũng không nghĩ tới sẽ có người tới bồi hắn thi, trời nóng như vậy mà Thành Thành có thể một mình chui qua tới, cũng có thể là phải cùng người khác chen lấn một lúc rất lâu, cũng không biết nó là làm sao mà qua được. Nghĩ tới thân hình Thành Thành nhỏ bé như vậy ra sức chen qua biển người, trong lòng của Trình Hàn Lang lại nổi lên một tình cảm ấm áp.

26. Chương 26

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Trường đại học Trình Hàn Lang đăng ký đều nằm ở Bắc Kinh, như vậy về nhà cũng dễ dàng. Thành Thành mặc dù làm gì cũng chỉ có một mình, thế nhưng Trình Hàn Lang cũng hiểu được nó vẫn không thể tự sinh hoạt một mình, bản thân mình tuy rằng bình thường đều là Thành Thành chăm sóc cho, thế nhưng xét cho cùng nó vẫn chỉ là một đứa bé, suy nghĩ lại còn rất ngây thơ, còn cần người quản, quan trọng hơn là Trình Hàn Lang không biết bản thân mình rời khỏi Thành Thành rồi có thể sinh hoạt hay không.

Cuối cùng Trình Hàn Lang được Đại học Kinh doanh Quốc tế tuyển chọn, hẳn cũng coi như thỏa mãn với kết quả này, mẹ Trình nghe được tin này càng vui vẻ. Lần trước cô trở về là bởi vì bệnh tình nguy kịch của cha Cung Chí, hiện tại bệnh tình trên cơ bản đã ổn định, thế nhưng ông không thể tự mình sinh hoạt, cần phải có người chăm sóc. Trình Hàn Lang bảo mẹ Trình yên tâm, chính hẳn có thể lo liệu tốt tất cả mọi chuyện, để cho cô an tâm ở bên kia làm cho tròn hiếu đạo của người vợ. Mẹ Trình cảm thấy Trình Hàn Lang thật là trưởng thành, so với đứa nhỏ kiêu ngạo, bốc đồng năm nào thật là như hai người khác nhau.

Đỗ Công được một học viện ở Bắc Kinh tuyển chọn, mặc dù đại học loại hai, nhưng đối với bản thân y mà nói đây đã là kết quả rất thỏa mãn rồi, cái chính là rốt cuộc được tự do rồi.

Từ sau khi người anh em ở giường đối diện nói y có bệnh luyến đồng, Đỗ Công lên mạng tra một ít tư liệu về phương diện này, khi Đỗ Công biết bệnh luyến đồng đại khái chính là một loại tính cách biến thái tìm kiếm sự thỏa mãn từ đối tượng là trẻ em, quả thật Đỗ Công bị dọa đến giật mình. Bất quá y cũng yên tâm. Tình cảm của y đối với Thành Thành còn xa mới bay lên đến mức độ tội ác như vậy. Nhiều lắm cũng là thỉnh thoảng bóp vài cái, còn những lúc khác y tự nhận chính mình đối với Thành Thành vẫn là thương yêu đơn thuần.

Qua mùa hè này Thành Thành sẽ lên lớp sáu, lập tức sẽ từ một học sinh tiểu học lột xác trở thành một học sinh trung học. Trường trung học nó được vào là một trường trung học rất tốt ở Bắc Kinh, chính là có hơi xa nhà một chút. Trình Hàn Lang xin cho nó trọ ở trường, Thành Thành đương nhiên không muốn tách ra khỏi Trình Hàn Lang mà vào trường học ở, hết cứng rắn rồi không nhẽ với Trình Hàn Lang, phương pháp gì cũng dùng hết, nhưng cũng không thể khiến Trình Hàn Lang thay đổi sắc mặt tí nào. Cuối cùng vẫn là ngoan ngoãn phục tùng theo an bài của tổ chức.

“Anh, có phải là anh đã sớm không muốn em đúng không? Cho nên để em đi ở trọ trong trường, như vậy anh sẽ không nhìn thấy em nữa.” Thành Thành hôm đó một mực kiên nhẫn hỏi.

“Không phải vậy, là bởi vì anh mới vừa lên đại học công việc tương đối nhiều, có thể cũng tiện về nhà, em ở nhà một mình anh sẽ lo lắng.” Trình Hàn Lang coi như có kiên nhẫn trả lời.

“Không phải, anh chính là không muốn nhìn thấy em nữa, anh vẫn luôn thấy em phiền.” Thành Thành bĩu cái miệng bé nhỏ kháng nghị.

“Trường đó xa nhà như vậy em không trọ lại ở trường sau này đi học thế nào a? Lẽ nào em muốn hôm nào cũng dậy sớm như vậy đi taxi hay là đạp xe đạp đi sao?” Trình Hàn Lang nói. (xe buýt đâu anh 2 :v)

“Anh chính là cố ý tìm cho em một cái trường xa một chút, sau đó khó khăn quá em nhất định phải trọ ở trường, anh liền đem em đẩy đi.” Thành Thành vẫn chưa cam tâm, một lòng khư khư nhận định suy nghĩ của mình.

Tính nhẫn nại của Trình Hàn Lang lập tức bị dùng sạch, đã nói rất nhiều rồi, Thành Thành vẫn không chịu bỏ qua. Cuối cùng hẳn rốt cục bạo phát ra: “Anh chính là thấy em phiền đó, muốn đem em đuổi đi như vậy đó được không? Em muốn đi cũng phải đi, không muốn đi cũng phải đi. Coi bộ gần đây anh nể mặt em nhiều quá rồi phải không? Càng ngày càng nhiều chuyện.”

Thành Thành lúc này rốt cục yên tĩnh, mang vẻ mặt bị tổn thương mà chạy đến nhà bếp định đang đang nấu cơm, tạp dề nhỏ nó tự mua cho mình nó cũng không có đeo, khiến cho cả người đều đầy bột. Một bên làm một bên nói lầm bầm ở trong nhà bếp, bản thân cũng không biết mình lâu bầu cái gì.

Mỗi lần tâm tình Thành Thành không tốt sẽ lại đi cán mì sợi, sau khi cán xong rồi thì phải đi làm nước sốt. Thứ nhất là bởi vì cán mì sợi rất mất thời gian, thứ hai là bởi vì nó có thể làm ra hương vị khác biệt, mùi vị nước sốt cũng khác biệt. Có đôi khi bưng lên một tô mì sợi, sau đó lại mang lên một chén nước sốt đủ màu sắc, Thành Thành sẽ liền cảm thấy rất có thành tựu, phần lớn buồn lo cũng sẽ bị loại tâm tình này lấn át.

Cho nên đồ trong tủ lạnh nhà Trình Hàn Lang đều là những nguyên liệu như này, đứa nhỏ nhà khác đi siêu thị mua đồ trong xe đẩy đều là một ít đồ ăn vặt, sô cô la, đồ chơi, v...v...duy chỉ có Thành Thành đi siêu thị toàn là mua một ít gia vị, rau dưa, đồ dùng trong nhà. Mấy thứ này Trình Hàn Lang đều lười đi mua, Thành Thành mỗi lần đến quầy tính tiền, mấy cô gái ở đó đều cho rằng chắc là bên cạnh phải có mẹ hay ai đó đi cùng, thấy một đứa bé con như thế đi mua một đống lớn những loại đồ vật này họ đều vô cùng kinh ngạc, kết quả cuối cùng còn thấy đứa nhỏ này vậy mà tự mình xách túi nhỏ túi lớn mang đi.

Trình Hàn Lang đi theo vào nhà bếp, thấy Thành Thành lại đang cố ý đem đồ vật làm ra âm thanh rất lớn để phát tiết bất mãn trong lòng. “Em làm cái gì vậy? Lại làm mì sợi? Anh không muốn ăn!” Trình Hàn Lang đứng dựa ở cửa nhìn nó.

“Em không phải là làm cho anh ăn, anh không ăn em ăn, sau này em đi rồi anh muốn ăn cũng không có ăn đâu! Hứ!” Thành Thành cầm một cục bột hung hăng ném vào trong tô nhào nặn.

“Ui! Trình Thành đại nhân của chúng ta tức giận rồi, có thể nói cho tiểu nhân biết ngài là vì cái gì mà tức giận hay không a?” Trình Hàn Lang cố ý chọc giận nó.

“Đại nhân tức giận là bởi vì tiểu nhân nhất định bắt đại nhân trọ ở trường, đại nhân không muốn ở!” Thành Thành quay lưng nói với Trình Hàn Lang. (thiệt cái tình hà)))))))))))))

“Cho em trọ ở trường là vì tốt cho em, suốt ngày đợi ở nhà cũng sắp biết thành con dâu nuôi từ bé rồi, em nhìn coi em suốt ngày đều đang làm cái gì? Ngoại trừ làm cơm hay giặt quần áo còn gì không, đây là chuyện mà một người đàn ông cần phải làm sao?” (con dâu nuôi từ bé thiệt chứ gì nữa :v, may là không như cô dâu 8 tuổi, ngày nào cũng bị Anadi tỷ tỷ tra tấn nên tìm Thành Thành an ủi :v)

Thành Thành xoay người lại, biểu tình trên mặt rất là ủy khuất: “Đúng, ở trong mắt anh em chính là cái gì cũng không tốt, cho nên anh mới không muốn nhìn thấy em nữa, muốn ở xa em. Đúng không?”

“Được được được! Vẫn là đừng nói nữa, ngài cứ luẩn qua luẩn quẩn cái việc này, ta cùng ngài không có tiếng nói chung. Thật không nghe lời...” Trình Hàn Lang một bên lắc đầu một bên đi ra ngoài, để lại một mình Thành Thành ở trong nhà bếp âm thầm thương tâm.

“Anh, em thật sự không phải cố tình muốn cho anh thêm phiền phức, em thật sự rất là không muốn rời xa anh, trọ ở trường thì không thấy được anh.” Lúc ăn cơm Thành Thành cố sức mà nói ra, trên mặt đều là biểu tình thương tâm.

Trình Hàn Lang ý thức được lời nói vừa nãy của mình có thể có hơi chút quá đáng, Thành Thành từ khi đến ngôi nhà này chưa từng bao giờ cãi lời hấn cái gì, giống như một bé nọ lệ trung thành, có thể là lần này thực sự rất không muốn, cho nên mới phải động cái là thể hiện ra bướng bỉnh một chút.

“Cái đồ ngốc em! Ở trọ cũng có thể về nhà a! Trước ở thử một năm xem xem một chút đi! Đến khi anh học năm thứ hai đại học có thời gian rảnh rồi một chút, anh lại đem em nhận về.” Trình Hàn Lang an ủi.

“Thật à? Thật tốt quá!” Thành Thành hoan hô lên, ngồi ở trên ghế uốn tới ẹo lui.

Trình Hàn Lang nhìn nó thì dở khóc dở cười, dùng sức nhéo lên mặt nó một cái, Thành Thành còn cười hì hì. Trình Hàn Lang ngơ ngác nhìn nó, đứa nhỏ như vậy thấy thế nào cũng không giống học sinh cấp hai, nhìn từ bề ngoài thì vẫn như đứa nhỏ còn để đầu ba vá, nhìn từ tuổi tâm lý thì trên cơ bản là nhiều năm như vậy cũng không tiến bộ gì hơn. Không biết lên đến trung học sẽ bị người khác bắt nạt như thế nào, Trình Hàn Lang vừa nghĩ vừa âm thầm thay nó lo lắng.

Đỗ Công suốt mùa hè thường xuyên đến nhà Trình Hàn Lang ké cơm, có khi ở một lúc mấy ngày không về, hơn nữa từ lúc mình bị người khác nói một lần, làm cái gì cũng có chút cảm giác có tật giật mình, có đôi khi đối diện với ánh mắt nhìn mình chằm chằm của Trình Hàn Lang, không hiểu sao liền khấn khương.

Có một lần Đỗ Công vậy mà lớn tiếng nói: “Tao không có bệnh luyến đồng gì đâu.” Đây khiến cho Trình Hàn Lang thật không hiểu ra làm sao, hẳn biết Đỗ Công thích Thành Thành, nhưng là không có nghĩ tới chỗ đó a! Đỗ Công vừa nói như vậy ngược lại có chút ý tứ “giấu đầu lòi đuôi”. Làm cho Trình Hàn Lang không có việc gì làm lại nhìn chòng chọc hai người bọn họ, hại Đỗ Công mỗi ngày đều ở trước mặt Thành Thành lầu bầu: “Em nhanh lớn lên một chút đi, trưởng thành rồi người ta sẽ không nói gì anh.” (Ổng hok có nói đâu, ổng đập cho trận thôi à :v)

Trình Hàn Lang khai giảng sớm hơn so với Đỗ Công, khai giảng xong liền phải đi học quân sự một tháng. Một tháng này cái gì cũng bị quản rất nghiêm, đặc biệt là vô cùng hạn chế phương diện hậu cần, cho nên Thành Thành một tháng này không có được nhìn thấy Trình Hàn Lang, vài ngày sau nó cũng đi học. Một ít thủ tục nhập học đều là Đỗ Công làm giúp cho.

Thành Thành mỗi tối sau khi học xong đều len lén gửi tin nhắn cho hấn, thật ra chỉ đơn giản là “Anh ơi, em rất nhớ anh a!”, “Anh ơi, chừng nào thì anh về nhà a?” Lúc đầu Trình Hàn Lang cũng rất là kiên nhẫn trả lời với nó, thế nhưng sau đó thật sự là không có thời gian, không có tinh lực, thế là thỉnh thoảng mới trả lời một lần, làm cho một tháng này của Thành Thành càng thêm gian nan.

Vào ngày thứ hai sau khi khai giảng Đỗ Công thật hưng phấn mà gọi điện thoại cho Trình Hàn Lang, nói: “Mày có đoán được không, tao vậy mà chung lớp với Trình San Đồng, thật mẹ nó trùng hợp. Nhỏ này mà đem đồng phục cởi ra chắc cũng nhân mô cầu dạng, Trình San Đồng vừa tới tụi lớp tao liền có đứa nói nhỏ là hoa khôi trong khoa, tao vừa lúc có thể gần quan được ban lộc. Ha ha...” (nhân mô cầu dạng: nhìn thì như thế nhưng thật ra không phải vậy. Ở đây là ám chỉ nhìn thì hiền mà cởi đồ chắc hổng có hiền. Tuy là tui ko có thích bánh bèo này cơ mà ông Đỗ ông lầy vừa thôi ông ==)

Trình Hàn Lang sau khi để điện thoại xuống thì suy nghĩ một chút, Trình San Đồng, hình như đã lâu rồi không có cùng cô ấy liên lạc qua, cô ấy lại đang học cùng lớp đại học với Đỗ Công, thật đúng là có duyên. Nghĩ vậy, Trình Hàn Lang cũng không khỏi vì người anh em này mà lo lắng, tuy rằng Đỗ Công cũng không phải là thua thiệt ai cái gì, thế nhưng cái đầu to kia hầu như cũng chả có cái gì trong đó, nói không chừng ngày nào đó bị người ta lừa gạt rồi còn tới chỗ người ta chúc phúc a!

Trường đại học của Đỗ Công rất gần trường trung học của Thành Thành, có một lần y đi thăm Thành Thành, lúc Thành Thành chạy ra nhiệt tình muốn đốt chết y luôn, xem ra là thằng bé ở trong trường ghen quá rồi. Thấy Đỗ Công liền nói liên tiếp không dứt, đơn giản là nói về mấy người trong ký túc xá của nó, trong lớp kiểu người gì cũng có, nhà ăn trong trường làm đồ ăn không ngon như nó làm các loại. Đỗ Công nhìn Thành Thành không dừng được cái miệng nhỏ liến thoắng, nghiêm túc hỏi:

“Em nhớ anh không?” Nói những lời này rồi chính Đỗ Công cũng có chút khấn trương.

“Dạ, nhớ! Có nhớ vài lần, cũng nhớ anh của em nữa, anh của em cứ mãi không về, anh Đỗ, anh có thể mang em đi tìm anh của em không?” Thành Thành mang vẻ mặt mong đợi mà hỏi.

Đỗ Công không biết vì sao, trong lòng có chút chua, thì là em trai người ta nhớ anh trai cũng là bình thường. Y suy nghĩ một chút, nói với Thành Thành: “Không thể a! Anh em còn đang học quân sự, không cho gặp người.”

Kỳ thực chính Đỗ Công cũng không biết, trường của y bình thường thì có thể đi ra ngoài, lần này tới tìm Thành Thành cũng là đang trong kỳ học quân sự, bản thân y căn bản không đem mấy thứ này để vào mắt, bất quá không biết Trình Hàn Lang thì thế nào. Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn ủ rũ, trong lòng Đỗ Công rất là khó chịu.

27. Chương 27

Nghĩ kỹ một chút nhiều năm như vậy bản thân mình thật sự nợ nó, người anh này phẳng phất chỉ là phân biệt ở tuổi tác lớn nhỏ, chứ không có phát huy công dụng gì thật sự. Lúc nhỏ vẫn cho rằng thu nhận nó với nó mà nói đã là ân huệ lớn lao, lớn lên rồi cũng không nghĩ Thành Thành đã vì mình mà bỏ ra bao nhiêu. Cho đến khi rời xa mới có thể sâu sắc cảm nhận được hóa ra tất cả mọi thứ đều không phải Trình Hàn Lang hấn đáng có, mà là ông trời ban ân cho hấn.

Thành Thành lần đầu tới sân trường trung học mọi cảm giác đều không đồng nhất, vừa hưng phấn lại vừa lạc lõng. Hưng phấn là chính mình rốt cuộc cũng thành một học sinh trung học rồi, lạc lõng chính là giáo viên nơi này nhìn không hề ôn hòa như những người trước đây, mỗi một vị giáo viên đều chứa vào hế ra một khuôn mặt nghiêm túc, khiến người ta vô cùng sợ hãi.

Chủ nhiệm lớp năm nhất để các bạn học sinh tự giới thiệu, không biết là tác dụng tâm lý hay là cái gì, Thành Thành ngẩng đầu một cái đã cảm thấy giáo viên đang nhìn nó chằm chằm. Hết lần này đến lượt

khác những bạn ngồi trước nó đã lên hết rồi, cho nên hết người thứ ba liền đến phiên nó, Thành Thành ở dưới càng không ngừng nắm chặt tay, trong đầu loạn thành một đoàn lộn, không nghĩ ra được cái gì. (TQ ko gọi số lớp như mình mà ở mỗi cấp sẽ tính theo năm học ở cấp đó, như thành thành là sơ trung năm 1 = năm đầu tiên của cấp 2 = lớp 6)

“Trình Thành, ai là Trình Thành?” Chủ nhiệm ở phía trên đã có chút bất mãn vì Thành Thành chậm chạp.

“Là...là...em...” Thành Thành chậm rãi bước lên bục giảng, dùng sức ngẩng đầu, nâng tay lên. “À....Xin chào mọi người... Mình... là Trình... Thành... Thành.” nói xong câu này thì tiếp theo lại không nghĩ ra nên nói cái gì, nó mang vẻ mặt quẫn bách mà đứng ở nơi đó, có chút khiếp đảm mà nhìn giáo viên, giáo viên lại nhủ mày.

Ở dưới bắt đầu có người xì xào bán tán, có một học sinh lớn gan cố ý hướng về phía trên bục giảng la lên: “Cậu còn là nam sinh không hay là nữ sinh a?” Lời của cậu ta lập tức đưa tới một trận cười.

Mặt Thành Thành thoáng cái liền xấu hổ đến đỏ bừng, nó lắp bắp hướng về phía giáo sư nói: “Em là... nam... sinh.”, sau đó quay đầu về phía mọi người với ánh mắt xin mọi người hãy tin tưởng mình. (thương ơi là thương mà)

Lần này bạn học phía dưới càng cười vui vẻ hơn, Thành Thành cho rằng mọi người là cười nó lớn lên không giống con trai, kỳ thực mọi người là cười nó sao lại nghe lời như thế chứ.

Cuối cùng do chiều cao của Thành Thành quá thấp, so với nữ sinh còn thấp hơn, cho nên nó chỉ có thể ngồi cùng bàn với một bạn nữ sinh. Kết quả vừa mới ngồi xuống, phía sau lại bắt đầu có nam sinh ồn ào. Thành Thành cũng không có hiểu nổi vì sao bọn họ lại ồn ào.

Bởi vì bản thân nó rất ít tiếp xúc với con gái – Vu Tiểu Đồng là một ngoại lệ, bởi vì Thành Thành chưa bao giờ coi cô bé là con gái, hơn nữa lại vừa có người ồn ào, cho nên trong lòng nó càng không hiểu nổi. Bản thân con gái lại tương đối nhất gan, hai người này buồn bực cho tới trưa ngày cả một câu cũng chưa hề nói với nhau.

Buổi trưa trở lại ký túc xá, vừa nhìn vào trong phòng đã có rất nhiều người, có thật nhiều người ở phòng khác cũng qua tới nơi này. Thành Thành thấy có một bạn học đang đem bé tể công nó mang theo ra nghịch, cậu ta nhấn một cái, toàn bộ mọi người trong phòng liền cười theo.

Thành Thành tức giận tiến lên, đoạt lại bảo bối của nó, trừng mắt với mấy người kia nói: “Các cậu sau này không được lộn xộn với nhóc ăn xin nhỏ của mình!” Sau đó lại hướng mọi người chung quanh nói: “Các cậu cũng vậy, ai đụng đến mình liền đánh người đó.” (đã bảo đừng có ai đụng vào tín vật định tình của thằng bé mà :v)

Mới vừa nói xong, người bên cạnh lại cười, một nam sinh thân cao hơn Thành Thành một cái đầu nói: “Chỉ bằng cậu cũng đòi đánh người? Lớn lên so với bé thú cưng nhà mình cũng chẳng khác là bao, nữ sinh lớp chúng ta còn cao khỏe hơn cậu, ha ha...”

Người chung quanh lại cùng nhau cười, mặt Thành Thành đỏ như trái dương mai, nhìn bên này rồi lại nhìn bên kia, một mình ôm tượng nhỏ hình dáng thật là đáng thương. (trái dương mai bạn nào ở ngoài bắc gần biên giới TQ chắc biết nè, hồi trước mình có ăn ở ngoài đó 1 lần, nhìn đẹp mà cũng ngon lắm, hình ở dưới nha :3)

Một nam sinh nhỏ con trong đó nhìn không được, ngăn mọi người lại nói: “Chúng ta vẫn là đừng chọc cậu ấy nữa, một hồi tức giận thật đó. Cậu tên gì vậy? Đi học không có chú ý nghe, cậu ở đây làm quen với tụi này một chút. Hồi nãy cậu không tới, tụi này đều biết nhau cả rồi. Cậu đừng để ý, tất cả mọi người nói đùa với cậu thôi!”

Thành Thành đối với nam sinh trước mắt rất có cảm tình, liền khẽ mỉm cười một cái, nói: “Mình là Trình Thành, chữ Trình phía trước là trong công trình, chữ Thành phía sau là trong thành tựu.”

Nam sinh có vóc dáng nhỏ lễ phép nói: “Mình là Cố Hâm. Mình ở giường trên cậu, sau này có việc cứ tìm mình.” Thành Thành gật đầu.

“Mình là Lưu Tư Bác Viễn, ngủ ở giường bên trái cậu.” Người vừa nghịch bé tể công của Thành Thành nói, Thành Thành cũng hòa thuận cùng cậu cười cười.

“Mình là ở phòng bên cạnh, mình là Đinh Lực, đừng có cười a! Cười cái gì?” Đinh Lực đẩy mấy người ồn ào hai bên một chút, sau đó hướng Thành Thành cười đùa tí tưng.

Sau đó còn có mấy người giới thiệu chính mình với Thành Thành, tất cả Thành Thành đều lưu ý nhớ kỹ. Những người này sau này đều phải cùng Thành Thành ở một chỗ, nhìn thấy bọn họ đều đã đánh thành một đoàn, Thành Thành không khỏi có chút lạc lõng.

“Điện thoại di động của cậu nhìn cũng rất tốt, vừa này tại này có tìm giá coi một lúc rồi. Ai mua cho cậu vậy?” Cố Hâm tiến lên trước hỏi Thành Thành, Thành Thành cầm điện thoại di động qua, lật qua lật lại mà nhìn, nhỏ giọng nói: “Anh mình mua.”

“Oa! Cậu còn có anh hử, thật tốt! Có anh quá tốt luôn, còn có người mua đồ cho, thật ước ao được như cậu a!” Cố Hâm vỗ vỗ vai Thành Thành.

“Ừ.” Thành Thành nở nụ cười một chút, trong lòng rất phiền muộn, từ nhỏ tới bây giờ lớn lên chưa bao giờ cảm thấy mình có nhiều tâm tình như vậy, trước đây thương tâm, phiền não tất cả đều là bởi vì một số việc nhỏ gây ra, không quá mấy tiếng thì lại ổn thỏa, hiện tại hình như rất lâu rồi vẫn vô duyên vô cớ mà khổ sở. Lẽ nào người trưởng thành đều như vậy sao?

Tiết học thứ hai buổi chiều ra chơi rồi cuộc có một chuyện xảy ra khiến Thành Thành vui vẻ, đó chính là Vu Tiểu Đồng cũng học ở trường này, hơn nữa còn cách nó có một lớp, Điều này làm cho trong lòng Thành Thành có cảm giác vững vàng không ít.

Buổi tối nó gửi tin nhắn nói cho Trình Hàn Lang: “Anh, ngày hôm nay em thật cao hứng, bởi vì em thấy được Vu Tiểu Đồng á, cậu ấy lại cùng em học chung một trường.” Nó một bên gửi tin một bên nghĩ đến biểu tình của Trình Hàn Lang khi thấy tin nhắn.

Kết quả đợi thật lâu cũng không thấy tin tức hồi âm của Trình Hàn Lang, Thành Thành không hay không biết ngủ mất. Nửa đêm nó tỉnh lại cuống quýt cầm điện thoại di động lên, sợ chính mình đã quên trả lời, cuối cùng cũng không có tin nhắn mới, Thành Thành lại một lần nữa thất vọng để điện thoại di động xuống.

Hôm đó Trình Hàn Lang về nhà vừa hay là ngày thứ sáu, Thành Thành cũng được nghỉ về nhà, Thành Thành về tới nhà trước, nó đem túi xách của mình để xuống. Lấy ra một ít quần áo bỏ vào trong máy giặt, sau đó chạy đến xem trong tủ lạnh còn cái gì ăn không.

Đúng lúc này, trước mắt Thành Thành tối sầm, một đôi bàn tay che lại ánh mắt của nó. Nó lại càng bắt đầu hoảng sợ, sau đó sờ sờ đôi tay kia, đột ngột xoay lại nhảy lên trên người Trình Hàn Lang, cao hứng đến nỗi cũng không biết biểu đạt thế nào cho hết. Phảng phất con người trước mắt này như không phải là chân thật, đứng ở một bên nhìn Trình Hàn Lang từ trên xuống dưới, e sợ mình nhìn lầm rồi.

“Cũng lên tới trung học rồi sao còn nhảy nhảy chui chui như thế hả?” Trình Hàn Lang nhéo mũi Thành Thành một chút.

“Anh, em còn tưởng sẽ không được gặp lại anh nữa, anh cũng không có tin tức hồi âm cho em, cũng không có để ý em.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Thành Thành tràn đầy ủy khuất.

“Anh cũng không phải không có việc gì đi? Hơn nữa, em cũng phải có chuyện của mình, không thể mỗi ngày cứ chờ anh liên hệ em a!”

Trình Hàn Lang nói xong mới đi vào trong phòng đem đồ đạc cất đi, kỳ thực hẳn cũng đã sớm muốn trở về, trong trường học cơm còn không ngon như Thành Thành làm, một ít tiệm ăn ngon ở ngoài lại cách trường học khá xa, làm gì cũng không tiện, vẫn là quay về nhà mình là tốt.

Trình Hàn Lang đem một bộ quần áo lấy ra, muốn trước tiên đi tắm rửa ngâm mình cho khỏe. Cầm quần áo để thay và khăn tắm đi vào trong phòng tắm lại thấy Thành Thành vẫn không nhúc nhích nhìn mình chằm chằm, Trình Hàn Lang nhìn lại trên người mình, “Trên người anh có cái gì sao? Đáng giá cho em nhìn như vậy?”

Thành Thành nhanh chóng lắc đầu, ngược lại hỏi: “Anh, hôm nay anh sẽ không đi nữa chứ?”

“Em ngốc quá! Ngày mai là lễ Quốc khánh, đây là kỳ nghỉ dài hạn, phải nghỉ tới 7 ngày nì, anh đây liền ngoan ngoãn kiên nhẫn ở nhà 7 ngày với em.” Trình Hàn Lang vừa nói vừa đi vào phòng tắm, sau đó khép cửa lại. (Quốc khánh TQ là ngày 1/10)

Trình Hàn Lang vừa muốn cởi đồ, chợt nghe bên ngoài vang lên một câu “Thật tốt quá!”, hần lắc đầu, “Phản ứng vẫn là chậm như vậy!”

Chờ Trình Hàn Lang tắm xong đi ra, cơm đã gần chín rồi. Thành Thành còn đang ở trong nhà bếp lục đục, Trình Hàn Lang ngồi trên ghế sofa nghỉ ngơi. Ngẫu nhiên hơi nghiêng đầu phát hiện ra thấy đồ đạc này nọ của Thành Thành đều để trên ghế sofa chưa đem vào phòng, hần lấy túi xách, đổ ra đồ vật bên trong tùy ý xem.

Trong túi Thành Thành có một chút đồ ăn, đều là mì ăn liền các loại, còn có một chút bánh quy thông thường. Trình Hàn Lang nhũu mảy, nó sao lại ăn những thứ này a? Bình thường mình cũng cho nó không ít tiền a!

Hần lại mở túi ra xem, khóa rất chắc, bên trong vậy mà đem bé tể công mình tặng cho nó để vào, cũng đã nhiều năm rồi đi! Vẫn còn bảo quản được y như mới, quần áo bé tể công mặc cũng có phai màu một chút rồi.

Lại thấy bên trong rơi ra một tấm hình của Trình Hàn Lang, Thành Thành sợ Trình Hàn Lang phát hiện không thấy hình chụp của mình đâu liền tìm một tấm chụp rất nhiều người. Trình Hàn Lang mới nhớ tới mình và nó cùng sống với nhau đã 6 năm vậy mà thậm chí một tấm ảnh chụp chung cũng không có, trước đây Thành Thành hình như có đề cập qua, mình lại như thế nào không để ý liền đem việc này quên đi mất.

Trình Hàn Lang lặng lẽ buông mấy thứ này xuống, trong lòng có chút hổ thẹn. Nó cũng là mới về nhà đi! Đồ đạc còn chưa kịp thu dọn đã vội vàng hầu hạ mình.

Nghĩ kỹ một chút nhiều năm như vậy bản thân mình thật sự nợ nó, người anh này phảng phất chỉ là phân biệt ở tuổi tác lớn nhỏ, chứ không có phát huy công dụng gì thật sự. Lúc nhỏ vẫn cho rằng thu nhận nó với nó mà nói đã là ân huệ lớn lớn, lớn lên rồi cũng không nghĩ Thành Thành đã vì mình mà bỏ ra bao nhiêu. Cho đến khi rời xa mới có thể sâu sắc cảm nhận được hóa ra tất cả mọi thứ đều không phải Trình Hàn Lang hần đáng có, mà là ông trời ban ân cho hần.

“Thành Thành, anh... có phải là đặc biệt không tốt không?” Trình Hàn Lang lúc ăn cơm rất nghiêm túc hỏi Thành Thành.

“Không phải đâu a! Anh là tốt nhất luôn, bạn học em tụi nó đều ao ước được có anh trai như em.” Thành Thành cười nói, vẫn đắm chìm trong niềm vui được nhìn thấy Trình Hàn Lang.

“Anh không đùa giỡn với em, anh còn muốn em mỗi ngày phải làm cơm, có đôi khi quần áo cũng muốn em giặt, còn động một chút là la mắng. Anh nghĩ anh đây làm một người anh thật thất bại. Nếu không thì anh không làm anh em nữa được không? Như vậy trong lòng anh cũng dễ chịu một chút.” Trình Hàn Lang có chút chán nản nói.

“Nhưng cũng là anh muốn em ở lại nhà anh, bằng không em còn không có chỗ đi a! Anh giỏi như vậy, là tấm gương của em đó, vừa nghĩ tới anh em lại muốn học tập thật giỏi, mới sẽ không bị anh xem thường. Hơn nữa em biết anh mắng em là muốn tốt cho em.” Thành Thành rất nghiêm túc nói, Trình Hàn Lang càng nghe lại càng khó chịu.

“Thành Thành, ngày mười tháng một anh mang em đi ra ngoài chơi nha! Tiện thể anh mang em đi chụp ảnh, làm ảnh gia đình.”

Thành Thành vừa nghe thế mắt liền sáng rỡ, nhưng nó có chút không hiểu hỏi: “Hai người chúng ta làm sao có thể chụp ảnh gia đình nì? Ảnh gia đình không phải là phải có ba người sao?”

Trong lòng Trình Hàn Lang lại thấy buồn cười, đã lên cấp hai rồi còn cho rằng chỉ có ba mẹ và đứa con mới chụp được ảnh gia đình nì! Hần nhin cười, gấp một chút đồ ăn vào trong bát Thành Thành, sau đó nói với nó: “Hiện tại trong nhà chúng ta chẳng phải chỉ có anh và một bé ngốc sao?”

“Hứ! Em mới không có gốc, ở trong lớp em là lớp phó học tập đó.” Thành Thành một bên phản kháng một bên vụng trộm vui vẻ, Trình Hàn Lang nhìn thấy trong mắt của nó không phải ngốc nghếch thì là cái gì?

Thành Thành ăn rất vội vàng, muốn lập tức đi chuẩn bị. Trình Hàn Lang nhìn thấu suy nghĩ của nó, vừa ho khan một cái định bảo nó Thành Thành chậm một chút. Trình Hàn Lang đem nó đặt lại trên ghế, dùng sức vỗ một cái sau lưng nó, Thành Thành nghẹn một lúc lâu mới bình thường lại.

“Em xem em đi, gấp cái gì a? Còn cả một đêm ni, còn không đủ cho em chuẩn bị sao.” Trình Hàn Lang đen mặt lại nhìn Thành Thành.

“Em... không, nhưng mà không được, anh, anh không phải sẽ không mang em đi chứ?” Thành Thành gần như là cầu khẩn nhìn Trình Hàn Lang.

Trình Hàn Lang vừa nhìn thấy ánh mắt của nó cũng hết giận hơn phân nửa, sắc mặt lập tức nhu hòa rất nhiều, hần sờ sờ đầu Thành Thành nói, “Nếu như em ăn cơm thật ngoan anh liền dẫn em đi!”

“Dạ! Em sẽ ăn thật ngoan...” Thành Thành vừa nghe lời này lập tức lại ngồi xuống ăn.

28. Chương 28

Sáng ngày hôm sau, Trình Hàn Lang và Thành Thành chuẩn bị đồ đạc xong xuôi, chuẩn bị xuất phát. Trình Hàn Lang hỏi Thành Thành muốn đi đâu, Thành Thành lắc đầu nói không biết, Trình Hàn Lang suy nghĩ một chút, tuy rằng Thành Thành đã lên cấp hai, thế nhưng tâm tư vẫn còn là một đứa bé, vậy dẫn nó đi công viên trò chơi đi! Rất nhiều nơi vui chơi khác đều hạn chế trẻ em đi vào.

Thành Thành nghe xong rất vui vẻ, Trình Hàn Lang liền quyết định dẫn nó đi công viên trò chơi, hai người vô cùng hưng phấn lên đường.

Kỳ nghỉ 1/10 vốn là nhiều người ra ngoài, hơn nữa Bắc Kinh lại là một thành phố du lịch trọng điểm, khắp nơi đều là tình cảnh người người tấp nập. Trình Hàn Lang chỉ có thể luôn luôn nắm lấy tay Thành Thành, sợ nó lạc mất trên đường.

Trình Hàn Lang lúc đầu mua là vé thường, nhưng nhìn thể trạng kia thì nhất thời không thể chờ hơn được nữa, chính mình thật vất vả mới mang Thành Thành đi ra ngoài chơi được một lát không muốn để cho nó mất hứng! Hần liền bỏ ra một khoản tiền rất lớn mua hai tấm vé vip, có thể hưởng thụ một ít đãi ngộ đặc biệt, ví dụ như vào chơi sớm.

Lần đầu tiên thấy người khác chơi tàu lượn Thành Thành sợ đến hồn cũng sắp bay mất, mắt mở thật to, còn lời Trình Hàn Lang muốn chạy, Trình Hàn Lang mắt sáng rực lên một chút, “Được, chơi cái này trước!”. Hần sống chết níu tay Thành Thành đem nó lôi trở lại, nói cái gì cũng muốn mang Thành Thành chơi một lát.

Trình Hàn Lang ngồi bên cạnh Thành Thành cảm giác được tay nó đang run run, hần còn cố ý bỏ qua luôn, đến lúc tàu chạy Thành Thành lại càng muốn túm lấy tay hần, từ chậm đến nhanh, quỹ đạo càng ngày càng xoay chuyển. Người bên cạnh đều kêu to lên, có khi là bởi vì sợ, có khi là bởi vì kích thích.

Thành Thành vẫn không túm được tay của Trình Hàn Lang sợ đến mức kêu ra một tiếng “Anh”, người khác đều là phát ra tiếng “A –”, chỉ có một mình Thành Thành gọi ra là “Anh”, lỗ tai Trình Hàn Lang nghe vào rất rõ ràng, hần đột nhiên cảm thấy mũi mình ê ẩm, không biết là gió quá lớn hay là cái gì.

Bên tai âm thanh ông ông vang dội, đã lâu không chơi những trò trẻ con ưa thích này Trình Hàn Lang cảm thấy mình lại trở về khi còn bé, thời điểm đó mẹ còn trẻ, cười rộ lên nhìn đẹp lắm. Vốn cho là bà đã mang đi tất cả mọi thứ của Trình Hàn Lang, nhưng một tiếng “Anh” bên tai khiến hần rõ ràng sáng suốt mình là chân thật tồn tại. Hần rốt cục có lòng tốt nắm lấy tay Thành Thành, tàu đã chậm rãi ngừng.

“Sợ sao? Chơi nữa không?” Trình Hàn Lang nhìn Thành Thành hỏi.

“Chơi, em muốn chơi nữa, em không sợ!” Thành Thành lớn tiếng nói.

“Được!” Trình Hàn Lang lại mang Thành Thành đi chơi một lần nữa, Thành Thành vẫn là run a run, bất quá Trình Hàn Lang thích nghe Thành Thành gọi ra tiếng anh lúc này, bức thiết như vậy, còn có một loại xung động xuất phát từ bản năng, làm dâng lên cảm giác mình là được người khác cần đến tha thiết.

Trình Hàn Lang nghe tới nghiện rồi, ngồi một lần rồi lại một lần, đến khi cảm thấy tiếng của Thành Thành cũng khàn rồi hẳn mới bỏ qua. Sau đó bọn họ còn đi vòng quay ngựa gỗ, tàu bay, rồi lại đến nhà ma, đi chèo thuyền, đến tối lại ngồi trong bánh xe đu quay chọc trời ngắm nhìn toàn cảnh Bắc Kinh vào đêm.

Lúc hai người lên xe đã khuya lắm rồi, Thành Thành còn chưa có chơi đã, Trình Hàn Lang bảo ngày mai lại dẫn em đi. Thành Thành cười ngáp một cái, xem ra hôm nay đã làm tên quỷ nhỏ này mệt muốn chết rồi.

Buổi tối lúc về đến nhà Thành Thành đang nằm ngủ trong xe, Trình Hàn Lang không nhẫn tâm đánh thức nó, nhẹ nhàng mà đem nó từ trong xe bế ra, quá trễ rồi, thang máy trong hành lang đã đóng. Trình Hàn Lang ôm Thành Thành từng bậc từng bậc mà leo lên năm tầng lầu, đến cửa nhà cũng có chút thở hổn hển, tuy là Thành Thành cũng không nặng, nhưng bế lâu như vậy vẫn là có chút mất sức.

Trình Hàn Lang một tay ôm nó, một tay lấy chìa khóa ra. Đúng lúc này, Thành Thành tỉnh, mở mắt vẫn có một chút không phản ứng kịp, Trình Hàn Lang ghé vào bên tai nó nhỏ giọng nói: “Chúng ta về nhà rồi!” Thành Thành gật đầu, bĩu bĩu môi, nói lầm bầm hai tiếng, lại đem đầu vùi vào trong ngực Trình Hàn Lang mà ngủ.

Trình Hàn Lang đem nó ôm vào trong nhà, chuẩn bị đến phòng tắm đi tắm. Hắn ra rất nhiều mồ hôi, tắm sạch sẽ một chút, hẳn nhìn Thành Thành nằm ngủ trên ghế sofa một chút, dứt khoát giúp nó tắm sạch luôn đi! Ngày hôm nay hầu hạ nó một lúc, Trình Hàn Lang nghĩ. Cũng không biết từ lúc nào mình và Thành Thành không tắm chung nữa, lúc mới đầu lúc đó vẫn là cùng tắm ni!

Trình Hàn Lang pha xong nước, đi tới bên người Thành Thành trước tiên giúp nó đem y phục cởi ra, Thành Thành không biết đang mơ cái gì, chân đạp một cái. Trình Hàn Lang nở nụ cười một chút, cuối cùng đem quần lót nhỏ của nó cởi ra.

Trình Hàn Lang đem Thành Thành trần như nhộng ôm đến phòng tắm, toàn thân Thành Thành không tìm được một chỗ tì vết, đều là trơn bóng nhẵn nhụi. Có chút cảm giác không hề nhám tay. Khiến cho Trình Hàn Lang ôm đi đều thấy là một loại hưởng thụ. Trình Hàn Lang đem nó để vào trong bồn tắm, nước ấm hẳn là vừa đủ, Thành Thành không có phản ứng khó chịu nào, Trình Hàn Lang tranh thủ cẩn thận giúp nó kì cọ, sợ đánh thức nó.

Đang lúc kỳ cọ giữa hai chân, Trình Hàn Lang phát hiện nó ở đây đã mọc ra lông mao mảnh nhỏ mềm mại. Không nhìn kỹ sẽ không phát hiện được. Thì ra đã dậy thì rồi, Trình Hàn Lang nở nụ cười một chút, trách không được không cùng mình tắm nữa ni!

Trình Hàn Lang thuận tay tắm sạch bảo bối của Thành Thành một chút, Thành Thành nức nở một tiếng, Trình Hàn Lang nghĩ đến chẳng lẽ nó có phản ứng rồi? Lại chà xát hai cái, Thành Thành rên rỉ tỉnh lại, đôi mắt nhỏ mông lung nhìn Trình Hàn Lang, nước ấm hun đến hồng hào. Trình Hàn Lang nhìn ánh mắt tỉnh ngủ của Thành Thành, đột nhiên nghĩ có chút lúng túng, tim đập thình thịch, bất quá trên mặt hắn cũng không có biểu hiện gì ra ngoài.

Thành Thành sau đó triệt để tỉnh lại, phát hiện mình và Trình Hàn Lang đều cả người trần như nhộng ngồi trong bồn tắm, tay của Trình Hàn Lang còn đặt ở chỗ nào đó của mình, lại nhìn một chút phía dưới cơ bản đã phát triển thành thực của Trình Hàn Lang, lập tức mặt đỏ tới tận mang tai. Nó chưa từng nhìn thấy hạ thể nam nhân phát triển thành thực là dạng hình dáng gì, nam nhân lớn hơn nó mà bản thân thân mật tiếp xúc chỉ có Trình Hàn Lang, hôm nay thấy thân thể xa lạ kia của người ta lại như một thiếu nữ có một chút cảm giác sợ hãi.

Trình Hàn Lang nhìn ra nó không được tự nhiên cái gì, liền nắm chặt bảo bối của Thành Thành một chút, trêu ghẹo nói: “Nhìn cái gì? Em sau này không phải cũng sẽ trưởng thành thành cái dạng này sao?”

“A... Mau thả ra, đau quá! Em không có thấy a!...” Mặt Thành Thành đều đỏ bừng lên, hơn nữa nước tắm ấm áp, cả người từ đầu đến chân đều hồng hồng, như một con heo con bị nướng chín.

Trình Hàn Lang nhìn thấy lại buồn cười, trong lòng thầm nghĩ Thành Thành thật sự là đầu thai sai chỗ rồi. Nếu như là một cô gái nhất định là quốc sắc thiên hương, hơn nữa còn là một cô bé nữ sinh ngây thơ, gia đình nâng niu trong tay, đúng loại hình hần thích. Chỉ tiếc Thành Thành là một cậu bé, chẳng phải sẽ bị trêu đùa ít nhiều sao.

Buổi tối đi ngủ Trình Hàn Lang thấy thoải mái liền không hay không biết đem Thành Thành trở thành gối ôm mà ôm vào trong lòng ngủ, Thành Thành nửa đêm tỉnh lại vốn có định nhẹ nhàng đẩy hần ra, nhưng lại cảm thấy thật quá thoải mái, liền đem mặt dán vào ngực của hần ngủ.

Sáng ra trên ngực Trình Hàn Lang ngay cả dấu răng cũng có, hần giả bộ có vẻ tức giận nói với Thành Thành: “Em bây giờ làm cho anh thành cái dạng này anh làm sao đi ra ngoài gặp người, lỡ như có cô gái nào vốn coi trọng anh nhìn lên thấy cái dấu hôn này liền chạy thì sao?” (Chém bay nóc luôn :v)

Thành Thành cúi đầu không nói lời nào, một bộ dáng thực sự làm sai chuyện rồi, tranh thủ dùng sức chà chà ngực hần một chút, muốn đem dấu vết kia chà cho mất.

Hô hấp của Trình Hàn Lang có chút không thuận, vội vàng đẩy tay nó ra, sờ sờ cái đầu nhỏ của nó nói: “Đừng chà, chà không hết, anh cũng không có trách em, hôm nay anh dẫn em đi chụp ảnh!” Thành Thành lập tức đem chuyện vừa rồi quên mất không còn một mảnh, mỹ mãn theo Trình Hàn Lang ra khỏi cửa.

Trình Hàn Lang cầm máy ảnh khi đi chơi chụp cho Thành Thành không ít ảnh, sau đó Thành Thành đòi đi chụp hình sticker, Trình Hàn Lang vốn không có muốn chơi cái trò ấu trĩ này, dù sao mình đã lớn như vậy rồi, nhưng cuối cùng thấy Thành Thành làm bộ đáng đáng thương, chỉ có thể tuyên bố đầu hàng.

Trình Hàn Lang ôm Thành Thành, công Thành Thành chụp không ít hình, trong đó có Thành Thành nhắm mắt, hôn trộm Trình Hàn Lang, hai người mặt kề mặt... hình dạng khác nhau. Lúc lấy hình ra Trình Hàn Lang nhìn mình cũng thấy xấu hổ, một nam sinh lớn như vậy rồi còn chụp nhiều ảnh hoạt hình như vậy, bất quá Thành Thành ở cạnh nhìn ảnh chụp mà vui vẻ một hồi, sau đó nhìn Trình Hàn Lang cười, Trình Hàn Lang thấy nó thích như vậy, thì mình cũng không vấn đề gì.

Thành Thành chọn ra tám ảnh nó và Trình Hàn Lang mặt kề mặt, dán vào mặt sau điện thoại di động của mình. Ảnh chụp này hai người cười vui vẻ nhất, ngay cả răng nanh bình thường không lộ ra của Trình Hàn Lang cũng đều lộ ra, thoát nhìn khiến người ta thấy hạnh phúc không gì sánh được.

“Anh, anh đem hình anh thấy là đẹp nhất để vào ví tiền của anh đi, như vậy anh ở trường cũng sẽ không có quên em nữa!” Thành Thành nói với Trình Hàn Lang.

Trình Hàn Lang khinh thường nói: “Ngây thơ như vậy, ai mà để!”

Thành Thành bĩu môi, không thèm nói chuyện.

Về đến nhà Trình Hàn Lang vẫn là chọn ra ảnh chụp bỏ vào, là tám ảnh Thành Thành hôn trộm hần, khuôn mặt tươi cười của Thành Thành chụp rất rõ ràng, trong ánh mắt luôn mang theo một ánh cười be bé. Trình Hàn Lang cảm thấy mình rất là thích tám hình này.

Ngày vui đều là ngắn ngủi, bảy ngày rất nhanh liền trôi qua, qua ngày hôm nay Trình Hàn Lang lại phải quay về trường học, Thành Thành cũng phải đi học.

Buổi tối lúc hai người đi ngủ Thành Thành ôm lấy Trình Hàn Lang, khấn cầu nói: “Anh, không đi được không? Nếu chúng ta đều không phải đi học thì tốt biết bao, anh có thể chơi với em mỗi ngày rồi.” Trong lòng Trình Hàn Lang một trận chua xót khổ sở, vốn nghĩ là vẫn là chung một thành phố không có nhớ nhưng gì, nhưng nghe Thành Thành nói như vậy chính mình hình như cũng có chút luyến tiếc.

Nhưng hần vẫn cường ngạnh nói: “Một thằng con trai cả ngày lưu luyến gia đình có tiền đồ gì lớn? Nói cho em biết, đến trường học phải thật nghe lời, không được cứ nhớ nhà mãi.”

“Em không phải là muốn về nhà, em là nhớ anh, anh, anh một chút cũng không có nhớ em sao?” Thành Thành ngắt đầu mang ánh mắt mong đợi hỏi.

Trình Hàn Lang bỗng nhiên trong lúc này không nói nên lời, kỳ thực hần cũng nhớ, nhưng chính là không nói ra được, hần đã quên mất bao lâu rồi chính mình không có cùng ai nói ra những lời tình cảm, luôn cảm thấy nói mấy thứ đó thật vô dụng.

“Em chỉ biết là... anh không cần em.” Thành Thành có chút khổ sở mà nói. Nhưng vẫn là chặt chẽ ôm lấy Trình Hàn Lang không buông tay, cứ như vậy mà đi ngủ.

Ngày hôm sau, lúc Trình Hàn Lang thu dọn đồ đạc, mang theo những tấm hình kia. Thành Thành ở bên cạnh giúp hắn, cũng không có bởi vì không muốn hắn đi mà tùy hứng làm nũng, Trình Hàn Lang lúc ra khỏi cửa, Thành Thành nói với hắn: “Tạm biệt anh, em sẽ nghe lời anh nói, nhất định sẽ không nhớ anh mãi.” Trình Hàn Lang gật đầu, cúi người xuống sờ sờ mặt của nó, sau đó lại mang theo túi hành lý đi khỏi.

Ở dưới lầu đi đã thật xa, Trình Hàn Lang ngẩng đầu, Thành Thành còn đang ở trước cửa sổ đưa cổ ra nhìn, thấy Trình Hàn Lang nhìn nó lại vội vàng rút trở lại. Trong tim Trình Hàn Lang như bị vật gì chạm vào một chút, cuống quýt vội vàng xoay người nhanh chóng đi về phía trước.

Xì poi: Bắt đầu từ chương sau có mùi ngược rồi. Thương thằng bé cứ bị người lớn bỏ quên.

29. Chương 29

Con trai trưởng thành có đôi khi chỉ là chuyện một hai năm, một năm lớp sáu, Thành Thành đã cấp tốc cao lên, không riêng gì thân thể, tâm trí cũng vậy, đều lên lút phát sinh thay đổi.

Tuy rằng cơm ở trường học chất lượng và mùi vị đều kém, nhưng lại làm cho Thành Thành khỏe mạnh lớn lên, đến kì nghỉ đông năm lớp sáu Thành Thành đã cao hơn 10cm, từ một tên nhóc đầu để chỏm thoáng cái thành một thiếu niên trưởng thành. Điều này cũng làm cho Trình Hàn Lang không thường gặp được Thành Thành giật mình một phen, lễ mừng năm mới lần này, ngoài Trình Hàn Lang và Thành Thành, có thêm một người nữa — Daniel.

Daniel là một trong những du học sinh trong trường Trình Hàn Lang, quốc tịch Đức. Trình Hàn Lang và cô quen biết trong thư viện, lúc đó mỗi lần thư viện chỉ cho mượn tối đa 5 cuốn sách, mà Daniel lại hết lần này tới lần khác muốn mượn 6 cuốn, không lần nào mượn được 6 cuốn, một mực nói với nhân viên quản lý nơi đó “Tại sao lại không thể chứ?” cứ thế mà dây dưa.

Trình Hàn Lang nghĩ cô rất thú vị, liền đem thẻ của mình mượn cho cô, lúc này mới khiến Daniel được như nguyện. Daniel từ đó cùng Trình Hàn Lang đi chung, sau đó hai người liền coi như chính thức quen biết.

Daniel coi như là người nữ sinh đầu tiên Trình Hàn Lang có cảm giác, Trình Hàn Lang nghĩ bên cạnh cô và những nữ sinh khác không giống nhau, ngoại trừ quốc tịch bất đồng, thói quen sinh hoạt cũng rất khác với người ở đây, bản thân Daniel còn là một người rất có cá tính. Trình Hàn Lang chủ yếu là cảm thấy mình cùng cô qua lại có tính khiêu chiến nhất định, bởi vì trên người cô nữ sinh này luôn luôn làm cho hắn không nắm bắt được cái gì đó.

Ví dụ như tư tưởng của cô, có thể trong hai mươi bốn giờ thay đổi 10 loại suy nghĩ khác nhau, hơn nữa đôi khi tư tưởng và hành động cũng không thống nhất, đây là nguyên nhân cô khiến Trình Hàn Lang thủy chung bảo trì hăng hái. Trong mắt Trình Hàn Lang các cô gái thông thường trên cơ bản ngoại trừ tướng mạo khác biệt còn lại đều là trăm người như một.

Có đôi khi một nữ sinh đứng ở đằng xa cười với hắn, với một loại tươi cười nào đó, tư thế cười nào đó, Trình Hàn Lang lập tức sẽ biết một lát sau cô nàng qua đây sẽ nói cái gì. Điều này làm cho hắn cảm thấy rất chán ngán.

Daniel có khuôn mặt của người phương Tây, đây là ấn tượng đầu tiên của Thành Thành với cô, Trình Hàn Lang hào hứng mang cô tới trong lễ mừng năm mới, Thành Thành chỉ biết ý nghĩa của cô nữ sinh này với anh nó nhất định không phải bình thường như vậy. Nó cũng rất nhiệt tình mà đón tiếp cô.

Daniel đối với mọi thứ trong nhà đều cảm thấy hứng thú, cô đi vào cửa gặp Thành Thành thì kinh hô một câu mỹ nam tử. Trình Hàn Lang nghe thấy trong lòng cũng thấy chua, vội vã bảo Thành Thành cố gắng ít xuất hiện trước mặt Daniel.

Trình Hàn Lang và Danier ở trong phòng cười đùa tiếng Anh nói chuyện mập mờ, ở bên ngoài cao hứng bùng bùng đốt pháo, ở nhà bếp làm sủi chảo thì trêu ghẹo lẫn nhau, Thành Thành chỉ có một thân một mình trốn ở chỗ khác tự mình chơi, có lúc gọi điện cho Tiểu Đồng tâm sự cả buổi.

Kỳ thực nó biết rằng anh mình sớm muộn gì cũng sẽ có bạn gái, đây là quá trình không thể thiếu hụt trong sinh mệnh của mỗi người, nó chỉ là em trai của người ta, để cho anh nó vui vẻ, nó chẳng thể làm gì hơn là cung cấp một không gian dễ dàng hơn để anh nó đi tìm hạnh phúc.

Theo năm tháng lớn lên, nó biết mình không thể như ngày xưa tùy ý yêu cầu Trình Hàn Lang cho nó sự chú trọng và sủng ái xa xỉ kia nữa, nó phải học cách độc lập tự chủ. Càng ngày khoảng cách giữa nó và Trình Hàn Lang càng xa xôi khiến trong lòng nó mỗi ngày đều giống như có người dùng sức mà xé toạt từng mảng nhỏ, mỗi ngày cảm giác giày vò càng lớn.

Thời gian năm mới vào đầu tháng ba Đỗ Công tới nhà chúc tết, y nhìn có vẻ trở nên trầm ổn, thành thực rất nhiều. Nhưng thấy Thành Thành vẫn là liên đem bế lên. “Nặng rồi! Cao lên không ít đó!”

Đỗ Công hưng phấn mà nói với người bên cạnh: “Em xem, đây chính là Thành Thành anh hay nói với em, đáng yêu không?”

Trịnh San Đồng liếc mắt nhìn Thành Thành, chua chua nói: “Đương nhiên là đáng yêu, không đáng yêu anh có thể ngày nào cũng như ngày này nói mãi Thành Thành dài, Thành Thành ngắn sao!”

Trình Hàn Lang đi ra, thấy Đỗ Công, lập tức khua tay múa chân với hắn mấy cái, lúc ngừng lại thì thấy Trịnh San Đồng, quả thật là so với trung học năm ấy xinh đẹp hơn, Trình Hàn Lang thiếu chút nữa nhìn không ra.

Trịnh San Đồng tự nhiên hào phóng nói: “Đã lâu không gặp!”

Trình Hàn Lang cũng đơn giản đáp lại vài câu, liền giới thiệu Danier với Đỗ Công một chút, Danier nhìn Đỗ Công thần nhiên cười, hiện ra toàn bộ nét cao quý trang nhã của người phương Tây.

Ánh mắt của Đỗ Công thẳng thắn sáng lên, giơ ngón cái lên với Trình Hàn Lang, cười nói: “Quả nhiên ra tay không tầm thường!”

Bốn người ở trong nhà vừa nói vừa cười, Thành Thành thì giúp bọn hắn bưng hoa quả, lấy đồ uống. Đỗ Công nhìn trộm nó vài cái, Thành Thành cao hơn, tựa hồ thoát nhìn trưởng thành. Những vẫn là trước sau như một rất đáng yêu, chỉ là thoát nhìn không vô ưu vô lo như ngày còn bé, trên mặt luôn lộ vẻ ưu thương không dễ phát hiện.

Đỗ Công thừa dịp đi vệ sinh chạy đến nhà bếp nhìn Thành Thành, nó đối diện với một ổ bánh dore ra, Đỗ Công tiến đến dọa nó giật cả mình.

“Vật nhỏ, nhớ ai đó? Mắt cũng không chớp, để anh nhìn kỹ một chút xem trong ánh mắt của em là ai.” Đỗ Công tiến lên phía trước nhìn, hương vị đặc biệt trên người nó dâng tràn trong mũi hắn, ánh mắt của Thành Thành rất trong suốt, Đỗ Công chỉ thấy được chính mình đang đứng ở đó ngốc ngốc, không khỏi bật cười. Thành Thành có một chút ngượng ngùng.

“Em không có nhìn cái gì! Em đang nghĩ tại sao anh em lại không thích ăn tạc tương diện nữa, trước đây anh ấy ăn được đến mấy bát.” Thành Thành có chút thương tâm mà nói. (bạn nào không nhớ thì xem lại hình ở chú thích của tiết tử nha, món ăn đặc trưng của Bắc Kinh nên mình không dịch vì món ăn TQ dùng mì tự cán và nước sốt nhiều lắm, dịch ra mất nét đặc trưng của nó.)

“À! Ăn nhiều thì ai cũng sẽ ngán. Ai mà nhiều năm như vậy chỉ ăn một món một a! Em thử làm món khác cho nó đi.” Đỗ Công nói.

Thành Thành gật đầu, cười nói với Đỗ Công: “Anh Đỗ, bạn gái của anh đẹp ghê!”

Đỗ Công ngượng ngùng vỗ đầu của nó một chút. “Cái gì mà đẹp với không đẹp, con nít biết cái gì, người của anh em còn không phải càng đẹp hơn sao?”

“Em thấy người nước ngoài lớn lên ai cũng giống nhau, em nhìn không ra.” Thành Thành có chút buồn buồn nói.

Đúng lúc này Trịnh San Đồng đi đến, cô còn cho rằng Đỗ Công đi lâu như vậy là đã xảy ra chuyện gì nì! Vậy nên đến xem, thế mới biết y lại cùng Thành Thành nói chuyện trên trời dưới đất như thế! Đỗ Công cũng nhìn thấy cô, lên tiếng chào hỏi rồi lại đi vào, trong lòng còn có chút không vui, có bạn gái rồi, chỗ nào cũng là vùng cấm.

Đến khi gần phải về nhà, Đỗ Công ở cửa nhỏ giọng nói với Trình Hàn Lang: “Có bạn gái rồi lèn quên đi em trai!”

Nói xong cũng nói bye bye với Danier cố làm ra vẻ tiêu sái rồi đi, Trình Hàn Lang cũng không để ý mấy những lời này của y, lại vào nhà bởi Danier.

Học kỳ sau của năm thứ nhất đại học Đỗ Công gọi điện thoại cho Trình Hàn Lang: “Sao gần đây không thấy mày ở cùng một chỗ với Dương Nữ vậy?” Đỗ Công ở trước mặt Trình Hàn Lang vẫn cứ Dương Nữ Dương Nữ mà kêu. (tên tiếng trung của Danier)

“Đi rồi, về nước rồi!” Trình Hàn Lang cứ như việc không liên quan gì đến chuyện của mình.

“Gi? Đi rồi? Đi hồi nào?” Đỗ Công kinh ngạc.

“Cách đây không lâu, hiện tại Bắc Kinh dịch SARS đang nghiêm trọng, cô ấy về nhà tránh.” Trình Hàn Lang hơi hột nói. (SARS là hội chứng hô hấp cấp tính nặng, xảy ra dịch rất lớn năm 2002 – 2003, thời điểm tác giả viết truyện là từ năm 2008, trong tiết tử có nhắc á, nội dung trong tiết tử là khi Trình Hàn Lang đã tốt nghiệp rồi nên khi Trình Hàn Lang học năm nhất thì tầm 5,6 năm đổ lại, cho nên ở đây tác giả đang liên tưởng đến đại dịch SARS thật trong năm 2002 – 2003 luôn ý)

“Người này lập trường thật không kiên định, nói đi là đi luôn, mày không thương tâm hả?” Đỗ Công ở đầu bên kia điện thoại có chút cười trên nỗi đau của người khác.

“Không thấy thương tâm, cô ấy vẫn luôn như vậy, nói làm gì liền làm. Không tính là một đả kích.”

Kỳ thực sau ngày Danier đi rồi nói Trình Hàn Lang không có một chút khổ sở là không thể nào, dù sao đây chính là nữ sinh đầu tiên từ nhỏ đến lớn mình coi trọng, mặc dù biết rằng đoạn tình cảm ngắn ngủi này có kết quả là xác suất rất nhỏ. Nhưng dù sao cũng đã từng cùng một chỗ trải nghiệm qua thời gian ảo tưởng về thiên trường địa cửu, mặc kệ là có tính là yêu hay không, ít nhất là đã nghiêm túc quen biết qua.

Trình Hàn Lang vẫn cho rằng, khi sự nghiệp của hắn còn chưa bước vào giai đoạn bắt đầu, bắt luận cái gì quấy nhiễu hắn, thúc đẩy hắn hướng về phương thức làm người của Trình Thế đều phải bị hắn loại bỏ từng cái, trong đó cũng bao gồm tình cảm.

Hắn còn nhớ rõ câu nói Trình Thế đã từng nói qua với hắn kia: “Không đâu, con nhất định sẽ như vậy! Bởi vì con là con ba, con người đều có gốc rễ mà, cho dù là được nuôi dưỡng tốt thế thế nào, cũng không thể thay đổi hay bóp méo sự thật.”

Trình Hàn Lang từng thề rằng tuyệt đối không dựa vào ba hắn lót đường cho tương lai của mình.

Cho nên đoạn tình cảm trải nghiệm ban đầu này, Trình Hàn Lang quyết định đem chôn vào trong lòng, không phải là để khi rảnh rồi đem ra hồi tưởng lại, mà là vì tiết kiệm thời gian mau chóng quên đi.

30. Chương 30

SARS vừa đến, Thành Thành được Trình Hàn Lang nhận về nhà, hắn không muốn để cho Thành Thành sinh hoạt trong đám đông, như vậy có thể giảm thiểu một ít khả năng truyền nhiễm. Để hắn không phải vì người thân duy nhất ở bên cạnh này cả ngày lo lắng.

Thành Thành qua một đoạn thời gian sinh hoạt ở ký túc xá, đã nghe được thêm một số việc, cũng thấy thêm, cho dù không có tận lực chú ý nhưng cũng ghi tạc trong lòng, ví dụ như cái đề tài yêu sớm này.

Xu thế bọn nhỏ trưởng thành sớm càng ngày càng nghiêm trọng, nếu như nói Trình Hàn Lang vào năm lớp sáu còn cùng một đám nam sinh tụm vào một chỗ thảo luận làm sao theo đuổi một cô nữ sinh, thì vào năm lớp sáu của Thành Thành một đám nam sinh đã cùng nhau thảo luận làm thế nào để chiếm tiện nghi của một cô gái.

Mỗi khi bàn tới cái đề tài này, Thành Thành cảm thấy cái này chẳng quan hệ gì với tới việc đọc sách của mình. Lúc này Lưu Tư Bác Viễn sẽ có ý đồ tội ác rồi xuống tay với Thành Thành, buổi tối hôm nào cũng gối đầu ở bên cạnh đứa nhỏ đơn thuần này dạy vỡ lòng.

“Cậu không có thích ai sao?” Lưu Tư Bác Viễn cười híp mắt hỏi.

“Có a! Anh mình.” Thành Thành đầu cũng không thèm ngẩng lên mà nói.

“Không phải cái loại thích là, là cái loại thích đó đó!” Còn tăng cường nhấn giọng vào chỗ “đó đó” phía sau.

“Rốt cuộc là loại nào a?” Thành Thành vẫn không hiểu.

“Chính là mỗi ngày đều muốn gặp cổ, một ngày một đêm không thấy đã nhớ muốn chết, thấy cổ có chút khăn trương sẽ chẳng biết nói cái gì mới được. Thấy cổ và người khác cùng một chỗ, cậu sẽ cảm thấy khổ sở. Quan trọng nhất là, cậu còn muốn hôn nhẹ cổ!” Lưu Tư Bác Viễn làm ra một động tác buồn nôn.

Thành Thành tỉ mỉ suy tư một trận, Lưu Tư Bác Viễn sốt ruột hỏi tới: “Nghĩ ra chưa? Nhất định sẽ có.”

Thành Thành gật đầu, Lưu Tư Bác Viễn lập tức nhích tới.

“Ai?”

“Không nói cho cậu.” Thành Thành tiếp tục đọc sách.

“Cậu nói cho mình biết đi! Là Vu Tiểu Đồng đúng không? Mình thấy cậu cứ dính thành một khối với cổ, chính là cổ đúng không? Cậu không nói mình coi như là đúng à.” Lưu Tư Bác Viễn vẫn cứ một hai quần quýt lấy nó nói chuyện, Thành Thành cuối cùng trực tiếp không để ý tới cậu ta.

Kỳ thực nó có chút sợ hãi cái kết quả mà mình cân nhắc ra, thích là như vậy thật sao? Nó cảm thấy tình cảm của mình đối với Trình Hàn Lang đều phù hợp với mấy cái này, thế nhưng chính nó cũng không cho là chuyện này có bao nhiêu không bình thường, nó chỉ kết luận lại là do nó ỷ lại anh trai mình thôi. Nó cảm thấy từ nhỏ đến lớn mình chỉ có một người thân như vậy, cho nên mới không muốn xa cách người đó.

Thế nhưng nó sợ bạn cùng phòng sẽ cười nó, cho nên nó cẩn cẩn thận thận cất dấu tâm tình của mình. Nó có chút bối rối nhìn bọn bạn cùng phòng, bọn họ đều ở đó làm chuyện của mình, không có ai quan tâm một đoạn đối thoại nhỏ nhỏ như vậy, Thành Thành lúc này mới yên lòng lại. Nó sờ sờ trán của mình, vậy mà toát ra một chút mồ hôi, không thể làm gì khác hơn là nhân lúc mọi người không chú ý len lên lau đi.

Ngày hôm sau lên lớp, người trên lớp lại bắt đầu truyền tai nhau Trình Thành thích Vu Tiểu Đồng lớp khác, Buổi trưa tan học Thành Thành và Vu Tiểu Đồng đi cùng nhau có không ít người ở đó ồn ào, khiến cho hai người không hiểu ra làm sao.

Lúc đó có một nam sinh ở phía sau càng luôn không ngừng nói bậy, lời nói rất khó nghe, Vu Tiểu Đồng mắng vài lần cũng không thấy hiệu quả. Vì vậy Vu Tiểu Đồng quay đầu liền cho lỗ mũi của nam sinh kia một quyền, lực tay của Vu Tiểu Đồng không phải là đùa giỡn, xung quanh lỗ mũi nam sinh kia lập tức xanh đen.

Thành Thành cũng bị dọa sợ, muốn kéo Vu Tiểu Đồng ra. Nhìn tư thế của nam sinh kia đã mặc kệ Vu Tiểu Đồng có phải là nữ hay không, nói cái gì cũng muốn phản kích. Chỉ thấy Vu Tiểu Đồng siết cổ tay cậu ta rồi dùng sức vỗ một cái, nam sinh kia không thể nhúc nhích, đứng ì ở đó trừng mắt.

“Sau này còn mệ nó nói bậy không?” Vu Tiểu Đồng hung tợn mắng chửi. (chời ơi coi bả hung kia :v)

Nam sinh theo bản năng lắc đầu, Vu Tiểu Đồng mắng một tiếng cút nam sinh kia mới ly khai, sau khi rời đi chưa được mấy bước lại bắt đầu mắng chửi, Vu Tiểu Đồng vừa định tiếp tục đuổi theo giáo huấn, bị Thành Thành kéo lại.

“Đừng làm lớn chuyện, Tiểu Đồng, đánh nhau không tốt.” Thành Thành ôn nhu khuyên nhủ.

Vu Tiểu Đồng nhìn ánh mắt lo lắng của Thành Thành một chút, lúc này mới không gồng sức nữa, cùng nó đi ăn. Đến nơi Thành Thành vẫn là cảm thấy có người nhìn bọn nó chăm chăm, nó nhìn Vu Tiểu Đồng đối diện một chút, Vu Tiểu Đồng căn bản là không thèm nhìn những việc này, ở đối diện từng ngậm từng ngậm mà ăn.

Thành Thành rất thích loại tính cách sảng khoái này của cô bé, nghĩ cùng người như vậy ở chung cảm giác rất nhẹ nhàng. Nó đối với mấy cô gái khác thật sự không có hảo cảm gì đặc biệt, nói chuyện với các bạn ấy luôn luôn cảm thấy rất khẩn trương, rất không được tự nhiên. Cho nên cho tới bây giờ nó chỉ có Vu Tiểu Đồng này là một bằng hữu khác phái, trách không được người khác cứ nói lung tung. Bất quá nhìn Vu Tiểu Đồng giống như chẳng có gì, Thành Thành cũng liền yên tâm mà bắt đầu ăn cơm.

Đối với bạn gái đầu tiên của Trình Hàn Lang, Thành Thành chưa từng trải qua loại tâm tình này, thấy Trình Hàn Lang cười vui vẻ đến như vậy với Danier, trong lòng Thành Thành luôn luôn chua xót. Nó cho tới bây giờ chưa từng khiến Trình Hàn Lang hài lòng như vậy, có thể đây chính là hạnh phúc trong tình yêu Lưu Tư Bác Viễn đã nói!

Hôm đó Danier đến nhà nói với bé tể công của nó một chút tiếng Anh, hình như rất thích kiểu dáng. Khi đó nó rất khẩn trương, cũng thật hối hận mình để ở chỗ bắt mắt như vậy, nó thật sự sợ Trình Hàn Lang vì để cho Danier hài lòng liền đem món bảo bối duy nhất hân tặng cho Thành Thành này đưa cho Danier.

Thế nhưng Trình Hàn Lang không có, bé tể công kia vẫn ngồi ở đó như trước, vẫn là nhóc ăn xin nhỏ của nó, chỉ thuộc về nó, anh không có tặng lại cho người khác, chứng minh anh ấy vẫn quan tâm mình.

Dịch SARS càng ngày càng nghiêm trọng, bất quá điều này cũng làm cho học sinh ở Bắc Kinh nghênh đón một kì nghỉ không tưởng, hơn nữa kì nghỉ này đang không ngừng kéo dài.

Trình Hàn Lang về tới nhà, hơn nữa còn đem Thành Thành cũng nhận trở về, hân nói với Thành Thành hân đã tự xin ở ngoài trường, sau này có thể về nhà ở rồi. Hân cũng có thể an bài Thành Thành ở ngoài trường, bởi vì xe chuyên đưa đón học sinh đã mở tuyến ở chỗ này rồi, Thành Thành có thể sáng sớm ngồi xe đi, không cần lo lắng đường xá xa xôi có thể muộn học. Điều này làm cho Thành Thành mặt mày cao hứng một hồi.

“Anh, lần này chị Danier không có về cùng với anh sao? Chị ấy nghỉ ở đâu a?” Thành Thành hỏi Trình Hàn Lang.

“Không có việc gì, cô ấy có chỗ rồi, Thành Thành, anh đã cùng cô ấy chia tay, sau này bọn anh không quay lại nữa.” Thành Thành gật đầu, nhìn trộm sắc mặt của Trình Hàn Lang, phát hiện hân không có biểu hiện quá không vui, Thành Thành lúc này mới yên tâm đứng lên.

Không biết tại sao, Thành Thành nghe được tin tức này, còn có một chút xiu xiu hưng phấn. Điều này làm cho Thành Thành rất là tự trách, nó vậy mà đem niềm vui của mình lấy ra từ trên đau khổ của anh trai, nó như vậy là xấu quá rồi, nó nhất định phải thay đổi. Vì vậy nó quyết định dùng hành động của mình để bù đắp mất mát của Trình Hàn Lang.

Bất quá cái quyết định của nó cũng làm Trình Hàn Lang đau khổ, hân không chỉ không thể đi ra ngoài, còn phải mỗi ngày uống thuốc Đông y Thành Thành nấu. Thành Thành không biết đào từ đâu ra phương thuốc, nói là có thể phòng SARS xảy ra, nhà nhà ở đây đều uống.

Trình Hàn Lang lúc đầu còn có thể miễn cưỡng uống hết một thang, rồi sau đó nhìn thấy Thành Thành lại có cảm giác muốn ói. Thành Thành vì bắt hân uống thì không nheo mắt, kiên nhẫn gì đều dùng hết, mặc kệ Trình Hàn Lang găm giữ thế nào, mắng thế nào cũng không thay đổi được lập trường kiên định không gì sánh được của nó.

Có đôi khi Trình Hàn Lang cũng không nhịn được suy nghĩ mình rốt cuộc là hạnh phúc hay là bất hạnh đây?? Cứ như có người vì hân mời đến một nhũ mẩu miễn phí, ở bên cạnh hân lải nhải, làm một số việc phụ nữ am hiểu.

Có một ngày Trình Hàn Lang thật sự là không muốn chịu “cực hình” của Thành Thành nữa, buổi tối không về nhà ở, ở nhà bạn ngày người một buổi tối.

Kết quả vừa mới tới nhà người ta đã bị chặn ở cửa kiểm tra nhiệt độ cơ thể mới cho vào cửa, thời kì nhạy cảm, cái này cũng không thể tránh được, Trình Hàn Lang hiểu được. Kể đó đến bữa ăn, Trình Hàn Lang lại bị yêu cầu đo nhiệt độ cơ thể, tiếp theo tắm, ngủ cũng không có tránh được đo nhiệt độ cơ thể. Đợi Trình Hàn Lang nằm được ở trên giường vừa muốn nghỉ ngơi, mẹ của người bạn kia liền không chút khách khí đi vào trong phòng của hắn, phun nước thuốc tiêu độc nhiều lần.

Trình Hàn Lang nằm ở trên giường không khỏi cảm khái vẫn là nhà của mình tốt, tuy rằng Thành Thành có phiền một chút, nhưng ít ra không ghét bỏ hắn, còn không đo ba cái nhiệt độ cơ thể này, có có thể không hạn chế hoạt động, không cần ngửi mùi vị cái nước thuốc tiêu độc khó chịu này! Chẳng qua là yêu cầu hắn uống một ít thuốc mà thôi, chịu mấy giây cũng liền qua đi.

Cho nên ngày hôm sau Trình Hàn Lang rất sớm đã chạy về nhà, hắn mở cửa ra, thấy Thành Thành chính là đang vui mình trên ghế sofa mà ngủ, trên bàn trà để một chén thuốc Đông y, trong tay Thành Thành còn đang cầm một cái muỗng.

Trình Hàn Lang nhẹ nhàng vỗ vỗ nó một chút, nó giật mình một cái liền tỉnh. Hướng về phía Trình Hàn Lang nói: “Anh, anh về rồi, mau uống thuốc đi!”

Trình Hàn Lang nhìn thuốc trên bàn trà, hỏi Thành Thành: “Em vẫn chờ tới bây giờ không đi ngủ?”

Mắt của Thành Thành còn có chút không nhắc lên nổi, “Dạ” một tiếng rồi lại mệt mỏi nằm lại.

Trình Hàn Lang nhất thời hối hận chính mình không nên vì chuyện nhỏ như vậy lại làm cho Thành Thành ngồi ở chỗ này chờ một đêm, hắn muốn đánh thức Thành Thành, bảo nó đi vào phòng rồi ngủ một lát. Nghĩ lại, quên đi, vẫn là đem nó ôm qua đi thôi! Tuy rằng đã cao lớn như vậy rồi, nhưng vẫn là gầy như vậy, ôm cũng không có vấn đề.

Kết quả thật đúng là có vấn đề, lúc Trình Hàn Lang ôm Thành Thành cảm thấy thân thể nó có chút nóng, không biết chừng là đêm qua cảm lạnh nên nóng rần lên đi! Nếu lúc bình thường gì không có gì, hiện tại thì hậu quả khó lường.

Trình Hàn Lang vội vã cầm nhiệt kế đến, đo một cái, má ơi! 38 độ 5, tay Trình Hàn Lang cũng có một chút run, phải nhanh chữa trị! Trình Hàn Lang mới cầm điện thoại lên, trong giây lát nhớ ra tuyệt đối không thể báo cho bác sĩ nơi này có bệnh nhân sốt cao, nói không chừng sẽ lập tức cách ly để trị liệu, khi đó không bệnh cũng thành bệnh.

Trình Hàn Lang tỉnh táo một lúc, tỉ mỉ suy nghĩ một chút bình thường mình xem ti vi bị bệnh thì làm thế nào để trị. Trước tiên hắn tìm một ít thuốc hạ sốt, cho Thành Thành uống, lúc Thành Thành uống thuốc liền tỉnh, nhìn Trình Hàn Lang không hiểu hắn đang làm gì.

Trình Hàn Lang thoải mái nói: “Không có chuyện gì, chỉ là có chút nóng lên thôi.”

Thành Thành vừa nghe lời này vội vàng đẩy Trình Hàn Lang ra, muốn hắn cách xa mình một chút, sợ mình sẽ truyền bệnh cho hắn. Trình Hàn Lang không để ý sự ngăn cản của nó, lại để lên trán nó một miếng khăn lạnh, bên cạnh để một ly nước sôi. Sau đó liền nằm vật xuống bên người Thành Thành ôm lấy nó, còn đắp một tầng chăn mỏng.

“Anh, anh làm gì a? Sẽ lây cho anh đó.” Thành Thành sốt ruột không thôi.

“Đừng có ồn ào, ra chút mồ hôi là tốt rồi, anh ôm em như vậy có thể mau khỏe một chút.” Trình Hàn Lang lại ôm chặt thêm một chút.

“Anh, tự em cũng có thể khỏe. Không chừng là dịch thật đó! Anh đi nhanh đi...” Thành Thành gấp đến muốn khóc luôn rồi.

“Sao có thể dễ dàng nhiễm như vậy, em nhìn thấy người này nhiễm SARS người kia nhiễm SARS cũng không có nghĩa là em cũng nhiễm được! Đừng nói chuyện, em còn nói nữa anh liền đem miệng em vá lại.” Trình Hàn Lang giả vờ hung bạo nói.

Lúc này Thành Thành đã ra một chút mồ hôi, nó nhìn gương mặt Trình Hàn Lang gần trong gang tấc, cảm thấy lúc này mình là người hạnh phúc nhất, đêm qua cũng vì không đợi được anh ấy mà khổ sở muốn chết, ngày hôm nay đã được anh ấy ôm như vậy, Thành Thành nghĩ như vậy nhiễm SARS cũng đáng.

Lúc xế chiều, cơn sốt của Thành Thành hoàn toàn thối lui, trong chăn cũng bị mồ hôi làm ướt một mảng lớn, cũng không biết là của Trình Hàn Lang hay Thành Thành. Thành Thành khỏe rồi lại sinh khí dồi dào, càng thêm tin tưởng mình có thể khỏi nhanh như vậy đều là nhờ bình thường uống thuốc Đông y phòng ngừa thật tốt, thế là công tác giám sát Trình Hàn Lang uống thuốc lại càng làm nghiêm.

Trình Hàn Lang đối mặt với chén nước thuốc đen thui bóng loáng và ánh mắt khẩn cầu của Thành Thành, cảm thấy mình thật là đem tảng đá tự đập lên chân của mình. Không bằng dừng để cho nó khỏe lại nhanh như vậy, cho nó chút giáo huấn, cũng để cho nó không tự cho như thế là đúng nữa. Thế nhưng này chung quy cũng chỉ là suy nghĩ nhất thời thôi, nếu thật sự vì chuyện này lại khiến nó ăn thêm chút khổ nữa, Trình Hàn Lang vẫn là có chút không đành lòng.

31. Chương 31

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Trình Thế cảm thấy mình già thật rồi, trước đây vẫn luôn không có loại ý thức này, luôn cảm thấy mình còn có rất nhiều năm có thể mơ mộng, có thể tùy tâm tình của mình mà làm rất nhiều chuyện. Có thể quên đi rất nhiều thứ mình vốn không muốn nhớ. Tựa như đoạn hôn nhân đã từng trải qua.

Hôm nay Trình Thế đã thanh tỉnh mà ý thức được mình đã có một đứa con trai, hơn nữa nó đã đến tuổi có thể tự quyết định vận mệnh của bản thân. Điều này cũng tuyên bố một chuyện rằng anh ta đã già rồi. Dấu hiệu già yếu chính là Trình Thế đã trở nên an phận, so với Trình Thế đã từng suốt ngày ăn chơi cờ bạc gái gú, đâm dăng buông thả, anh ta hôm nay đã học được cách thành thành thật thật ngồi một chỗ lặng lẽ uống loại rượu nổi tiếng của mình, hút loại thuốc nổi tiếng của mình, nhìn người đàn ông nổi tiếng của mình. Từ ngày mẹ của Trình Hàn Lang tái hôn trở đi, Lê Trung Tín cảm thấy Trình Thế như đã chết, anh trốn Trình Thế, dễ dàng chế phục anh ta, không để cho anh ta tiếp tục đi phá hoại cuộc sống của người khác. Cũng không phải Lê Trung Tín anh đột nhiên nổi lên ý tốt, chỉ là anh không muốn Trình Thế lại bị thương tổn.

Lê Trung Tín ở bên ngoài chính là một nhân vật thần thoại. Tuổi trẻ thành tài, một mình lẻ loi đến Bắc Kinh lại dám tự tay tạo ra thiên hạ của mình. Quy tắc cái gì, luật lệ cái gì, đến trên người anh hết thảy đều không có hiệu quả. Nhưng bên trong anh cũng có tình cảm của một người bình thường, mà cái tình cảm bình thường này hình như chỉ giới hạn ở trên người của Trình Thế. Từ năm Trình Thế 23 tuổi đi theo anh, cho tới bây giờ hai bên đều đã là người trung niên, Lê Trung Tín dường như cảm thấy thái độ của mình đối với Trình Thế từ trước đến nay chưa hề xảy ra sự thay đổi.

Dù cho anh biết ngày ấy không trối được lòng của Trình Thế.

Dù cho anh biết sau này Trình Thế nhất định sẽ trả thù anh, không phải là phốt lờ mặt ngoài một trận, mà là chân chính lột da, rút gân.

Anh vẫn làm như vậy, cũng bởi vì một nguyên nhân đơn giản nhưng không cách nào nói ra khỏi miệng.

Lần đầu tiên Lê Trung Tín nhìn thấy Trình Thế, anh đã đoạt được thiên hạ của mình, khi đó anh đã nói với Trình Thế: “Trình Thế, cậu đã bước vào con đường này, cũng đừng nghĩ tới chút chút méo mó kiếm được một chút gì, ở chỗ này, không hề có sở hữu, thứ muốn có hay thứ đã có trước kia, đều không thể có.” Thế nhưng từ một khắc nói ra câu nói kia trở đi, Lê Trung Tín đã tự mình phản bội lại nguyên tắc chính mình định ra đầu tiên.

Anh cho là mình không cần bồi đắp bất kỳ tình cảm gì, từ nhỏ cũng không có, lớn lên cũng không cần. Anh cho là khi trong lòng mình cần vật gì anh cũng chỉ cần nói một tiếng thì thứ đó sẽ đến trước mặt mình, cho dù hiện tại anh muốn một người yêu anh, cố gắng vài ngày là có thể làm cho một nữ nhân hoặc nam nhân đối với anh khăng khăng một mực.

Anh không cảm thấy mình thiếu thứ gì. Nhưng vừa thấy Trình Thế, anh liền phát hiện mình bắt đầu muốn một số thứ, những thứ này là những thứ anh vốn khinh thường, kết quả Trình Thế lại dám gắt gao giữ lại, không đưa ra. Vì vậy Lê Trung Tín bắt đầu dùng một chút thủ đoạn kiềm chế, không cho phép, tôi sẽ không mất dày mày dạn đi đòi, thế nhưng cậu không được cho người khác, nếu như cậu muốn trái tôi, tôi tình nguyện phá hủy cậu, đem cậu huấn luyện thành một người không muốn nghĩ tới bất kỳ thứ gì.

Lần đầu tiên Lê Trung Tín đem Trình Thế cởi sạch trói lại, là bởi vì anh ta luôn len lén lấy đi cây súng bảo bối của Lê Trung Tín, lúc Lê Trung Tín cởi quần áo anh ta xuống mới phát hiện nguyên lai có thân thể con người có thể đoạt đi hô hấp của kẻ khác. Vì vậy anh biến thái mà yêu thích thưởng thức cổ thân thể này và biểu tình muốn thả nhưng lại bất lực của Trình Thế.

Anh gặp qua rất nhiều biểu hiện của người khác khi đang lỏa thể trước mặt mình. Xanh mặt, cảm thấy thẹn, nhiệt tình, nhưng nhìn thấy Trình Thế mới cảm thấy nguyên lai những thứ mình nhìn thấy này đều là làm ra vẻ, đều là những phản ứng được tạo ra sau khi bỏ thêm một ít tình dục và suy tư, chỉ có biểu tình của Trình Thế là trạng thái nguyên thủy. Anh đem cây súng lục đã đi theo mình rất nhiều năm đưa cho Trình Thế, chỉ có tự bản thân Lê Trung Tín biết, cây súng kia chính là người thân duy nhất của anh.

Sau khi chuyện qua đi Trình Thế vẫn như trước không ghi nhớ được bao lâu, liên tục phạm tội liên tục bị trói, không hề biết rằng chính mình ngược lại lại làm đúng ý Lê Trung Tín, trở thành bữa ngon chủ động đưa tới tận cửa.

Trình Thế chưa từng bị Lê Trung Tín đánh qua, có đôi khi anh ta nhìn thấy mấy cảnh đầm máu còn buồn bực vì sao cho tới bây giờ chưa được thể nghiệm qua loại trừng phạt này, còn hơn là bị người ta cởi hết nhục nhã, Trình Thế ngược lại càng thích đau nhức nhanh một chút. Nhưng giấc mộng của anh ta cuối cùng vẫn tan vỡ, Lê Trung Tín tuyệt đối sẽ không để cho người khác lựa chọn phương thức trừng phạt.

Lê Trung Tín nhớ kỹ lời nói của Trình Thế ngày đầu tiên tới đây: “Tôi không muốn làm việc, tôi muốn vừa đánh nhau đã ghiền vừa kiếm ra được tiền.”

Lúc đó Lê Trung Tín đã bật cười, cậu ta vậy mà ấu trĩ đem cuộc sống làm như phim ảnh, cho rằng chỉ dựa vào cướp đoạt là có thể trải qua cuộc sống náo nhiệt. Bất quá cậu muốn thưởng thức loại cuộc sống đó, tôi trước cho cậu hưởng mộng đẹp vài ngày, chơi với cậu vài ngày, sau đó sẽ dạy cho cậu con đường này thật sự phải làm sao mà đi.

Vì vậy Lê Trung Tín cầm rất nhiều tiền nhàn rỗi xây dựng nên cái ảo ảnh kia trong lòng Trình Thế, lại không nghĩ rằng giấc mộng đẹp này Lê Trung Tín cho anh ta mơ hơn mười năm cũng không muốn đánh thức anh ta. Cho dù sau này chính mình dung túng Trình Thế đến mức người đời đều biết, Lê Trung Tín cũng không cảm thấy mình làm quá bao nhiêu...

Lê Trung Tín ghi nhớ sâu sắc hình dạng của Trình Thế lúc đó.

Thời điểm đó Trình Thế đầu đội mũ quả dưa, khuôn mặt dương quang, ra vẻ lưu manh trước mặt Lê Trung Tín lại có vẻ ấu trĩ đáng yêu. Lê Trung Tín có một loại xung động muốn làm cho anh ta trở nên u ám, rất cục có một ngày anh được như nguyện, anh lại bắt đầu hoài niệm sự dương quang ban đầu của Trình Thế.

Thế nhưng cái phương trình này chỉ có thể từ trước chuyển sang sau, lại không thể đổi ngược lại, bất kể là dương quang hay u ám, trên người Trình Thế đều phù hợp với cái loại phong cách xinh đẹp này, loại xinh đẹp này phá vỡ rất nhiều giới hạn chấp nhận của Lê Trung Tín.

Anh còn nhớ rõ tình cảnh lần đầu tiên Trình Thế đánh nhau khiến cho mặt mũi bầm dập sau đó hưng phấn hướng mình đòi phần thưởng. Tựa như một nhóc lưu manh đầu đường, một tên côn đồ, thậm chí còn mang theo một chút dáng vẻ thư sinh. Khi đó anh ta cũng không ẩn dấu tâm tình của mình, suy nghĩ gì liền lập tức biểu hiện ra ngoài. Nếu anh ta đối với Lê Trung Tín bất mãn, anh ta cũng có thể lập tức giơ nắm đấm lên ngay, mặc kệ sau này có bị chém làm tám khúc hay không.

Trình Thế đã từng nói với Lê Trung Tín: “Tôi cũng từng nỗ lực qua, sống cuộc sống của người bình thường, có người mình yêu, rồi không có việc gì thì đọc sách. Tôi thích đọc sách, tôi thậm chí còn làm thơ nữa, nếu như quên đi vấn đề tác phong của tôi, tôi chính là một tài tử ở trường học.”

Lê Trung Tín lập tức nói: “Vậy cậu làm cho tôi một bài đi!”

Trình Thế suy nghĩ một chút, hướng về ánh trăng làm một bài thơ phiến tình, sau khi đọc xong còn bỏ thêm một câu: “Loại người như anh chắc là sẽ không hiểu rõ nó.”

Lệ Trung Tín lúc đó cũng không cho đánh giá gì, kỳ thực anh hiểu hết.

Trình Thế yêu Cung Chí, một người nam nhân, chính anh ta cũng không biết, anh ta cho rằng đó chính là tình anh em, cho tới năm đó khi Cung Chí thích mẹ của Trình Hàn Lang, anh ta cảm thấy nguyên nhân mình không thể chịu đựng được là bởi vì Cung Chí không cùng anh ta chia sẻ tất cả những thứ anh em nên chia sẻ.

Anh ta không muốn thấy Cung Chí và nữ nhân ở cùng nhau, anh ta chỉ có duy nhất một người bạn như vậy, bất luận kẻ nào cũng không thể cướp đi. Nếu như Cung Chí nhất định phải cùng cô ta một chỗ, vậy thì Trình Thế liền dứt khoát đoạt đi, như vậy Cung Chí vẫn sẽ chỉ có một mình anh ta là bạn.

Đời anh ta hiểu rõ bản thân từng yêu Cung Chí thời gian hết thấy đều đã chậm, đoạn tình cảm này đã sớm trở thành quá khứ. Kỳ thực cũng không có cái gì tiếc nuối quá, Cung Chí là một người bình thường, cho dù là biết loại tình yêu dị dạng này nhiều lắm cũng chỉ là khoan dung.

Thế nhưng hiện tại Trình Thế không còn yêu nữa, kỳ thực anh ta đã sớm không còn yêu, anh ta chỉ là đang vì đoạn tình cảm cạnh tranh trong lòng lúc còn trẻ mà thôi. Anh ta còn nhớ chính là những gút mắt và đụng chạm giữa bọn họ, mà tình yêu nhỏ bé rõ ràng vẫn khắc cốt ghi tâm đã bị thứ này cùng thời gian ăn mòn rồi.

Trình Thế chưa từng cho là mình có tình cảm đối với Lệ Trung Tín, bởi vì anh ta vẫn cho rằng Lệ Trung Tín sẽ không giao tình cảm cho người khác, cho nên tới bây giờ anh ta cũng không mạo hiểm như vậy. Mặc dù đôi khi Trình Thế thực sự cảm thấy ánh mắt của Lệ Trung Tín là quan tâm anh ta, nhưng nếu Lệ Trung Tín này dung túng cũng không phải dựa vào mấy lúc tâm tình tốt mà chống đỡ nhiều năm như vậy, anh ta cũng sẽ cố gắng đi thuyết phục chính mình bỏ cái hy vọng xa vời này đi.

Đời Trình Thế già đi rồi anh ta mới chậm rãi hiểu rõ, tuy rằng dung mạo của anh ta ở trong mắt Lệ Trung Tín vẫn là rất quyến rũ. Nhưng lòng của Trình Thế đã trở nên yếu đuối, có đôi khi anh ta sẽ ở trong lòng Lệ Trung Tín tìm một chỗ nằm, sau đó hỏi: “Tôi năm đó cũng rất ngây thơ đi?”

Lệ Trung Tín sẽ lại cười gật đầu, ôm anh ta làm một trận vận động mây mưa thất thường, Trình Thế không hề vì một chút việc nhỏ mà dấy dưng như vậy, bắt đầu từ câu nói của Lệ Trung Tín vào ngày Cung Chí kết hôn.

Anh nói: “Cậu muốn ồn ào cứ dùng sức mà ồn ào đi! Sau đó tôi sẽ không trối cậu lại nữa, cậu muốn làm gì tùy cậu, đây là một lần cuối cùng.”

Từ đó về sau, Trình Thế thực sự không nao loạn nữa.

Lệ Trung Tín cho là lòng của Trình Thế đã chết, kỳ thực lòng của Trình Thế đã chết bao nhiêu năm nay lúc này lại còn sống. Lần này là vì Lệ Trung Tín. Một người đã cùng anh ta sắp 20 năm, một người không có biện pháp sẽ đem Trình Thế cởi hết rồi trối lại, một người cho Trình Thế bất kỳ cái gì anh ta muốn, một người mệnh lệnh cho Trình Thế không được để tình cảm ràng buộc mà chính mình lại hãm sâu trong đó.

Trình Thế cảm thấy mình cũng biết thỏa mãn, cho dù có một số thứ không nói thẳng ra, hoặc là không muốn đi nhận hòa chịu thua, nó cũng là chân chân thực thực tồn tại. Lệ Trung Tín yêu anh ta cũng như anh ta đã yêu Lệ Trung Tín.

Chú thích:

Mũ quả dưa

32. Chương 32

SARS dần dần qua đi, học sinh các khu vực dần trở về sân trường, Trình Hàn Lang cuối cùng cũng thoát khỏi ác mộng uống thuốc Đông y. Trở về sân trường chia tay đã lâu. Cuộc sống lại khôi phục yên lặng như cũ.

Thành Thành đang dần dần lớn lên, chút mập mạp của trẻ con từng có đã bắt đầu trở nên góc cạnh rõ ràng, từ hình dáng vừa gầy vừa nhỏ lúc trước kia cũng bắt đầu trở nên có chút dáng dấp của người lớn, chẳng qua là trước sau như một vẫn còn nét thanh tú. Nó thích mặc quần áo nhạt màu một chút, rất nhiều nam sinh đều sẽ chọn quần áo đậm màu một chút, có lúc bọn họ sẽ chọn một ít quần áo nhạt màu thì phụ huynh cũng không muốn mua cho, bởi vì phải giặt quá thường xuyên. Nhưng tất cả quần áo của Thành Thành lại đều là quần áo nhạt màu. Mỗi ngày nó đều đúng giờ giặt quần áo, có lúc một bộ quần áo mặc nửa ngày liền lấy ra giặt, giặt sạch rồi mới đem ủi. Quần áo của Trình Hàn Lang cũng là do nó phụ trách, cho nên ngày nào Trình Hàn Lang cũng là gọn gàng sạch đẹp.

Thành Thành đã hoàn toàn không trọ ở trường nữa, cuộc sống ở trường đã khiến nó trưởng thành rất nhiều trong nháy mắt. Trong lúc chuẩn bị đồ đạc rời ký túc xá Cổ Hâm cứ liên tục mà cảm thán, nói là sau này còn đi đâu tìm được người làm gối ôm tốt như vậy a!

Vào mùa đông khí trời lạnh lẽo, có đôi khi ký túc xá không đủ ấm, mọi người cứ thích hai người chen chung trên một cái giường mà ngủ. Đề nghị mới được đưa ra một cái mọi người lập tức đều chạy đến chỗ Thành Thành. Nguyên nhân chính là nó sạch sẽ nhất, trên người thơm nhất. Vì vậy trong phút chốc Thành Thành liền trở thành bạn giường sốt dẻo nhất.

Kết quả Cổ Hâm là người đầu tiên được thưởng thức mùi thơm của người ta, cậu ở trong chăn ôm Thành Thành dùng sức mà ngủ, trắng trợn khoa trương nói: “Thơm quá a! Hơn nữa Trình Thành lớn lên cái móng y chang con gái. Vừa tròn vừa đàn hồi. Mọi người mau tới sờ a!”(@@)

Trong nháy mắt mấy con sói hoang trong ký túc xá toàn bộ đều vọt tới bên này, mấy đôi tay lạnh lẽo đồng thời vươn tới một ổ chăn. Thành Thành kêu thảm thiết, đấu tranh một đoạn thời gian rất dài. Từ đó về sau mấy người anh em này mỗi ngày đều vì việc đi ngủ mà đánh nhau.(tui không biết nên khóc hay nên cười nữa, múa cái lũ này :v)

Để lại ấn tượng sâu nhất cho Thành Thành chính là buổi tối hôm đó ngủ cùng Lưu Tư Bác Viễn, cậu ta thần thần bí bí mà móc ra một cái MP4, sau đó bắt đầu tìm kiếm phim ảnh, Thành Thành thấy vậy cũng cao hứng bưng bưng bu lại.

Kết quả làm Lưu Tư Bác Viễn “xuyt” một tiếng, phim bắt đầu chiếu, hình ảnh một nam một nữ quần quýt lập tức nhảy ra, Thành Thành lại càng hoảng sợ, sau đó còn muốn hỏi Lưu Tư Bác Viễn tại sao phải xem cái này.

Lưu Tư Bác Viễn chặn cái miệng của nó lại nói: “Nói nhỏ một chút, để cho tụi nó nghe thấy khẳng định sẽ bị cướp đi đó.”

Thành Thành lập tức không nói nữa, lần đầu tiên xem cái loại phim này, tim đập nhanh không gì sánh được, nhưng lại hiếu kỳ, muốn nhìn một chút rốt cuộc là cái gì hấp dẫn người khác như thế.

Lúc Thành Thành thấy nam nhân kia khóa thân lập tức nhớ tới hôm 10 tháng 1 nó thấy thân thể Trình Hàn Lang, tình cảnh lúc ấy bắt đầu quay về trong đầu. Đúng lúc này Lưu Tư Bác Viễn chột Thành Thành, nhỏ giọng nói: “Cậu thật không có cảm giác sao?”. Thành Thành không trả lời cậu ta.

Lưu Tư Bác Viễn lại hỏi: “Cậu thật không muốn sao?”

Thành Thành lúc này mới cẩn thận nhìn tình tiết trong AV một chút, ngoại trừ có chút buồn nôn và bài xích thì không có cảm giác gì đặc biệt, Thành Thành lắc đầu.

Lưu Tư Bác Viễn nhìn nó như nhìn người ngoài hành tinh, phát hiện Thành Thành thật sự là mặt không đổi sắc, tim không đập mạnh. Sau đó bội phục mà nói: “Cậu thật là khác người. Không phải là còn chưa dậy thì chứ?”

Mặt của Thành Thành lập tức lại đỏ lên, phản bác không được, không phản bác cũng không được.

“Quên đi, mình tự đi ngủ. Cậu tự ngủ đi!” Ngoài dự liệu của Thành Thành, trời lạnh như thế này Lưu Tư Bác Viễn vậy mà một mình chạy về giường của cậu ta, vừa nãy cậu ta còn tranh ngủ với mình ni.

Thành Thành ngược ngùng hỏi: “Cậu đi thật hả?”

“Không cùng quan điểm, không thể trao đổi.” Lưu Tư Bác Viễn liền ném lại một câu nói như vậy rồi tự mình lại đi trốn trong chăn thỏa thích thưởng thức.

Một mình Thành Thành ở trong chăn cũng bắt đầu lật qua lật lại không ngủ được, chuyện lúc nãy vốn đã dần dần quên đi lại quay trở về, trong đầu của nó đều là cảnh tượng lần kia Trình Hàn Lang tắm cho nó, hai tay của Trình Hàn Lang đặt ở chỗ đó của nó, Trình Hàn Lang cười nhìn nó, Trình Hàn Lang lộ ra hai chân thon dài, tất cả đều ở trong đầu của Thành Thành không xua đi được.

Thành Thành cảm thấy như vậy chính mình không thể chịu đựng được, những tà niệm này đều là đáng xấu hổ. Nó cảm thấy trong đầu mình có mấy ngàn con kiến đang bò, quấy nhiễu đến cả người khó chịu. Trong những lo lắng tự hồi và giãy dụa, Thành Thành thật vất vả thiếp đi.

Thành Thành ở trường học rất ít nằm mơ, kết quả hôm đó nó mơ tới Trình Hàn Lang, hơn nữa còn là đang khóa thân mà đứng trước mặt nó. Sau đó ôm nó, ban đầu là ở trên giường trong nhà, sau đó không biết làm sao lại chạy tới ký túc xá, còn là một cái giường đôi. Trình Hàn Lang ở trên giường cười nhìn nó, còn mạnh mẽ kéo nó đến bên người, trên người Trình Hàn Lang bốc lên hơi nước...

Sáng hôm sau lúc Thành Thành rời giường cảm thấy có chút khác thường, nó vén chăn lên, phát hiện một mảng trắng trắng dính bên trong đùi. Nó lập tức biết được là chuyện gì xảy ra, bởi vì mấy đứa nam sinh cùng ngủ chung một chỗ khó tránh khỏi sẽ không nói về một số vấn đề như vậy. Thành Thành nhớ tới giấc mơ đêm qua, xấu hổ đến chẳng biết làm thế nào mới tốt, nó hoảng loạn mà ở trong chăn cởi quần lót ra.

Kết quả ngày hôm đó tinh thần cả người đều hoảng hốt. Lúc ăn cơm nhiều lần Vu Tiểu Đồng nói chuyện nó đều không có nghe thấy, sau đó Vu Tiểu Đồng hỏi: “Cậu là bị ai câu hồn rồi hả?” Thành Thành vậy mà trả lời một câu: “Không quan hệ!” Vu Tiểu Đồng tức giận cho Thành Thành vài quyền, thiếu chút nữa đem lục phủ ngũ tạng của nó đập văng ra, sợ đến mức nó cũng không dám tùy tiện trêu chọc Vu Tiểu Đồng nữa.

Mỗi tuần Trình Hàn Lang sẽ về nhà ở một hai ngày, hần phát hiện rất rõ ràng Thành Thành không nhiệt tình với hần giống như lúc còn bé, có đôi khi chạm vào nó một chút nó liền tránh né rất rõ ràng. Tuy rằng Thành Thành đối với hần vẫn trước sau như một thật là tốt, toàn tâm toàn ý mà chiều cố ăn uống sinh hoạt hàng ngày của hần, thế nhưng trong lòng Trình Hàn Lang vẫn cảm thấy như thiếu chút gì.

Từ nhỏ Thành Thành đã thích dính vào trên người của hần, đánh cũng không đánh đi được. Hiện tại hần chủ động thân cận cùng Thành Thành, Thành Thành ngược lại còn không vui. Chẳng lẽ là con người trưởng thành rồi, cánh cứng cáp rồi, không muốn tiếp tục làm một số hành động của trẻ con? Trình Hàn Lang suy đoán trong lòng.

Kết quả ngày hôm đó Đỗ Công đến, vào nhà liền hỏi Trình Hàn Lang: “Thành Thành đâu? Một tháng rồi không nhìn thấy nó.” Trình Hàn Lang chỉ chỉ phòng ngủ.

Đỗ Công nhắc chân đi vào, Thành Thành đang ngồi ở trên ghế không biết là làm cái gì, Đỗ Công từ phía sau một hơi đem Thành Thành bế lên từ trên cái ghế, Thành Thành bất ngờ không kịp đề phòng, còn tưởng là Trình Hàn Lang, lại càng hoảng sợ!

Sau đó Đỗ Công kề sát vào cổ của nó nói: “Bé con, nhớ anh không? Cũng không nhìn tới anh a. Đem người anh này của em quên rồi chứ gì? Không thương em nữa.” Như vậy Thành Thành mới biết là Đỗ Công, thở dài một hơi. Đồng thời cũng lại có một chút mất mát nho nhỏ.

Đỗ Công đem Thành Thành đặt ngồi trên đùi mình, Thành Thành nói mình đã trưởng thành rồi, không nên vậy nữa, Đỗ Công nhất định không cho, Thành Thành cũng chỉ có thể cùng ngồi thân mật như vậy với Đỗ Công.

Trình Hàn Lang vào phòng muốn cùng Đỗ Công tâm sự một chút, vừa lúc lại nhìn thấy một màn này, Thành Thành nào có cái loại hình đánh kháng cự gì như với mình. Lửa trong lòng Trình Hàn Lang lập tức nổi lên, nguyên lai là nó không vừa ý mình a! Hần cảm thấy phổi mình tức đến muốn nổ, nếu không phải Đỗ Công ở đây, có thể hần sẽ phát tác tại chỗ.

Đỗ Công đi rồi, Trình Hàn Lang vẫn chưa cho Thành Thành sắc mặt tốt, buổi tối Thành Thành hỏi Trình Hàn Lang sáng sớm ngày mai mặc quần áo gì, Trình Hàn Lang cũng không ngẩng đầu lên mà nói: “Em quần anh mặc quần áo gì làm gì!”

“Nhưng mà phải ủi một chút mới mặc được a!” Thành Thành có chút ủy khuất nói.

“Tự anh sẽ làm, sau này em bớt động vào đồ của anh đi!” Trình Hàn Lang đen mặt lại nói. Thành Thành buông quần áo đang cầm xuống, lặng lẽ đi tắm. Trình Hàn Lang nói như vậy khiến lòng nó đau đớn lắm, nó không biết rốt cuộc mình đã làm sai điều gì.

Buổi tối lúc ngủ, chân Thành Thành không cẩn thận chạm vào người Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang một cước liền đem Thành Thành đá ra ngoài, một cước này rõ ràng thấy được là dùng lực mà ra. Thành Thành “ai u” một tiếng, Trình Hàn Lang cũng không có để ý đến nó, chính mình quay lưng tiếp tục ngủ.

Thành Thành ngồi xuống nhìn hắn đã lâu, rốt cục cuối cùng không nhịn được hỏi một câu: “Anh, anh làm sao vậy, có phải là có chuyện gì mất hứng hay không?”

Trình Hàn Lang làm bộ không nghe thấy, tiếp tục ngủ. Thành Thành không lên tiếng mà nằm xuống, mắt mở thật to, nhìn trần nhà, trong lòng khổ sở đến muốn khóc. Nó không muốn bị người khác đối xử như vậy, đặc biệt là Trình Hàn Lang, mỗi lúc hắn có ánh mắt bất mãn với mình, Thành Thành đều cảm thấy trong lòng buồn bực.

Liên tiếp hai cái cuối tuần Trình Hàn Lang đều chưa có về nhà, Thành Thành hoài nghi có phải là Trình Hàn Lang biết cái dự định tội ác này của mình rồi hay không, mới làm cho anh ấy chán ghét mình như vậy, nghĩ tới đây trong lòng của nó lại càng khó chịu.

Nó nhắc cho Trình Hàn Lang thật nhiều thật nhiều tin tức, thế nhưng Trình Hàn Lang cũng không có quay về. Trong tủ lạnh đặt rất nhiều thứ vốn là Thành Thành chuẩn bị để lúc Trình Hàn Lang quay về thì làm cho hắn ăn, hiện tại chỉ có thể để chúng nó biến chất. Đã rất nhiều ngày rồi Thành Thành ăn cơm không trôi, ngơ ngác ngồi trên bàn nhìn cái gì cũng không muốn ăn. Có đôi khi luôn cảm thấy mình nghe được tiếng mở cửa, kết quả chạy tới cửa thì căn bản không có ai, ngày này qua ngày khác nghe đến mức cũng sắp bị ảo giác.

33. Chương 33

Đến ngày 1 tháng 5 thì Trình Hàn Lang về nhà, về nhà sớm hơn so với Thành Thành. Thành Thành sau khi về đến nhà thấy cửa nhà mở thì cho là mình đang nằm mơ. Trình Hàn Lang ngồi trước bàn máy vi tính không biết đang làm cái gì, Thành Thành lập tức chạy tới, hưng phấn kêu một tiếng: “Anh!”, có chút kích động nhìn hắn.

Trình Hàn Lang ngẩng đầu lên một chút, “Nga!” một tiếng, rồi lại bắt đầu cúi đầu nhìn màn hình máy tính của hắn. So với vui sướng của Thành Thành, trên mặt hắn có thể nói là biểu tình gì cũng không có.

Tâm tình của Thành Thành thoáng cái liền rơi xuống đáy cốc, đã hai cái cuối tuần rồi, tâm tình Trình Hàn Lang vẫn chưa có tốt lên. Thành Thành không dám tiếp tục quấy rối hắn nữa, tự mình đi tới nhà bếp làm cơm, nó lấy những thức ăn mới được mua từ trong tủ lạnh ra, đinh ding đang đang cắt gọt.

Trình Hàn Lang là cố ý không về nhà, từ sau lần kia thấy Thành Thành tình nguyện thân mật với Đỗ Công cũng không muốn để cho hắn chạm vào nó, trong lòng hắn vẫn không thoải mái. Tuy rằng cho tới bây giờ ngoài mặt không đề cập qua chuyện này, nhưng lại âm thầm thực thi một chút hình phạt nhỏ nhen đối với Thành Thành. Mặc dù thoát nhìn có điểm ấu trĩ, thế nhưng đối với người như Thành Thành, không cần dùng biện pháp cao thâm gì là đã có thể đối phó được. Thấy hình dáng của Thành Thành khi bị mình lạnh nhạt, Trình Hàn Lang mới cảm thấy tiêu tan được một chút.

“Anh, ăn cơm đi!” Thành Thành cẩn thận dè dặt đứng ở cửa gọi.

“Nga, em ăn trước đi!” Trình Hàn Lang cũng không quay đầu lại mà nói.

Thành Thành lấy hết dũng khí từ cửa đi vào, ở sau lưng Trình Hàn Lang kéo tay áo hắn một cái, nhỏ giọng nói: “Anh. Đi ăn đi! Em làm rất nhiều món ăn anh thích đó.” Giọng nói có chút như là làm nũng.

Trình Hàn Lang vẫn không có động đậy, Thành Thành ôm lấy cánh tay của hắn, năn nỉ nói: “Anh, xin anh đó, anh thử một hai miếng được không?” Trình Hàn Lang không nhớ rõ đã bao lâu rồi Thành Thành không có thân cận với hắn như ngày hôm nay. Hắn quay đầu, mặt của Thành Thành phóng đại rõ ràng trước mắt, trong đôi mắt đó đều là cầu xin. Trình Hàn Lang mềm lòng, hắn gật đầu cùng Thành Thành đi ra ngoài.

“Anh, sao hai cái cuối tuần vừa rồi anh không về nhà a? Có phải là bận rộn nhiều việc không?” Thành Thành đưa chén cơm vừa bới cho Trình Hàn Lang.

“Không bận, không muốn trở về!” Giọng nói của Trình Hàn Lang có một chút máy móc.

“Nga, cũng đúng, trong nhà cũng không có gì.” Thành Thành miễn cưỡng nở nụ cười một chút, nó xoay người đi vào nhà bếp, cầm một đồng lớn nguyên liệu, vốn là muốn tự mình làm một loại canh mới học, thế nhưng không biết Trình Hàn Lang có thể uống hay không.

Thành Thành đứng ở trong nhà bếp, nhìn bóng lưng Trình Hàn Lang bên ngoài, hắn đã triệt để trưởng thành thành người lớn, còn cao to hơn so với nó nhìn thấy những năm trước, chín chắn hơn rất nhiều. Toàn thân đều tản mát ra một loại khí chất làm người khác kinh sợ.

Tuy rằng hắn lớn lên không có cao lớn thô kệch như Đỗ Công, thế nhưng còn hơn cả Đỗ Công, Thành Thành vẫn sợ Trình Hàn Lang hơn một chút. Sợ hắn mất hứng, sợ hắn thấy mình phiền, sợ có một ngày hắn sẽ không bao giờ muốn nói chuyện với mình nữa. Thành Thành cảm thấy mình càng sợ những chuyện này thì chúng lại càng tới gần hiện thực hơn.

Nếu như nói nó đã từng có can đảm buộc Trình Hàn Lang uống thuốc, như vậy hiện tại nó ngay cả yêu cầu hắn uống một bát canh nó cũng không có dũng khí. Trình Hàn Lang chỉ cần biến sắc, thế giới của Thành Thành liền sụp đổ.

Thành Thành cẩn cẩn thận thận bưng bát canh kia đi ra ngoài, quả nhiên, Trình Hàn Lang ăn xong đã về tới phòng ngủ của mình rồi. Thành Thành ngồi ở trên ghế suy nghĩ một hồi, lại nhìn cánh cửa Trình Hàn Lang khép hờ một chút, hít sâu một hơi, bưng canh đi vào trong, Thành Thành hai tay bưng canh, dùng cùi chỏ đẩy cửa ra, chú ý từng li từng tí đi vào trong.

Trình Hàn Lang nghe được tiếng cửa mở, quay đầu lại thấy Thành Thành đang bưng một bát canh đi qua đây, canh còn đang bốc khói, thoát nhìn rất nóng. Trình Hàn Lang không chút suy nghĩ liền đi tới nhận bát canh kia, kết quả Thành Thành sợ canh quá nóng sẽ làm bỏng Trình Hàn Lang, liền không dám buông tay, né qua bên cạnh một chút. Trình Hàn Lang lại cho rằng là bởi vì mình đụng phải tay nó nên nó lại bắt đầu chống cự, nói cái gì cũng liền chết nắm chặt cái bát.

Kết quả giằng co khiến canh bên trong liền bắt đầu sánh qua sánh lại, Thành Thành biết cứ như vậy sớm muộn gì cũng đổ ra, liền hơi nghiêng tay, đem toàn bộ canh hất lên trên tay của mình. Canh mới ra khỏi nồi nên lập tức làm tay Thành Thành liền đỏ lên, bị nóng đến mức nó cuống quýt đánh rơi bát, cảm thấy hai tay nóng bỏng đau rất, chỉ có xoa xoa hai tay lại để giảm bớt đau đớn.

Trình Hàn Lang vừa nhìn thấy cũng sốt ruột, cũng không quản có tức hay không, nhanh chóng đem nó kéo đến nhà vệ sinh, lấy tay để dưới vòi nước. Bị nước lạnh kích thích tay của Thành Thành nhất thời tốt hơn nhiều, mới chậm rãi bình tĩnh lại.

“Em nói xem em làm sao mà ngốc như vậy? Bưng một bát canh cũng không xong, đến nỗi để tay bỏng thành như vậy? Như này đau lắm đúng không a!” Trình Hàn Lang trừng mắt liếc nó, nhẹ nhàng thổi thổi trên tay của nó.

“Anh, có phải em chọc anh mất hứng không? Nếu như có vậy, anh nói cho em biết đi, em nhất định sẽ sửa.” Thành Thành nghiêng đầu qua chỗ khác nói với Trình Hàn Lang.

Trình Hàn Lang nhìn tay nó một chút, lầm bầm một câu: “Trong phòng còn có thuốc trị phỏng, anh đi lấy cho em.” Nói xong cũng đi vào trong phòng. Trong đầu Trình Hàn Lang đều là một màn mới vừa rồi kia, Thành Thành cự tuyệt để hắn bưng canh nhưng lại cản bát canh kia cho hắn, còn có biểu tình đáng thương hề hề kia của Thành Thành.

Mà cái vấn đề nó hỏi càng làm cho Trình Hàn Lang không có cách nào để trả lời, quả thật, Thành Thành hình như không làm chuyện gì quá đáng. Đủ loại tâm tình của mình lẽ nào đều là vô cớ, suy nghĩ quá nhiều sao? Trình Hàn Lang không muốn lại tiếp tục âm ỉ thêm nữa, nghĩ cứ dứt khoát trực tiếp hỏi là được rồi.

Đem thuốc cầm về, Trình Hàn Lang vô cùng cẩn thận xoa cho Thành Thành, Trình Hàn Lang cảm thấy biểu tình đau đớn trên mặt Thành Thành hình như dịu đi không ít. Hắn liền bắt đầu mở miệng nói.

“Thành Thành, anh hỏi em một việc, em phải thành thật trả lời anh.” Trình Hàn Lang thu hồi biểu tình ôn nhu, nghiêm túc hỏi. Thành Thành biết là sắp hiểu được nguyên nhân thực sự của những chuyện đã xảy ra mấy ngày nay, không khỏi có chút khấn trương.

“Vì sao em luôn né tránh anh rất rõ ràng, em làm chuyện gì đuối lý đúng hay không?”, nếu như muốn Trình Hàn Lang hỏi thẳng “Thành Thành vì sao em không cho anh chạm vào em?”, thì hẳn nhất định là không mở miệng hỏi được, cho nên hắn chỉ có thể hỏi gián tiếp.

Những lời này lại làm cho Thành Thành nhất thời bối rối, lẽ nào anh ấy thực sự đã biết, biết sáng sớm ngày hôm đó mình đã mơ một giấc mộng như vậy... Thế nhưng mình không có nói với người khác a! Trình Hàn Lang thấy trên mặt của Thành Thành cũng bắt đầu đỏ mồn hột một chút, biết là mình đã hỏi đúng chỗ rồi, lập tức từng bước ép sát.

“Xem ra anh nói đúng rồi, em nói thử xem rốt cuộc là vì sao a! Em không nói anh cũng biết rồi, chẳng qua anh còn mong em tự nói thẳng ra, anh còn có thể có khả năng tha thứ cho em.” Trình Hàn Lang nhìn Thành Thành chằm chằm, điều này làm cho Thành Thành cảm thấy áp lực cực lớn, thế nhưng nó thật sự nói không nên lời. Cho dù là để Trình Hàn Lang nói thẳng ra, cũng còn tốt hơn tự mình thừa nhận nhiều.

Vì vậy Thành Thành cúi đầu nói: “Không có gì, thực sự không có gì.”

Trình Hàn Lang vừa nghe đã biết nó đang nói dối, nhiều năm như vậy rồi, Thành Thành vừa nói dối liền lộ sơ hở ra ngoài cực rõ ràng, đến cả con nít còn không lừa được, huống chi là Trình Hàn Lang.

Trình Hàn Lang lập tức tiến về phía trước một cái, hơi thở tức giận trực tiếp phả ra đến bên cổ của Thành Thành. Điều này làm cho Thành Thành cảm giác trên đầu phẳng phất như có ngàn vạn đám mây đen bao phủ chính mình, ngay cả hô hấp cũng khó khăn, nó có chút đứng không vững, tay Trình Hàn Lang lại đang hướng tới lỗ tai nó, chuẩn bị nghiêm hình bức cung.

Thành Thành bỗng nhiên quay người lại, lảo đảo chạy về phòng ngủ, dùng sức chui vào núp ở trong chăn, đem mình bọc lại chặt chẽ chẽ, như là một trái banh lớn, một kẻ hở cũng không để lại. Thực sự không còn mặt mũi nhìn người ta, còn không bằng nghẹn chết ở đây luôn đi.

“Em làm cái gì vậy? Động kinh hả?” Trình Hàn Lang nhìn Thành Thành cuộn tròn ở trên giường, loại phản ứng này trước đây hắn không có thấy qua, cảm thấy có chút ừ ừ cạc cạc.

Âm thanh của Thành Thành từ trong chăn phát ra: “Em không biết a! Anh đừng nói ra không được sao? Em không muốn nghe, em không muốn nghe, em không muốn nghe a...”

Trình Hàn Lang nhìn hành động khác ngày thường của Thành Thành, lại suy nghĩ, nếu quả thật là vì tưởng thành, không muốn thân cận cùng mình nữa, cũng không đến mức phản ứng kiểu này đi! Việc này thật sự quá khác với cái lý do mình nghĩ tới, Trình Hàn Lang nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra được. Thành Thành lại làm ra chuyện ngu ngốc gì mà phải ở trong chăn mới có thể giải quyết được.

“Đỗ Công và anh so với nhau, ai thân với em hơn?” Trình Hàn Lang nhin nửa ngày rồi, vẫn là hỏi ra.

“Đương nhiên là anh a! Anh mới là anh của em mà.” Thành Thành không nghĩ tới Trình Hàn Lang hỏi một vấn đề như vậy, chui từ trong chăn ra nói.

“Vậy sao em thấy cậu ta thì hăng hái, thấy anh xong rồi thì liền trốn tránh a? Trên người anh có cái gì làm cho em dị ứng hả?” Trình Hàn Lang chất vấn Thành Thành.

Bây giờ Thành Thành mới hiểu được thì ra Trình Hàn Lang giận đối với mình là bởi vì chuyện này. Lúc này mới thở phào một cái thiệt dài cho nhẹ nhõm, ngồi ở trên giường bắt đầu cười khúc khích, cười chính mình ngốc nghếch, vậy mà lại nghĩ tới chuyện đó, còn hại mình lo lắng mấy ngày.

“Em cười cái gì?” Trình Hàn Lang cho là nó cười mình hỏi ra vấn đề ấu trĩ như vậy. Không khỏi thấy mặt mũi bị thiệt hại rất lớn, quay qua rống lên với Thành Thành.

Lần này Thành Thành không sợ nữa rồi, cao hứng còn có chút lằng lằng, nó lo lắng nhiều ngày như vậy cuối cùng cũng được giải trừ, cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm. Hơn nữa vấn đề của Trình Hàn Lang chứng minh hẳn không phải là chán ghét nó nên mới cố ý lạnh nhạt với nó, chỉ bởi vì một ít cách hành động của nó mà có chút bất mãn thôi, này còn chứng minh là hẳn vẫn quan tâm đến nó.

“Em không có cười anh a, em cười thôi! Em cười gì nhỉ? Em cũng không biết... Hi hi...” Thành Thành bọc một cái chăn lớn tự mình nở nụ cười, Thành Thành đương nhiên không thể nói nó không dám chạm vào hẳn là bởi vì sợ lại phát sinh chuyện như đêm hôm đó.

Trình Hàn Lang nhìn nó một mình ở đó khua tay múa chân, có chút dở khóc dở cười, đứa nhỏ này sẽ không phải là học một năm cấp hai đã học tới bị bệnh tâm thần luôn chứ! Trình Hàn Lang nhìn nó thực sự không giống như là bộ dáng có thành kiến với mình, cũng không muốn hỏi tiếp nữa. Đặc biệt thấy nó mấy ngày nay y như mất hồn, cảm thấy mình cũng được lợi không tệ lắm, có thể chuyện mấy ngày hôm trước chỉ là mình suy nghĩ nhiều mà thôi.

“Anh, anh qua đây a, đến chỗ em nè.” Thành Thành vỗ cái chăn bên cạnh mình, có chút nghịch ngợm nói.

“Làm gì?” Trình Hàn Lang không biết rốt cuộc nó đang suy nghĩ cái gì, cho nên không hề động đậy.

“Anh không phải nói em tránh anh sao? Ngay hôm nay tâm tình em tốt, liền cho phép anh ngồi bên cạnh em, sủng hạnh anh một lúc, hắc hắc...”(sợ cứng luôn :)))))))))))

Mặt của Trình Hàn Lang cũng đỏ lên vì tức, đứa nhỏ này là học ai, lại nói bậy nói bạ cái gì, đến anh của mình cũng dám chê cười. Trình Hàn Lang đi tới, dè dặt tay Thành Thành xuống, dùng sức mà cù nhọt nó, Thành Thành cười đến chảy nước mắt, nó từ nhỏ đã sợ người khác đụng chạm, bình thường Trình Hàn Lang thấy nó không nghe lời ngoại trừ đánh thì cái loại hình phạt này càng làm cho nó khó có thể chịu được hơn.

“Ha ha... Anh, em không dám... Đừng, không chịu nổi... Ha ha... Ô ô...”

Trình Hàn Lang nhìn Thành Thành cười đến khuôn mặt nhỏ nhắn hồng phây phây, cảm thấy so với lúc còn giận dỗi mấy ngày hôm trước thì phải nói là thoải mái hơn rất nhiều a!

34. Chương 34

Vào một buổi chiều hè ánh nắng rực rỡ nọ, Trình Hàn Lang ngồi trên ghế sofa vừa nghe nhạc vừa uống cà phê. Nghĩ rằng không có gì vui sướng hơn thế này. Thành Thành từ cách đó không xa đi tới, chưa nói gì đã cười trước. Mặt cũng biến thành hình nguyệt nha cong cong, lộ ra hàm răng trắng trắng, nắng chiều chiếu vào làm giữa khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo hồng lên, Trình Hàn Lang có chút say sưa nhìn mỹ cảnh như vậy.(nguyệt nha: hình trăng lưỡi liềm)

“Anh, bọn em sắp đi trại hè rồi á! Có thể phải đi chừng mười ngày, nội dung hoạt động lần này cũng phong phú lắm. Mấy lần trước em chưa từng tham gia, lần này em không muốn bỏ lỡ nữa...”

“Thật sao? Em đi chừng mười ngày. Thật tốt quá, cũng không cần phải nghe mấy ý tưởng lung tung của em ở nhà nữa... Đi thu dọn nhanh lên mau chóng lên đường một chút đi!” Tâm tình của Trình Hàn Lang thoáng cái càng trở nên sáng sủa thêm.

“Nga!” Thành Thành nghe nói như thế ánh sáng trong mắt lập tức liền ảm đạm xuống, thì ra việc mình rời đi đối với anh ấy là một việc đáng hưởng thụ như vậy.

Thành Thành thở dài, trở về phòng thu dọn đồ đạc, hành lý thực sự rất đơn giản, ngoại trừ một ít quần áo bên ngoài, chính là một ít sách, lúc nhàm chán có thể đọc một chút. Chỉ chốc lát sau Thành Thành liền đem hành lý chuẩn bị xong. Sau đó đi làm cơm tối cho Trình Hàn Lang.

“Em đi rồi anh ăn cái gì a?” Trình Hàn Lang nghĩ đến việc này vẫn còn có chút băn khoăn.

“Đúng vậy! Hay là em trở về sớm một chút.” Thành Thành vội vàng nói.

“Đừng! Em vẫn là đi chơi nhiều một chút đi. Anh đã lớn như vậy sao còn có thể để mình bị đói. Yên tâm đi đi! Ha ha...” Trình Hàn Lang lập tức cắt đứt ý niệm muốn trở về sớm trong đầu Thành Thành.

Tâm của Thành Thành lại một lần nữa chịu thương tích nặng nề, cho dù anh ấy không muốn mình ở lại một chút thoáng qua, cũng không đến mức trực tiếp nói ra như vậy đi! Nếu không thì nói hai câu dễ nghe cho dù là lừa gạt mình cũng tốt mà! Cơm tối Thành Thành miễn cưỡng cố gắng ăn được vài miếng, suốt buổi vẫn buồn bã ỉu xiu.

Trình Hàn Lang nhìn ra Thành Thành không vui, hẳn vẫn là một lần có lòng tốt nói vài câu xuôi tai để an ủi Thành Thành, thế nhưng không có quá mức tình cảm, hẳn sợ Thành Thành hiểu sai rồi lại thay đổi chủ ý.

“Thật tốt quá!” Ngày hôm sau Trình Hàn Lang thức dậy đã là buổi trưa, cũng không có ai ồn ào bắt hẩn thức dậy ăn sáng nữa rồi, ngày tự do đúng là tốt!

Khi hẳn còn đang đắm chìm trong giấc mộng đẹp của mình, Đỗ Công đã mang theo một đồng lớn đồ đạc đi tiễn Thành Thành rồi, Thành Thành thấy rất là cảm động, ở trên xe còn không ngừng vẫy tay với Đỗ Công.

Đỗ Công cũng là nghe đứa nhỏ nhà hàng xóm nói, nghỉ hè năm nay hầu như đa số trường trung học trọng điểm đều sẽ tổ chức hoạt động. Vì vậy y liền gọi điện thoại cho Thành Thành, không ngờ Thành Thành đang sắp xuất phát. Đỗ Công không hề nghĩ ngợi liền chạy tới, trong lòng âm thầm mắng Trình Hàn Lang không có tính người, ngay cả tiễn cũng không tiễn.

Không lâu sau đó Trình Hàn Lang liền nhận được điện thoại của Đỗ Công gọi tới, Đỗ Công mắng đủ một trận rồi vô cùng cao hứng qua tìm Trình Hàn Lang, hai người đi KTV hát, đi quán bar nhảy múa, chơi thỏa thích cả một buổi chiều. Trình Hàn Lang còn thu được không ít tia lửa điện của mấy cô gái, Đỗ Công đổ kị đến nghiêng răng.

Buổi tối Đỗ Công ở lại nhà Trình Hàn Lang luôn, hơn nữa còn cùng Trình Hàn Lang ngủ trên một cái giường, liền ngủ ở cái vị trí kia của Thành Thành. Trình Hàn Lang đuối y nửa ngày cũng không được tích sự gì, Đỗ Công ở trên giường một lúc không lâu sau thì không nhúc nhích nữa. Trình Hàn Lang lại không muốn đổi giường, đổi giường hẳn sẽ liền ngủ không ngon, chẳng qua là từ nhỏ đã thành thói quen này. Vì vậy hẳn cũng chỉ đành bất đắc dĩ nằm bên cạnh Đỗ Công.

Kỳ thực Đỗ Công căn bản không có ngủ, y được nằm ở chỗ Thành Thành đã ngủ qua thân thể liền không thả lỏng được. Mùi của Thành Thành ở chỗ này quá đậm, y thích ngửi, loại mùi thơm nhàn nhạt này giống như mùi hương trên người Thành Thành, có tác dụng như một loại ma túy với kẻ khác.

Ôm cái chăn Thành Thành từng đắp qua, Đỗ Công thậm chí cảm thấy muốn cắn một cái. Loại cảm giác này trên người nữ nhân dù phun nước hoa nhiều hay ít cũng không phun ra được, mặc dù là y thích Trịnh San Đồng, nhưng y chưa từng cảm thấy mình thích mùi vị trên người cô như vậy.

Buổi tối Trình Hàn Lang tỉnh giấc nhiều lần, bình thường hẳn ngủ đều có thói quen ôm một chút vật gì đó, hẳn có cái gối, vẫn luôn đặt bên trái của hẳn, nhưng khi hẳn nghiêng người, cũng sẽ không tự động ôm gối ôm đến bên người, bình thường liền thuận tay dứt khoát ôm Thành Thành.

Kết quả buổi tối mỗi lần trở mình một lần hẳn lại tỉnh lại một chút, lý do là vì Đỗ Công thật sự quá cứng rắn, hẳn cứ theo thói quen ôm phải cục thịt mà đụng vô giống như tảng đá y chang sắt thép. Sáng sớm trên mặt hai người cùng mang hai vòng mắt đen thật lớn, lúc soi gương không khỏi cảm thán thì ra giá trị của Thành Thành không chỉ thể hiện ở mặt nấu cơm thôi.

Đỗ Công hỏi Trình Hàn Lang sao mà bị như vậy, Trình Hàn Lang cũng một năm một mười nói ra. Đối với người bạn này, Trình Hàn Lang vẫn là không có kiêng kỵ gì nhiều, bình thường có cái gì cũng nói.(một năm một mười: tất tần tật từ đầu đến đuôi)

Lực chú ý của Đỗ Công căn bản không đặt trên cảm nhận của Trình Hàn Lang, y chỉ cảm thấy Trình Hàn Lang quá hạnh phúc, mỗi buổi tối đều có thể ôm một túi hương lớn như vậy ngủ. Nếu như là em trai của mình, nói cái gì cũng sẽ không để nó đi ra ngoài, để nó mỗi ngày làm thơm ổ chăn cho mình. Không có việc gì thì ôm vui đùa một chút, Trình Hàn Lang thực là có phúc mà chẳng biết phúc.(tui muốn nhúng đầu 2 ông dơ chậu nước cho tỉnh lắm luôn á)

Ngoại trừ ngủ bên ngoài, hai ngày nay Trình Hàn Lang không hề cảm thấy mình có chỗ nào không thích ứng được, Vì vậy cũng không muốn Thành Thành trở về lắm.

Thế nhưng liên tiếp mấy ngày ăn thức ăn nhanh, dạ dày kén chọn của Trình Hàn Lang lại bắt đầu không ổn định. Cái gì cũng không muốn ăn, nếu không phải là khẩu vị quá mặn thì chính là ngọt ngấy vô cùng. Lúc này mới nghĩ thấy Thành Thành thật là tốt, dù sao nó cũng hiểu khẩu vị của mình như vậy. Biết một món ăn nên bỏ bao nhiêu muối, nên dùng lửa bao nhiêu lớn để nấu, nấu đến đúng độ chín nào mới vừa vặn thỏa mãn mình.

Bất quá Trình Hàn Lang vẫn là không muốn thừa nhận mình là được người khác chiều đến hư người, thiếu một người thì không thể sinh tồn. Vì vậy hắn quyết định tự mình làm một bữa cơm ăn.

Mở tủ lạnh, phát hiện bên trong vẫn có rất nhiều thứ, hắn cũng không biết những thứ nguyên vật liệu này là Thành Thành đã mua về từ đâu. Trước khi đi Thành Thành cố ý dặn dò qua với Trình Hàn Lang trong tủ lạnh để rất nhiều đồ ăn, hâm nóng lên là có thể ăn. Bất quá khi đó Trình Hàn Lang chỉ lo vui vẻ, căn bản không có chú ý nghe.

Vấn đề ăn cơm tạm thời giải quyết rồi, việc giặt quần áo lại trở thành một phiền toái khác. Vốn là bỏ vào máy giặt giặt là một việc rất là thuận tiện rồi, thế nhưng Trình Hàn Lang thấy là dù có giặt quần áo thế nào cũng không giặt ra được hiệu quả như Thành Thành giặt, nhìn tới trong lòng liền thấy phiền.

Hơn nữa thay quần áo theo thói quen, mỗi ngày đều có một đồng lớn cần giặt, hắn cũng lười đi ủi, trực tiếp cầm lên là mặc vào người. Cái cảm giác đó rất không giống với bình thường, làm sao mặc làm sao cho đúng nhàu, Trình Hàn Lang cảm thấy mình sắp phát điên rồi.

Càng như vậy, Trình Hàn Lang càng cố chấp với bản thân mình. Buổi tối Thành Thành gọi một cuộc điện thoại về, nói về tình hình của nó ở nơi đó, hỏi Trình Hàn Lang ở nhà như thế nào. Trình Hàn Lang dùng giọng nói vui sướng không gì sánh được nói mình sống như thế nào thoải mái như thế nào, nói nó tốt nhất ở chơi nhiều thêm mấy ngày.

Thành Thành vừa nghe liền thấy yên tâm hơn. Chính nó ở bên ngoài cũng rất phong phú, ít nhất so với suốt ngày ở nhà vội vàng lo một số việc vặt hàng ngày phải nói là thú vị hơn nhiều lắm. Nó một bên gọi điện thoại một bên cùng bạn học bên cạnh ồn ào, nghe có vẻ là chơi đùa đến bất diệc nhạc hồ rồi. Trình Hàn Lang nghe xong trong lòng lại thấy bức tức, qua loa cúp điện thoại.

Sau hai cái cuối tuần, rốt cục Thành Thành đã trở về, lúc đến nhà mở cửa ra tay cũng có một chút run, lý do là quá mức kích động.

Cửa vừa mở ra liền đụng phải Trình Hàn Lang vừa muốn đi ra ngoài. Hai người gặp nhau ở cửa lại không biết nên nói gì, cuối cùng vẫn là Thành Thành ngốc nghếch nở nụ cười trước tiên.

“Anh, thật là nhớ anh, em ở bên kia ngủ cũng không ngon giấc.”

“Hừ! Em còn ngủ không ngon giấc? Anh nghe thấy em ở trong điện thoại vui vẻ náo nhiệt với bạn học em lắm mà!” Trình Hàn Lang không chú ý tới trong giọng nói của mình tràn đầy mùi chua.

“Thật mà! Thật mà! Anh xem vành mắt đen thiệt to của em nè.” Thành Thành chỉ chỉ vết tích sưng phù quanh mắt của mình, có chút sốt ruột.

Trình Hàn Lang cảm thấy mình vài ngày không gặp nó hôm nay vừa nhìn lại thì nhất thời thuận mắt hơn rồi, thấy dáng tươi cười của Thành Thành vẫn ngu ngốc như trước kia vậy, cũng thấy rất thân thiết.

Thành Thành nhìn thấy Trình Hàn Lang thì cảm giác đầu tiên chính là nghĩ hắn gầy đi, hơn nữa trạng thái tinh thần không tốt lắm, hình như là không nghỉ ngơi tốt. Thành Thành thấy vậy rất đau lòng, cho nên ngay cả nghĩ ngơi một chút cũng không nghỉ liền đi nhà bếp nấu cơm.

Mở tủ lạnh, Thành Thành thấy bên trong trống tuếch, Trình Hàn Lang sớm đã đem đồ có thể ăn bên trong ăn sạch, không thể ăn cũng tìm mà ăn hết, thậm chí ăn vào đau bụng cũng không nề hà.

Không phải đã nói là rất tốt sao? Thấy thế nào cũng như đáng về thiếu thốn, Thành Thành cũng không hỏi Trình Hàn Lang rốt cuộc là xảy ra chuyện gì. Đã nhiều năm như vậy, nó ít nhiều gì cũng hiểu hần một chút. Nói chuyện phiếm với Trình Hàn Lang cũng được, hay là nói giỡn cũng có thể. Nhưng không thể đụng vào phần tự tôn của hần, lòng tự trọng của Trình Hàn Lang rất lớn. Nếu muốn hần ở trước mặt người khác tỏ ra yếu kém, so với giết hần còn khiến hần khó tiếp thu hơn.

Buổi tối lúc đi ngủ, Thành Thành phát hiện Trình Hàn Lang cả đêm đều rất hiền lành, có chút không giống với mọi ngày, cả đêm đều ôm nó, hơn nữa còn ôm rất chặt.

Nó cho rằng Trình Hàn Lang không có ngủ, nhưng vừa tới gần thì thấy Trình Hàn Lang lại đang ngủ rất sâu, sau khi hần thay đổi một vài tư thế thoải mái hơn cũng không thấy nhúc nhích tiếp nữa. Trình Hàn Lang dứt khoát trực tiếp đem Thành Thành trở thành gối ôm, một chân gác lên, sau đó cả người đều quần lấy Thành Thành, hơi thở đi ra quanh quần bên cổ và tai của Thành Thành, khiến cho Thành Thành rất ngứa, nó muốn tách ra nhưng lại có điểm chờ mong hần lại làm như vậy.

Trình Hàn Lang động một cái sẽ lại ma sát khắp cơ thể của nó, Thành Thành cảm thấy toàn thân mình đều nóng muốn bốc lửa, nhưng nó không biết là do nguyên nhân gì gây ra. Nó muốn đẩy Trình Hàn Lang ra, làm dịu hơi nóng trên người một chút, thế nhưng nó càng giãy dụa, Trình Hàn Lang càng quần lấy chặt hơn, biên độ ma sát lại càng lớn.

Cuối cùng Trình Hàn Lang hình như đuổi người một cái, buông lỏng ra một chút. Thành Thành vội vàng nhân cơ hội leo xuống giường, len lén chạy đến nhà vệ sinh, muốn xối nước lạnh lên người mà tắm, thân thể khô nóng khiến nó thực sự không nhịn được. Mà khi nó thấy hạ thân của chính mình khê ngẩng đầu, cả người đều sợ đến choáng váng, nó không có khả năng không biết đây là dấu hiệu của cái gì.

Nó có chút run rẩy đem tiếng nước chỉnh lại cho nhỏ nhất có thể, ở bên trong xối thật lâu mới thở lại bình thường được. Nó không ngừng nhìn ra ngoài cửa, thật sự sợ Trình Hàn Lang sẽ gõ cửa hoặc là trực tiếp đi vào thấy một màn như vậy, sự sợ hãi không hiểu từ đâu mà đến lan ra khắp toàn thân.

Nếu như Thành Thành nhớ không lầm, đây đã là lần thứ hai.

=====

Note:Mình mới phát hiện ra mình bị nhầm một chi tiết trong truyện, mình đã sửa lại chi tiết này trong 1 số chương trước rồi, note lại để mọi người không bị nhầm trong những chương sau a. Ở TQ thì lớp 1-6 là tiểu học, 7-9 là sơ trung, 10-12 là cao trung. Cho nên Thành Thành học sơ trung năm nhất là học lớp 7 chứ không phải lớp 6 như mình nhầm lúc trước. Thường người ta không gọi lớp theo số như mình nhưng mà mình muốn truyện nó liền mạch ko nửa Trung nửa Việt quá nhiều nên mình dùng số lớp tương ứng chứ không dùng sơ trung năm nhất năm hai nha.

35. Chương 35

Thành Thành mở máy tính ra, nhập vào trong ô tìm kiếm bốn chữ “đồng tính luyến ái.” Sau đó ngồi trước máy tính nhìn từng chữ một, e sợ bỏ mất một từ then chốt nào đó. Tay nó có chút run rẩy mà nhấp chuột vào, sau đó chuyển sang trang khác, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, tai lắng nghe tất cả động tĩnh phía bên ngoài.

Không phải, nhất định không phải như thế, nhất định là mình còn quá nhỏ, không hiểu cái gì là yêu thích, mới có thể cho rằng là mình thích anh ấy, cái này căn bản không phải là thích, chỉ là một loại ỷ lại mà thôi. Thành Thành hoảng loạn tắt máy tính đi, nằm úp lên trên bàn trong lòng rối tinh rối mù.

“Mày thật là buồn nôn, cứ nhiên là đồng tính luyến ái. Tao vậy mà đem người như vậy để ở nhà.” Trình Hàn Lang ở trong phòng cầm một cái túi lớn, bên trong là tất cả đồ đạc của Thành Thành, hắn cầm lấy rồi ném cho Thành Thành, muốn Thành Thành đi nhanh một chút.

Thành Thành ôm chân Trình Hàn Lang, kêu khóc van xin: “Anh, em không phải, em thật sự không phải đâu, anh đừng đuổi đánh em mà.”

Trình Hàn Lang chán ghét đem tay nó hất ra, đem nó kéo ra cửa. “Mày mau rời khỏi đây đi, tao nhìn thấy mày đến cả cơm cũng ăn không trôi. Biến thái!” Trình Hàn Lang đem Thành Thành vẫn đang ở dưới đất kéo ra cửa, sau đó chuẩn bị đóng cửa.

Thành Thành gắt gao dán người lên cửa, đem cả người chặn ở giữa, Trình Hàn Lang thấy thế, một đạp rồi lại một đạp mà đem Thành Thành đá ra bên ngoài, trên mặt đều là biểu tình chán ghét. Thành Thành dùng sức níu lấy khe cửa, càng không ngừng kêu: “Anh, anh đừng như vậy mà, em không vậy nữa, em sửa mà...”

“Em không như vậy nữa đâu, a...” Thành Thành giật mình tỉnh giấc từ trong cơn mộng, Trình Hàn Lang nghe được tiếng động cũng tỉnh lại, ngồi dậy mở đèn bàn lên, thấy sau gáy Thành Thành đều là mồ hôi.

Thành Thành xoa xoa hai mắt của mình, bên trong hình như thật sự có hơi nước, giấc mộng mới vừa rồi hiện về rõ ràng trong đầu, Thành Thành cảm thấy hơi thở của mình rất dồn dập.

Trình Hàn Lang vuốt vuốt lưng nó, hỏi: “Rốt cuộc làm sao vậy? Mơ cái gì mà làm em sợ đến như vậy.”

Thành Thành vẫn chưa thể tỉnh táo lại từ trong hoảng sợ, nó níu lấy tay của Trình Hàn Lang, khẩn trương hỏi: “Anh, mặc kệ em là loại người như thế nào, anh cũng sẽ không đuổi em đi đúng không?”

“Anh không có chuyện gì đuổi em đi làm gì? Em đi ai nấu cơm cho anh a? Nhóc con em suốt ngày nghĩ gì thế hả?” Trình Hàn Lang có chút không hiểu ra sao, lấy tay giúp nó lau đi mồ hôi trên gáy.

“Đúng. Em mỗi ngày đều sẽ làm cơm ngon cho anh ăn, cho nên sau này anh cũng không đuổi em đi, em đi rồi anh ăn cơm của ai cũng ăn không quen đâu.” Thành Thành lầm bầm lung tung.

Trình Hàn Lang chỉ nghĩ là nó nằm mơ sợ quá bị ngốc luôn, đang ở đó phát bệnh thần kinh thôi. Tiện tay tắt đèn đi, bảo Thành Thành ngủ tiếp.

Thành Thành nằm gối đầu trên gối, nghiêng người nhìn một chút Trình Hàn Lang đã lại lập tức tiến vào giấc ngủ, ánh trăng chiếu rọi xuống gò má của hắn lộ ra vẻ tuần mỹ như vậy. Trong cảm giác của Thành Thành cả hơi thở đi ra ngoài cũng là say cả lòng người. Bắt đầu từ khi nào mà mình ngủ ở bên cạnh anh thôi cũng thấy tâm viên ý mã ni? (tâm viên ý mã: trong lòng như khói và ý nghĩ như ngựa, khi khi đang leo trèo và ngựa đang chạy loạn thì rất khó khống chế, câu thành ngữ này là chỉ người đang tâm tư tán loạn, trong lòng cứ suy nghĩ vẩn vơ không an tĩnh được.)

“Ừm...” Trình Hàn Lang xoay người, cả khuôn mặt đối diện với Thành Thành, thuận tiện liền để tay lên bên hông của Thành Thành. Thành Thành lập tức liềm đem người lui ra sau hết mức, nó sợ mình sẽ có phản ứng, không biết đã bao nhiêu đêm Thành Thành bị Trình Hàn Lang biến thành gối ôm trong vô thức mà ôm vào trong lòng, Thành Thành đã không chỉ còn cảm giác rất an tâm như lúc ban đầu nữa rồi.

Cái giường lớn này đã không còn có vẻ rộng rãi như hồi còn bé nữa, có đôi khi tay của Trình Hàn Lang vô ý liền sẽ đụng phải chỗ nào đó của Thành Thành, nếu như Thành Thành đã ngủ thì còn đỡ một chút, chỉ sợ là bản thân mình khi không ngủ được lại bị kích thích một chút. Việc này làm cho Thành Thành lập tức như phản xạ có điều kiện nhớ tới một việc, sau đó tất nhiên là xấu hổ càng thêm tự trách.

Từ khi nào, mình bắt đầu trở nên tội lỗi như vậy.

Thành Thành đọc được một câu chuyện, một đôi tình nhân đồng tính luyến ái không được sự công nhận của gia đình và xã hội, nhiều lần bị người nhà công kích, vốn là tình yêu khắc cốt ghi tâm nhưng ở trước mặt hiện thực lại trở nên yếu đuối như vậy. Cuối cùng một người vẫn là bước trên con đường hôn nhân, một người thì lại cả ngày ăn chơi đàng điếm, nhưng bọn họ đều như nhau bị người đời phỉ nhổ.

Không ai sẽ dễ dàng tha thứ cho loại tình cảm dị dạng này, huống chi còn là anh em. Nó cũng không nghĩ tới sẽ có một ngày hai anh em phải đối mặt với thách thức, bởi vì nó biết anh mình là người bình thường.

Như vậy chỉ cần hắn có thể chấp nhận, không thấy nó buồn nôn, không đuổi nó đi, đã là kết quả tốt nhất rồi.

Từ hoài nghi lúc ban đầu đến xác nhận cuối cùng, tốn gần hết hai năm đăng đăng của Thành Thành. Nó không có cách nào trao đổi cùng bất kì ai, nó chỉ có thể tự mình lặng lẽ đi tìm hiểu một vài thứ, sau đó chia sẻ một ít chuyện của người khác, rồi lại mừng thầm chính mình còn chưa có bị phát hiện.

Bắt đầu từ khi nó biết đến cụm từ “đồng tính luyến ái, nó liền bắt đầu hiểu ra, cũng bắt đầu không tìm được lối thoát nữa. Nó mua một quyển nhật ký có mật mã bảo vệ, mỗi ngày viết một vài thứ, viết cho chính mình xem. Tự giao lưu với chính mình, cho chính mình một chút thoải mái, một chút cổ vũ, cũng coi như là một loại gửi gắm tinh thần đi!

Ngày 4 tháng 8 năm 2005, tâm tình: suy sụp.

Mình cảm thấy mình thật sự rất mâu thuẫn, mình rất muốn tiếp cận anh mình, vĩnh viễn ở cùng một chỗ với anh ấy không cần xa nhau. Thế nhưng mình lại sợ chính mình sẽ không khống chế được, không cách nào ngăn tâm tình của mình lộ ra. Sắp tới sẽ thi lên cấp ba rồi, mình lại đem tâm tư đặt mãi trên việc này.

Mình không muốn đòi hỏi xa xỉ gì, mình chỉ là mong muốn mình có thể thật yên lặng mà sống, giống như bây giờ vậy. Nhưng mình sợ loại hạnh phúc này một ngày kia sẽ bị người khác xáo trộn. Mình chỉ muốn giặt quần áo cho anh, làm một chút cơm mà thôi. Mình không nghĩ tới anh sẽ yêu mình giống như mình yêu anh, đây là một giấc mộng quá xa xôi.

Mình chỉ hi vọng nếu có một ngày anh phát hiện chuyện này, anh sẽ không đuổi mình đi, mình chỉ hy vọng được ở lại bên cạnh anh, vậy là đủ rồi, nhìn anh kết hôn, hạnh phúc, mình không có tham một chút nào. Mình chỉ là muốn nhìn thôi, đừng bắt mình rời xa là được rồi...

Thành Thành khép cuốn nhật ký lại, cẩn cẩn thận thận khóa lại. Sau đó nhét vào một lớp dưới cùng trong ngăn kéo, đứng dậy đi tới phía trước cửa sổ, lặng lẽ nhìn ra bên ngoài. Chiếc ghế dài nó ngủ khi còn bé vẫn đang ở chỗ đó, giống như một thứ đồ cổ vẫn luôn ở đó cho dù khung cảnh đã khác xưa. Mỗi khi Thành Thành nhìn thấy sẽ lại nhắc nhở bản thân một lần, nếu không phải Trình Hàn Lang tốt bụng một lần, thì ngày hôm nay mình còn đang ngủ ở nơi nào.

Thành Thành đối với ký ức khi còn bé đã có chút mơ hồ. Những mỗi một việc liên quan đến Trình Hàn Lang đều nhớ rất rõ ràng. Chính là khi nó lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt Trình Hàn Lang nâng lên, lúc đó nó liền thích cái anh lớn có chút phách lối kia, bằng không như thế nào lại như ma xui quỷ khiến cứ đi theo chứ? Đây hết thấy đều là việc đã được định trước rồi, cho dù có một phần tình yêu như vậy cũng chẳng trách ai.

Trình Hàn Lang đã học năm thứ ba đại học, hắn đã bắt đầu tham gia những thứ thực tiễn trong xã hội nhiều hơn mà không cần phải khẳng khẳng ở lớp học nữa. Kỳ thực dù cho hắn không có sở trường gì, Trình Thế cũng có thể cho hắn cuộc sống người khác cầu cũng không được. Thế nhưng hắn là Trình Hàn Lang, hắn làm sao có thể sẽ đơn giản đem chân của mình bước đi trên con đường kẻ khác vạch ra.

Đối với hắn mà nói, dù cho tốt nghiệp rồi hắn chỉ là một người sinh viên bình thường, hết thấy đều chỉ là con số không, hắn cũng nguyện ý tự mình phấn đấu vì những gì mình muốn, tự mình ra sức làm một nhân viên nhỏ so với chức tổng giám đốc cha chú cho còn có giá trị nhiều hơn.

Trình Hàn Lang nghĩ có một chuyện sẽ làm hắn cảm thấy rất hạnh phúc, đó chính là có một ngày hắn có thể đem tiền của chính mình làm ra cho Thành Thành ăn học, như vậy mình nhất định sẽ là thần tượng của nó. Có đôi khi Trình Hàn Lang nghĩ tới đã cảm thấy rất vui vẻ, nghĩ tới bộ dạng ngốc nghếch của nó hai tay chống cằm nhìn mình kính nể không gì sánh được, Trình Hàn Lang thường đột nhiên bật cười.

Bạn học đại học của Trình Hàn Lang đều biết hắn có một đứa em trai ngoan, cũng đều biết Trình Hàn Lang rất thương yêu đứa em trai này của hắn. Lúc đó bạn học vừa hỏi đến em trai của Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang sẽ lộ ra cái loại biểu tình ôn nhu rất hiếm thấy kia, sau đó nói một câu: “Nó hử, chính là một nhóc con ngốc.”

Hôm sinh nhật của Trình Hàn Lang khi hắn còn đang học năm hai đại học, rất nhiều bạn học vì muốn cho hắn một bất ngờ nên lặng lẽ chạy đến trước nhà của hắn muốn đến mai phục trước. Kết quả khi Thành

Thành vội vàng tới mở cửa một đám nữ sinh bắt đầu ầm ĩ lên, ai cũng không ngờ thì ra Trình Hàn Lang còn cất giấu một vị em trai quốc sắc thiên hương như thế, một đám nữ sinh cứ như chưa thấy qua bé trai nào giống như là bản tính người mẹ trời dấy, ngay cả nói chuyện cũng không tự chủ mà trở nên ôn nhu hơn.

Kết quả khi Trình Hàn Lang trở về thì phát hiện trong nhà loạn thành một đoàn. Một đám nữ sinh đang vây tròn quanh Thành Thành mà ngồi lê đôi mách.

“Trình Hàn Lang, mẹ cậu sinh thế nào vậy a? Sinh ra hai soái ca cao cấp thế này, nhìn em trai cậu non mềm thích quá đi! Mình chỉ muốn tới cắn cho hai cái.” Trình Hàn Lang muốn đi tới giải thích hai người cũng không phải anh em ruột, nhưng suy nghĩ một chút cũng không có nói, còn cần phải là ruột thịt hay không sao! Cho dù nó đã từng chỉ là một người ăn xin nhưng hôm nay đã là người thân quan trọng nhất của Trình Hàn Lang này.

Trình Hàn Lang cười bắt chuyện với bạn học của mình để Thành Thành đi làm cơm, đám nữ sinh kia lập tức chiêm chiêm chíp chíp đứng lên.(chiêm chíp là tiếng gà kêu, nói mấy chế này gà mẹ á mà :v)

“Cậu vậy mà bắt thằng bé nấu cơm cho cậu ăn? Cậu cũng thật không biết tiếc thương.”

“Thằng bé nhỏ như vậy mà phải nấu cơm, mình còn chưa phải nấu nè!”....

Trình Hàn Lang nghe những lời này nghe đến chán rồi, không biết có bao nhiêu người đã nói qua, lúc đầu thấy chói tai, đối với bản thân hắn như là một loại sỉ nhục, nhưng sau lại nghe thành thói quen luôn.

Đỗ Công đã từng nói. Trước mặt người ngoài Trình Hàn Lang đều luôn luôn là một bộ dáng xử sự không biết sợ, kết quả tất cả tâm tình đều phát tán ra trên người Thành Thành đáng thương. Thế nhưng Trình Hàn Lang ở nhà mới là Trình Hàn Lang chân thật nhất, toàn bộ tâm tình của hắn ở trước mặt Thành Thành đều không giữ lại chút nào mà biểu hiện này chỉ để cho một mình nó nhìn thấy.

Trình Hàn Lang nghĩ nhiều năm như vậy câu nói có trình độ duy nhất mà Đỗ Công nói được chính là những lời này. Đúng vậy, ai mà không đem bản thân mình biểu hiện chân thật nhất cùng người thân nhất bên mình nhỉ?

Hắn mong muốn Thành Thành có thể hiểu được, không phải là hắn không xót nó, không quan tâm nó, chỉ là hắn sẽ không biết dùng loại phương thức biểu đạt người khác thường dùng mà thôi. Nếu như những người anh trai khác có thể ôm em trai của mình, hắn chỉ có thể làm như vậy lúc dẫn nó băng qua đường, như vậy đối với Trình Hàn Lang mà nói cũng đã là một việc cực hạn rồi, chính bản thân Trình Hàn Lang cũng cho rằng nhiều năm như vậy hắn thật sự vì Thành Thành mà thay đổi rất nhiều.

36. Chương 36

Có một hôm Đỗ Công nói với Trình Hàn Lang: “Tao thấy dạo này em mày cứ luôn thất thần, mày nói xem có phải thằng bé bắt đầu biết yêu rồi không?”

“Nó cũng sẽ biết yêu? Mỗi ngày nó xem phim hoạt còn không chớp mắt kìa.” Trình Hàn Lang hiển nhiên là nghĩ Đỗ Công đang không biết nói gì nên tìm chuyện mà nói.

“Làm sao mày biết thằng nhỏ sẽ không vậy? Tao bây giờ cũng còn coi phim hoạt hình đó!”

“Bởi vì nó là em tao, nó nghe lời tao, tao nghĩ yêu muốn thì nó cũng yêu muốn theo.”

“Nào có cái kiểu suy ra như mày hả? Vậy tao còn là con của ba tao sao. Sao ba tao 26 tuổi còn đang tìm đối tượng a?” Đỗ Công không phục.

“Đó là do ba mày quá hung dữ, ba tao 19 là đã có tao rồi.” Lời này vừa nói ra, hai người liền vật nhau trên mặt đất luôn.

Buổi tối lúc Trình Hàn Lang về nhà thật đúng là lưu ý tới Thành Thành một chút, mà cũng rất đúng lúc, Thành Thành đang ở bàn bên cạnh tự suy nghĩ viết bài tập làm văn của nó, cho nên mắt vẫn nhìn về phía bên ngoài, muốn tìm một chút linh cảm.

Trình Hàn Lang nhìn thấy bộ dáng suy nghĩ vẩn vơ của nó thật sự có chút hoài nghi điều Đỗ Công nói là sự thật, nhưng dù thế nào hắn cũng không có cách nào đem chuyện yêu đương và cái người trước mắt này liên hệ với nhau được. Ở trong mắt hắn, Thành Thành vĩnh viễn đều là một đứa bé. Mặc dù bây giờ nhìn lại đã có một chút dấu vết trưởng thành. Thế nhưng ở trong mắt Trình Hàn Lang còn lâu mới nên hôn nên vía, hắn mong muốn Thành Thành vĩnh viễn vẫn là đứa nhỏ đơn thuần kia.

“Em đang yêu đương phải không?”

Trình Hàn Lang bỗng nhiên nói ra dọa Thành Thành giật cả mình. Thành Thành nhanh chóng lắc đầu nói không có, còn nói thêm một ít lời giải thích.

Trình Hàn Lang nghe được nửa đoạn đã nói: “Anh mặc kệ có phải là thực hay không, em không được yêu sớm cho anh, có nghe hay không? Sau này anh sẽ đứng giờ kiểm tra đồ của em, phát hiện cái gì giống như là thứ không nên có thì tịch thu, nghiêm trị không tha. Anh đây là tránh cho em giao ra trái tim đặt ở chỗ vô dụng thôi, còn có, ít cùng Vu Tiểu Đồng đi chung như vậy đi. Nói không chừng ngày nào đó lại lâu ngày rồi sinh tình nữa.”(hồi xưa kể chuyện bậy cho thằng nhỏ nghe bị mẹ Trình soát đồ còn nhảy dựng lên giờ nói như đúng rồi hà :v)

“Nhưng cậu ấy là bạn thân nhất của em mà?” Thành Thành bĩu môi, có chút không vui.

“Anh biết, không thân anh cũng không lo lắng đâu!” Trình Hàn Lang không có cho Thành Thành cơ hội tranh cãi gì? Dám nói chuyện yêu đương? Cửa sổ cũng không có.

Thành Thành nghe Trình Hàn Lang nói xong những lời này liền nhanh chóng trở về phòng đem quyển nhật ký giấu đi. Tuy rằng nó là có mật mã bảo vệ, thế nhưng nói không chừng có mật mã mới là không an toàn nhất. Lỡ như Trình Hàn Lang có cảm tình đối với loại đồ vật bí mật này, trực tiếp mở ra xem thì Thành Thành cũng không có cách nào.

Giấu tới giấu lui, cũng không biết để ở chỗ nào tốt, cuối cùng nó phát hiện dưới gầm giường của hai người có một cái hộp đựng đồ linh tinh, có vẻ như là không ai động đến nó. Mặt trên đã phủ đầy bụi bặm. Thành Thành mở cái hộp kia ra. Phát hiện bên trong còn có một cái hộp nhỏ, như vậy thì càng tốt. Thành Thành cẩn thận đem sổ giấu vào bên trong. Sau đó đem hộp đẩy vào trong.

Làm xong bài tập, Thành Thành lại bắt đầu muốn viết nhật ký. Chợt nghĩ tới muốn lấy sổ ra rất không tiện, vì vậy đành ngồi ở đó, cũng không làm được cái gì, trong lòng trống trải. Nó cũng ghét chính mình như vậy, Trình Hàn Lang thường nói nó thiếu hoạt bát, không hiểu động như các cậu con trai khác, rất thích một mình ngồi im lặng. Trình Hàn Lang còn nói con trai như vậy là thiếu khí phách, tương lai rất khó có phát triển.

Kỳ thực Thành Thành cũng muốn thay đổi, cũng muốn làm một người có thể sánh vai cùng Trình Hàn Lang, cũng là người ưu tú như vậy, thế nhưng nó chính là không có cái loại thiên phú này. Trình Hàn Lang có thể dễ dàng đậu được trường đại học trọng điểm, nhưng nó chính là loại người học đến bạc đầu cũng chưa chắc có cái thành tích rất kinh người gì. Thành tích tốt của nó bây giờ đều là nó vô cùng nỗ lực mới có được. Nó không có yêu cầu cao như vậy, nó thậm chí làm một giáo viên, dạy ở trường nào đó nó muốn. Sau đó có thể cả đời làm em trai của Trình Hàn Lang, vĩnh viễn ở cùng hắn, vậy là đủ rồi.

Một tràng tiếng gõ cửa cắt đứt suy nghĩ của Thành Thành, Thành Thành chạy ra mở cửa, không ngờ là Vu Tiểu Đồng. Thành Thành tròn to hai mắt hỏi: “Đã trễ thế này cậu sao lại tới nhà mình?”

“Đừng nói nữa, mình xui muốn chết, đều tại ba mình. Cứ nhất định muốn mình đến một cửa hàng dụng cụ gần chỗ nhà cậu bên này mua một cái miệng bình tưới, còn nói là chỉ có thể là loại này, mình phải ngồi xe buýt chạy tới. Lúc đó đang đứng vào giờ tan tầm cao điểm, người trên xe chen lấn, mình cảm thấy có người đụng vào túi mình một chút, mình vừa nhìn xuống dưới thì thấy dưới túi có một lỗ hổng lớn, tiền bên trong mất sạch.”

“Hả? Cậu bị trộm hả, vậy cậu có thấy là ai không?” Thành Thành lo âu hỏi, sau đó lấy trong tủ lạnh ra một lon coca đưa cho Vu Tiểu Đồng.

“Không uống, càng uống càng khát, có nước sôi để nguội không?” Vu Tiểu Đồng hỏi.

“Có, cậu đợi một chút, mình đổi lại cho cậu.” Thành Thành đi rót nước cho Vu Tiểu Đồng.

Trình Hàn Lang từ trong phòng đi ra, thấy một bé gái ngồi bên ngoài, không nhìn rõ lắm liền hỏi Thành Thành đó là ai, Thành Thành nói là Vu Tiểu Đồng. Sắc mặt Trình Hàn Lang lập tức lại trở nên khó coi, căn dặn Thành Thành: “Để cho con bé có chuyện gì thì giải quyết nhanh lên một chút, khuya rồi đừng để cho con bé đợi ở đây lâu.” Thành Thành gật đầu, đi về phía Vu Tiểu Đồng.

“Sao lại chậm như vậy, khát chết mình rồi.” Nói xong bưng nước lên bắt đầu uống ừng ực. Thành Thành nói uống chậm một chút, Vu Tiểu Đồng uống xong, đem cái ly đưa lại cho nó, lại bắt đầu nói tiếp.

“Lúc đó mình liền nhìn người bên cạnh một chút, nhưng mà thật sự nhiều người lắm. Mình cũng không biết là ai trộm, nhìn ai cũng thấy như kẻ trộm. Sau đó mình lại hỏi ai vừa lấy túi của mình, đoạt đồ của học sinh có biết xấu hổ không a! Cậu đoán xem thế nào, toàn bộ người bên cạnh đều trừng mình. Con mẹ nó! Con người bây giờ thật ích kỷ, mình chính là người bị hại đó. Hỏi hai câu cũng không được sao hả? Sau đó mình đi xuống xe, nghĩ một chút cũng không có tiền đi về. Lúc đi ra ngoài lại còn để quên điện thoại di động ở nhà. Không có cách nào ngồi xe khác về cũng không có cách nào mua đồ nữa. Lại nhớ tới nhà cậu ở gần đây, mình mới đi tới. Kết quả ngồi xe đi xa quá, mình đi cũng không biết khoảng cách bao nhiêu nữa. Bên ngoài oi bức ngột ngạt, mình đi ra một thân mồ hôi.”(bả dữ thì thôi luôn á, thích con bé này :3)

Vu Tiểu Đồng nói xong liền kéo áo lên lau sau ót một chút. Một động tác này vừa vặn để Trình Hàn Lang nhìn thấy, nghĩ thầm bé gái bây giờ thật là đủ cỡ mở.

Trình Hàn Lang biết Thành Thành và Vu Tiểu Đồng là bạn chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, bắt quá bản thân hình như cũng rất lâu rồi không có thấy chính cô bé. Khi còn bé vẫn tới nhà chơi, có thể bé gái lớn rồi sẽ cảm thấy không tiện cũng rất ít tới nhà tìm. Lần này gặp lại cô bé cảm thấy đã là một cô gái trưởng thành rồi, đặc biệt thân hình của cô bé rất cao, cũng có thể đủ để đi làm người mẫu, bắt quá nhìn từ khí chất mà xem thì thích hợp làm vận động viên hơn.

“Đại ca, anh ở nhà ni!” Vu Tiểu Đồng đứng lên rất là khí phách lên tiếng chào Trình Hàn Lang. Trình Hàn Lang cười bảo cô bé ở nhà chơi vui vẻ, trở lại phải thật chú ý an toàn, rất có phong độ của bậc đàn anh, kỳ thực nói trắng ra chính là nhắc nhở có bé chơi xong rồi thì về nhà sớm đi.

“Mình gọi điện cho ba mình, kêu ba tới đón mình đi!” Vu Tiểu Đồng nói xong cũng nhận điện thoại mượn từ Thành Thành.

“Đừng phiền chú, mình đưa cậu về nha!” Thành Thành nói.

“Cậu cho mình mượn ít tiền, mình đón xe về, ngày mai trả lại cậu.”

“Trước đừng nói chuyện có trả hay không, một mình cậu về không an toàn. Vẫn là mình đưa cậu về đi. Dù gì mình cũng là một đứa con trai.” Thành Thành rất anh dũng nói.

“Em vẫn là thôi đi!” Trình Hàn Lang tiên lên nói chen vào, “Em đưa con bé đi anh càng không yên lòng, nếu không anh tìm một tài xế đưa em về nhà.” Vu Tiểu Đồng nghĩ thấy quá phiền toái, liền trực tiếp gọi cho ba cô bé đến đón. Giọng Vu Tiểu Đồng nói chuyện cùng ba cô bé cũng là thẳng thắn như vậy, giống như là đang nói chuyện cùng anh em.(bả men thì thôi :v)

Chỉ chốc lát sau, một người đàn ông trung niên cao lớn liền đứng ở cửa, sau đó Vu Tiểu Đồng cùng ba của mình về nhà.

“Tính tình con bé vẫn luôn như thế này?” Vu Tiểu Đồng đi rồi Trình Hàn Lang tò mò hỏi Thành Thành.

“Dạ, đúng vậy a, em ở cùng một chỗ với cậu ấy đều không cảm thấy cậu ấy là nữ.” Thành Thành cười nói.

Lần này Vu Tiểu Đồng đến thăm ngược lại làm cho Trình Hàn Lang yên tâm, hẳn thấy qua vô số loại nữ sinh, cho nên biết nếu như nữ sinh vẫn còn trong giai đoạn không thêm quan tâm đến hình tượng bản thân chút nào như này, vậy thì chứng mình cô bé này không có dự định nói chuyện yêu đương.

Trình Hàn Lang đối với Thành Thành thật ra không hề lo lắng nhiều, cho dù thấy nó ngẩn người ở đó cũng chỉ là khi đó nó đang suy nghĩ buổi tối ăn món gì. Trình Hàn Lang không biết như vậy có xem như là phá huỷ một cậu bé bình thường không, đem nó hoàn toàn nhốt vào trong những việc vặt ở nhà, tiếp tục như vậy có thể sẽ ảnh hưởng tới sự phát triển tâm lý của nó hay không. Vì vậy Trình Hàn Lang trưng cầu ý kiến của Thành Thành hỏi nó có muốn mời một cô bảo mẫu không.

“Không thể mời!” Thành Thành trực tiếp cắt đứt lời Trình Hàn Lang. Trình Hàn Lang không biết tại sao phản ứng của nó lại kích động như thế.

“Em có thể làm, anh, em làm quen rồi, không làm cũng không biết làm gì. Đừng mời bảo mẫu mà, em không muốn một người xa lạ vào nhà đâu. Như vậy chúng ta lại phải thích ứng một lần nữa.” Không cần mời người khác tới làm việc em làm cho anh, như vậy em thực sự sẽ không thể làm gì cho anh nữa, như vậy cuộc sống của em còn ý nghĩa gì nữa. Thật ra Thành Thành là muốn nói điều này, thế nhưng nó nói không nên lời.

“Không mời thì không mời, còn khiến em sốt ruột như vậy sao? Đi, tắm đi rồi ngủ.” Trình Hàn Lang sờ sờ đầu Thành Thành, Thành Thành lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cùng Trình Hàn Lang đi về phòng ngủ.

“Sao em cách xa anh như vậy?” Trình Hàn Lang phát hiện gần đây Thành Thành lúc ngủ cứ thích cuộn người đến bên mép giường, cũng không phải là không chừa chỗ cho nó ngủ.

“Em... em... gần đây bị bệnh truyền nhiễm!” Lời này của Thành Thành vừa mới nói ra khỏi miệng liền hối hận, không xong, nghĩ làm sao mà ra cái lý do như thế.

“Bệnh truyền nhiễm gì?” Quả nhiên, Trình Hàn Lang vừa nằm xuống liền ngồi dậy, một vẻ mặt khẩn trương quay sang nhìn Thành Thành.

“Này... chính là... bệnh sởi, trên người em nổi sởi.” Thành Thành hoảng loạn che giấu.

Trình Hàn Lang vừa nhìn đã biết nó đang nói dối, nhưng vẫn là không vạch trần nó, muốn trêu chọc nó một chút. “Nổi ở đâu ni? Để anh xem một chút, không phải là lúc em lớp sáu đã từng bị nổi sao?” Trình Hàn Lang hướng về phía Thành Thành mà nhích qua.

“Đừng xem... ở bên trong bắp đùi... ghê lắm, anh xem sẽ ăn không vô luôn, hơn nữa... còn bị em gãi rách...” Thành Thành chỉ bên trong chân mình, cái chỗ này anh cũng sẽ không xem chứ!

“Ha ha... Thật không? Anh phải nhìn một cái mới yên tâm được.” Trình Hàn Lang vẻ mặt âm hiểm mà nhìn nó, sau đó nghiêm túc không gì sánh được nói: “Em tới đây cho anh, có nghe hay không?”

“Đừng... Em...” Thành Thành thấy biểu tình của Trình Hàn Lang, biết mình lộ tẩy rồi, nó không có dũng khí qua tới chỗ Trình Hàn Lang, chỉ có thể lui về phía sau. Sau đó theo một tiếng “A...”, Thành Thành ngã ngựa trên mặt đất.

Trình Hàn Lang nhanh chóng chạy tới mặt đất bên kia, Thành Thành vừa té lại chạy tới trên giường, bị Trình Hàn Lang chụp lại cổ chân, một hơi kéo lại. Trình Hàn Lang trực tiếp đem quần ngủ nó giữ chặt chặt chẽ chẽ kéo ra, Thành Thành cảm thấy mát lạnh, cũng chỉ còn lại mỗi cái quần lót.

Trình Hàn Lang hướng bên trong chỗ bắp đùi của nó mà nhìn, không có gì cả. Trắng mềm trơn bóng, nào có bệnh sởi gì, càng miễn bàn đến hiện tượng gãi rách.

“Được a, bản lãnh lớn thật, đến cả anh em cũng dám gạt, xem ra hôm nay anh phải nghiêm túc dạy dỗ em một chút.”

Trình Hàn Lang dùng sức nhéo một cái bên trong bắp đùi của nó, bởi vì da thịt chỗ đó mềm mại, Thành Thành thoáng cái liền kêu thảm, dọa Trình Hàn Lang nhảy dựng, Trình Hàn Lang nhìn vẻ mặt của nó thật sự là không biết đau đến thế nào, vội vã buông lỏng tay. Vừa nhìn lại, chỗ kia lập tức liền bầm xanh.

“Ô...” Thành Thành có lẽ là thực sự cảm thấy mình rất oan ức, chậm rãi nằm xuống xoay người không nhìn Trình Hàn Lang.

Trình Hàn Lang vậy mà cảm thấy có chút khẩn trương, Thành Thành còn không có gặp chuyện rồi cáu kỉnh đi! Sẽ không có không để ý tới mình nữa chứ? Trình Hàn Lang nhẹ nhàng đá móng của nó một chút, Thành

Thành vẫn như trước không xoay người.

“Này, không cần nhỏ mọn như vậy chứ, anh đùa với em thôi mà!” Trình Hàn Lang nằm úp sấp qua đó, dán lên bên tai Thành Thành, la lên “A” một tiếng, Thành Thành lập tức bị giật hết cả mình.

“Ha ha...” Trình Hàn Lang nghĩ bộ dáng Thành Thành như vậy thật đáng yêu, nóng giận lên đùa cũng rất vui.

“Ai cho phép em cấu kính hả? Anh có nói em có thể cấu kính sao? Chỉ có anh có thể cho em sắc mặt để nhìn, không cho em giận anh.” Dưới sự kích thích ác ý của Trình Hàn Lang, mặt Thành Thành đã nhăn thành một nhúm, dùng sức nhắm mắt lại, lại hơi run rẩy, môi mím chặt lại, xem ra là giận thật.

“Không để ý tới anh?” Trình Hàn Lang nhéo nhéo lỗ tai Thành Thành, miễn cưỡng nói: “Ai bảo em luôn chạy ra xa như thế mà ngủ? Anh ôm cũng ôm không được, em còn gạt người, em nói coi em có đáng đánh hay không? Anh thì không thể nuông chiều em được, nếu không em càng ngày gan càng lớn, ngày nào đó lại cười lên trên đầu anh...”

Trình Hàn Lang oán trách đủ việc linh tinh, chỉ chốc lát sau liền thiếp đi, còn mơ thấy Thành Thành, chính là hình dáng nó lúc còn nhỏ, dính vào trên cánh tay của hắn mà chảy nước miếng, đẩy cũng đẩy không ra. Trên miệng Trình Hàn Lang vẫn lộ nét cười, so với hắn, trên mặt Thành Thành lại vẫn lộ vẻ ưu thương nhàn nhạt.

37. Chương 37

Trình Hàn Lang muốn đi Sơn Đông thực tập một thời gian, là trường học tổ chức, khoảng chừng phải một tháng.

Lúc Thành Thành vừa mới bắt đầu nghe tin tức này trong lòng ngược lại thở dài một hơi, để nó và Trình Hàn Lang xa nhau một thời gian tương đối lâu, như vậy Thành Thành có thể chải chuốt lại tâm tình của mình một chút, suy nghĩ kỹ càng một chút, trong lòng cũng sẽ thả lỏng một ít, quan trọng nhất là, lúc viết nhật ký không cần lén lút lút lút nữa.

“Cái này mang theo, là để chống nắng, hiện giờ nắng gắt, phơi nắng có thể sẽ bị thương a, còn có mấy cái này, là một chút đồ anh thích ăn, để được ở ngoài, không dễ biến chất, nếu như anh ở bên kia ăn không quen liền lấy ra lấp bụng a. Bộ quần áo này cũng mang theo đi, biết đâu sẽ trở trời đó...”

“Em có phiền hay không vậy? Thật không dễ dàng gì anh mới muốn tự lực cánh sinh một lúc, em ở bên cạnh cứ không im miệng, em còn nói nữa anh liền đem miệng em chặn lại.” Trình Hàn Lang có chút không nhịn được nói.

“Em không nói nữa, anh từ từ chuẩn bị đi. Đừng quên đem thuốc nhỏ mắt mang theo, anh... Được rồi được rồi, em không nói nữa, em chỉ đứng ở chỗ này nhìn.” Thành Thành thấy ánh mắt nguy hiểm của Trình Hàn Lang lập tức ngậm miệng lại, ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh.

“Được rồi, thu dọn xong, xuất phát!” Trình Hàn Lang lưng đeo một túi du lịch lớn đi tới cửa, hôm nay hắn mặc một thân đồ thể thao, cả người có vẻ đẹp trai như ánh mặt trời, Thành Thành nhìn đến hoa cả mắt. Nó theo Trình Hàn Lang đi xuống lầu, còn tiễn hắn đến tận cửa tiểu khu.

“Trở về đi, anh cũng không phải xuất ngoại, làm chính thức như vậy làm gì?” Trình Hàn Lang vẫy tay tạm biệt với Thành Thành, trong lòng Thành Thành vừa mới thấy buông lỏng lại liền khó chịu lên. Lần này chính là một tháng cũng không thấy được, chân bắt động đứng ở nơi đó một lúc, Trình Hàn Lang đang đi về phía trước lại ngừng lại, quay đầu lại nhìn Thành Thành, Thành Thành nhanh chóng xoay người quay trở về.

“Thành Thành!” Trình Hàn Lang kêu một câu. Thành Thành quay đầu lại, không rõ hắn muốn làm gì.

“Là quên cầm theo vật gì sao? Em đi giúp anh lấy.”

“Cũng không phải.” Trình Hàn Lang đứng ối diện với Thành Thành đang đi tới, sờ sờ đầu của nó nói: “Ở nhà ngốc nghếch cho tốt, đừng có chạy loạn khắp nơi, không thoải mái phải đi bác sĩ khám đó, còn có, quan trọng nhất là...”

Trình Hàn Lang dừng một chút, Thành Thành khẩn trương nhìn hấn.

“Đừng có đem cô bé nào gọi đến, anh mà biết anh không ở đây em dám không thành thật, trở về sẽ có thập đại cực hình chờ em đó!”

“A...”

“Em còn có ý kiến thế nào? Miệng còn trề ra như thế! Cười một cái cho anh.” Trình Hàn Lang ra lệnh.

Thành Thành nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, dùng sức cong môi cho Trình Hàn Lang một nụ cười rục rịch, Trình Hàn Lang đứng ở đó đột nhiên thấy nắng trên đầu bắt đầu gắt rồi, nếu không sao mặt lại có chút nóng lên ni?

Trình Hàn Lang cuối cùng phục hồi tinh thần lại, đem cả người Thành Thành xoay một vòng, vỗ đầu của nó một chút, “Đi thôi!”. Chỉ chốc lát sau, Trình Hàn Lang làm ra vẻ tiêu sái rồi lên một chiếc taxi nghênh ngang mà đi.

Thành Thành đứng ở nơi đó, cho đến khi không nhìn thấy chiếc xe taxi nữa mới đi về. Hơi thở của Trình Hàn Lang còn lưu lại bên cạnh nó, vừa rồi hấn xoa đầu của nó, Thành Thành thích Trình Hàn Lang xoa đầu của nó, khi đó Trình Hàn Lang ôn nhu nhất, thân thiết nhất, cho nên đó là lúc Thành Thành cảm thấy hạnh phúc nhất.

Đỗ Công cầm điện thoại di động lên, bên trong có một cái tin nhắn của Trịnh San Đồng, nội dung đại khái chính là kêu y đi ra ngoài chơi, nói là ai đó mời khách, bạn trai của người khác hầu như đều đến rồi.

Đỗ Công đột nhiên cảm thấy rất phiền, cũng là bởi vì việc ở chung với Trịnh San Đồng. Ai cũng nói yêu xa không dễ, bình thường không thấy mặt sẽ càng ngày càng xa lạ, nhưng Đỗ Công hiện tại cảm thấy hai người cả ngày dính cùng một chỗ càng không dễ. Theo thời gian trôi qua, y tuyệt không có cảm giác sự tồn tại của Trịnh San Đồng đối với mình là càng ngày càng quen thuộc.

Lúc ban đầu ở năm thứ nhất đại học theo đuổi Trịnh San Đồng cũng đã trải qua một phen trắc trở, lúc đầu Trịnh San Đồng là không muốn tiếp nhận y, thế nhưng Trịnh San Đồng cũng không có thuộc về ai, chỉ là được nhận lấy những loại ánh mắt như chúng tinh phủng nguyệt. (aka sao vây quanh trăng sáng, chỉ tình trạng một người làm trung tâm tỏa sáng được mọi người vây quanh thương yêu cưng chiều)

Đỗ Công lúc vừa mới bắt đầu nhìn thấy cô mắt còn sáng lên một cái, quả thật, lúc ở cấp ba, Trịnh San Đồng luôn là một bộ dạng nghiêm túc đứng đắn, quần áo cũng rất gọn gàng quy củ, cho nên rất ít người quan tâm đến cô. Duy nhất khiến Đỗ Công chú ý tới cô chính là bởi vì nghe ai nói cô thích Trình Hàn Lang, cho nên liền lưu ý một chút, không nghĩ tới lên đến đại học rồi lại thay đổi lớn như thế.

Đỗ Công coi như là gần quan được ban lộc, dựa vào việc đã từng là bạn học với cô trước hết cùng cô trò chuyện rồi thành thân quen. Khi đó Đỗ Công luôn luôn vô tình hay cố ý nhắc tới Trình Hàn Lang, quan sát phản ứng của Trịnh San Đồng, Trịnh San Đồng rõ ràng rất thích nghe chuyện của Trình Hàn Lang, thế nhưng cô cũng không biểu hiện ra ngoài, đầu óc hạng hai của Đỗ Công rõ ràng là không phát hiện được Trịnh San Đồng kỳ thật là cảm thấy hứng thú với Trình Hàn Lang.

Vì vậy hai người còn chưa bắt đầu đã bị người khác cho là bạn trai bạn gái, thế nhưng cái loại tư tưởng này của Trịnh San Đồng hiển nhiên vẫn là không có đối mới quá lớn. Trong lòng cô cũng không có cự tuyệt Đỗ Công, dù sao Trình Hàn Lang cách cô quá xa vời. Mà Đỗ Công điều kiện tương đối mà nói cũng coi như là tốt, có một người đối tốt với mình trước mắt người khác cũng rất tốt.

Thế nhưng cô cần một quá trình, quá trình này chính là cái giai đoạn Đỗ Công theo đuổi cô kia, phải có. Cho dù cuối cùng cô sẽ tiếp nhận y, nhưng là muốn cho mọi người nhìn thấy cô là được Đỗ Công trăm cay nghìn đắng giành về. (mệt não bà nội này, làm giá cảnh mều ==)

Đỗ Công từ trước đến nay không có suy nghĩ gì to tát, Trịnh San Đồng chỉ cần qua loa tác động y, y sẽ thuận tiện ngoan ngoãn nghe theo. Không lâu sau, Đỗ Công dựa vào nỗ lực không ngừng nghỉ mà cuối

cùng đến được với Trịnh San Đồng. Lúc đầu vui sướng lớn nhất đối với Đỗ Công mà nói cũng không phải là chiếm được người mà trong lòng y vẫn muốn, mà là cảm giác thành tựu vĩ đại sau khi thành công.

Sau đó cùng Trịnh San Đồng phát triển nhanh chóng, Đỗ Công không lâu sau đã đem thân thể và tâm trí của cô chiếm được đến tay. Thế nhưng theo thời gian trôi qua, khiến toàn bộ khuyết điểm của hai người bây giờ đều không giữ lại chút nào mà lộ ra trước mặt đối phương thì hai người trái lại thấy càng ngày càng xa lạ. Trịnh San Đồng nghĩ như vậy, Đỗ Công càng nghĩ như vậy.

Y không thích đoán suy nghĩ của người khác, đối với Đỗ Công mà nói, thẳng thắn là phương thức ở chung tốt nhất, y không có nhiều tâm địa gian xảo mà đi vòng vo. Nhưng Trịnh San Đồng hết lần này tới lần khác lại thích loại cảm giác này, cô sẽ không tự mình nói cô muốn cái gì, mà luôn dùng một loại phương pháp ám chỉ để mà nhắc nhở Đỗ Công nên cho cô cái gì. Nhưng Đỗ Công hiển nhiên là không am hiểu điều này, thậm chí là căm thù đến tận xương tủy.

Cho nên khi Trịnh San Đồng không hiểu ra sao lại tức giận, sau đó lại nhăn nhó Đỗ Công luôn cảm thấy đều là phiền phức. Y luôn cảm thấy mình và Trịnh San Đồng ở chung một chỗ mệt chết đi được, cô cần chính là một nam nhân có phong cách vô cùng lãng mạn, rất tâm lý, mà bản thân y thì cách cái yêu cầu này quá xa. Y càng không muốn sống như vậy, y chính là y, sẽ không bởi vì ai mà thay đổi.

Hơn nữa Đỗ Công đã không còn bị cuốn hút bởi khuôn mặt của cô, y càng mong muốn hơn là một người đơn thuần, ngốc ngốc mỗi ngày cùng ở bên cạnh y. Cho nên nhiều năm như vậy, Đỗ Công vẫn luôn duy trì thích một người ở trong lòng, chính là Thành Thành. Bất kể là nó hồn nhiên đáng yêu khi còn bé, hay là nó tự nhiên hiểu chuyện khi lớn lên, ở trong mắt Đỗ Công đều là không hề phiền chán.

So với cầu xin Trịnh San Đồng cùng mình thân thiết, Đỗ Công nghĩ còn không bằng chộc cho Thành Thành cười còn mang đến cho y nhiều tinh thần vui vẻ hơn. Mỗi một biểu tình của nó, trong mắt của Đỗ Công đều thấy đáng yêu như vậy, ngây thơ như vậy. Cùng nó ở một chỗ, Đỗ Công phẳng phất thoáng cái liền nhỏ đi, trong lòng cũng theo đó thoải mái hơn. Đỗ Công không muốn đi suy nghĩ phần tình cảm này của mình rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, y vẫn cảm thấy chỉ cần hai bên vẫn duy trì một phần chân thành trong lòng mà ở chung, những thứ khác đều không quan trọng.

Đỗ Công cầm điện thoại di động lên, trả lời một câu: “Anh còn có chút chuyện, các em chơi trước đi.” Sau đó liền đem điện thoại di động tắt máy, bỏ vào trong túi, hướng nhà Trình Hàn Lang mà tới.

“Anh em đâu?” Đỗ Công vừa vào cửa liền theo thói quen hỏi một câu.

“À, anh đi thực tập phải một tháng mới có thể trở về.” Thành Thành trả lời, sau đó giúp Đỗ Công xách túi vào.

“Thật hả?” Đỗ Công vừa nghe đã cảm thấy té bào toàn thân đều bị kích hoạt rồi. Nó đi rồi, chẳng phải là mình có thể ở chỗ này muốn làm gì thì làm sao? Vui vẻ ở trên mặt Đỗ Công đều biểu hiện vô cùng tràn trề.(móa thứ bạn mất nét ghê hok :))))))))))))))

Thành Thành tò mò hỏi: “Anh Đỗ, sao anh cao hứng như thế a?”

“Đừng gọi là anh Đỗ, nghe rất khó chịu, gọi y như gọi chim, gọi anh Đỗ ơi.” Đỗ Công vẻ mặt xấu xa cười nói.

“Này có gì khác biệt sao?” Thành Thành có chút không rõ.

“Đương nhiên là có khác biệt, ít hơn một chữ tình cảm liền kém đi rất nhiều.” Đỗ Công một bộ dạng kinh ngạc bất ngờ, Thành Thành bị y chọc cười, hai cái má lúm đồng tiền hai bên cũng lộ ra.

Đỗ Công đứng ngẩn ngơ tại chỗ, Thành Thành thực sự là trời sinh một gương mặt mỹ nhân từ trong phối a! Lúc trước Trình Hàn Lang sao lại tốt số như vậy? Nếu như lúc đầu Thành Thành đụng phải chính là y, y nhất định sẽ so với Trình Hàn Lang còn yêu thương nó hơn, hiện tại mỗi ngày lo nghĩ cho Thành Thành chính là mình.

“Anh Đỗ... ơ, anh đang nhìn cái gì a?” Thành Thành cẩn thận nhìn trên người mình một chút xem có cái gì kỳ quái không.

“Nhìn em a! Thành Thành, em lớn lên thật là xinh đẹp, em mà là con gái cho anh đem về làm vợ thì tốt biết bao nhiêu.” Đỗ Công một bộ biểu tình đáng tiếc.

Trên mặt Thành Thành nhất thời có chút nóng rần lên, tuy rằng người khác luôn nói nó đẹp, thế nhưng nó cũng không phải thích lắm. Mặc dù bản thân nó thiên về âm nhu, nhưng vẫn là mong muốn người khác xem nó như con trai mà đối đãi. Dù là nó thích Trình Hàn Lang, cũng chưa từng bởi vì mình là con trai liền nghĩ đến mình thay đổi gì so với trước đây, mình là chính mình, bất luận là hình dạng gì cũng phải bình tĩnh mà tiếp thu.

“Nếu không tối hôm nay anh liền ở lại đây đi!” Đỗ Công vẫn lảng nhảng ở nhà Trình Hàn Lang cho đến tối, thật vất vả mới nói ra mục đích thật sự của chuyến đi này.

Biểu tình của Thành Thành có chút khó xử, Đỗ Công lập tức nói: “Gi! Anh chính là lười phải trở về, nhóc con, em lớn rồi thật có bản lĩnh ha, dám không chào đón anh?” Đỗ Công làm bộ lơ đãng tay lên.

“Cũng không phải, vậy anh ngủ ở đâu a? Ngủ trong phòng của mẹ em trước đây sao?”

“Liền ngủ ở chỗ này của Trình Hàn Lang đi! Còn chiếm thêm cả cái giường làm chi?” Đỗ Công thành khẩn nói.

“Thế nhưng... anh phải nói với anh em một chút, anh không thích người khác dùng đồ của anh. Em hỏi anh một chút.” Thành Thành nói xong thì đi gọi điện thoại cho Trình Hàn Lang.

Đỗ Công vội vàng níu tay nó lại, “Em không thể nói với anh của em, em nói nó khẳng định không cho anh ngủ, con người nó vốn là sạch sẽ đến đáng ghét, giống như là khiết phích, em nói với nó nó nhất định không đồng ý.” Đỗ Công làm bộ đáng thương nhìn Thành Thành. Thấy Thành Thành có chút do dự, lại vội vàng nói: “Dù sao anh cũng sẽ ngủ ở đây một đêm như vậy. Nó cũng không phải một thời gian lâu sau mới về sao? Em không nói nó cũng không biết. Nếu như em hỏi nó chút chuyện nhỏ này, nó có thể không thấy phiền phức sao?”

Thành Thành suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là gật đầu đáp ứng.

Buổi tối tắm rửa xong Thành Thành mặc đồ ngủ đi tới đi lui ở trong phòng, Đỗ Công ngồi ở trên giường nói: “Sao em mặc kín như thế a! Trong phòng cũng không có nữ, em trực tiếp mặc quần lót không phải được rồi sao? Mặc như vậy không nóng sao? Đang ngày nắng nóng.”

“Không nóng, em mặc quen rồi.” Thành Thành có chút lúng túng nói. Đỗ Công từ ngày biết Thành Thành trở đi, cũng chưa có thấy nó ở trần như nam sinh khác, thật không biết nó cởi hết là cái dạng gì, Đỗ Công đột nhiên rất muốn nhìn một chút.

“Thành Thành, em đem áo đang mặc cởi ra đi, anh muốn nhìn em một chút xem có cơ bụng hay không.” Đỗ Công tìm một lý do tà ác.

“Đừng xem... Em... không có gì cả.” Thành Thành có chút ngượng ngùng.

“Không có việc gì, anh nhìn em một chút xem có tiềm chất phát triển không?” Đỗ Công nói xong cũng vươn ma trảo hướng tới Thành Thành.

Thành Thành theo bản năng núp về phía sau, Đỗ Công hết sức hăng hái mà đuổi theo, cuối cùng thoáng cái đem Thành Thành giam vào trong ngực. Lúc này em chạy không được nữa rồi đi? Đỗ Công vòng vòng ôm nó, thở hổn hển, nhóc con kia chạy cũng rất nhanh!(cũng may là mị đã lướt trước rồi chứ ko dám tới khúc này là mị đã suy nghĩ lung tung, sắp lật bàn vì sợ rơi vào 1 hố máu tóa nào đó rồi ><>

Eo của Thành Thành rất nhỏ, thân thể rất mềm, Đỗ Công cảm thấy ôm rất thoải mái. Thành Thành mặc áo ngủ rộng thùng thình, Đỗ Công hai ba cái liền đem cởi ra, lộ ra thân thể mảnh mai của Thành Thành.

Làn da thiếu niên trắng trẻo nhẵn bóng, không có bất kỳ vết sẹo gì. Hai điểm nhỏ phía trên màu sắc rất nhạt, thoáng mang theo một chút màu hồng ửng ửng. Không giống với nam sinh khác, cảm giác đường cong của Thành Thành rất rõ ràng, nhất là cái mông, vênh rất cao, không biết có phải là do Trình Hàn Lang đánh mãi mà thành không. Cái đặc trưng này của Thành Thành cũng thường trở thành đề tài để trêu đùa của mấy nam sinh khác.

Đỗ Công nhìn một hồi, đột nhiên cảm thấy có chút khát, y đẩy Thành Thành ra đi uống nước.

“Em đã nói là không có gì cả, em chính là gây trở ngại cho người, nhìn không đẹp.” Thành Thành nói xong vội vã đem bộ đồ ngủ mặc lại.

Đỗ Công ở bên cạnh tự mình ra sức massage mình: “Mình có bị bệnh không vậy! Có phải là ăn nhiều thứ linh tinh quá rồi không? Tại sao có thể có cái loại cảm giác này...” Y ở bên cạnh máy nước từng ngụm từng ngụm mà uống nước lạnh, thật lâu sau mới bình phục lại. Sau đó Thành Thành kêu y một tiếng, y mới chậm rãi đi tới.

“Anh Đỗ ơi, chúng ta ngồi trên giường trò chuyện một lúc đi! Em đã lâu không cùng người khác tán gẫu rồi.” Thành Thành cười vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình.

Đỗ Công ngồi qua, “Được, em nói đi, nói chuyện gì nào?”

“Em cũng không biết rốt cuộc là muốn nói chuyện gì, nếu không anh nói với em một chút chuyện bạn gái của anh đi, chị ấy đối với anh rất tốt phải không?”

“Không nói về cổ, cổ không có gì có thể nói. Hay ha, thằng nhóc xấu xa em không lo học cho giỏi, sao lại chọn nói cái chủ đề như vậy hả?” Đỗ Công vỗ nhẹ nhẹ lên đầu Thành Thành một chút.

“Cũng không phải mà, em chỉ là thật tò mò mà thôi. Anh Đỗ ơi, anh nói xem anh thích một người là mùi vị gì a?” Thành Thành nghiêm túc nhìn Đỗ Công.

“Mùi vị gì? Anh đây cũng không biết nói sao.” Đỗ Công nhìn Thành Thành, đột nhiên có chút khẩn trương, “Kỳ thực thích thì thích thôi, rất đơn giản. Ví dụ như anh thích một người đi, liền muốn bảo vệ người đó, thấy người đó bị khi dễ sẽ khó chịu, dù sao thì cũng chính là rất không được tự nhiên thì là thích.”(lạy ông lun ông ngổ Orz)

Đỗ Công có chút ngượng ngùng, Thành Thành cũng là lần đầu tiên thấy hình dáng ngượng ngùng của Đỗ Công, nhất thời cảm thấy rất thú vị.

“Như vậy là em sẽ không có người thích rồi.” Thành Thành nói, “Em không có nghĩ tới bảo vệ con gái.”

“Em bây giờ mới chưa đi tới cái này đâu a! Còn sớm mà, hiện tại em là tên nhóc đầu còn để chỏm, còn cần người khác bảo vệ đấy.”

“Vì sao các anh đều đem em xem như con nít, em đã không phải là con nít rồi. Anh em cũng vậy, cho tới bây giờ vẫn đem em làm như con nít, cái gì cũng không nói với em. Em đã là học sinh trung học rồi, sắp sửa sẽ lên lớp mười nữa.” Thành Thành có chút ủy khuất.

“Được được được, không nói, em thật khó! Bị người khác xem như con nít là một loại hạnh phúc, anh còn muốn làm con nít nè, mà có ai cho đâu? Lớn lên phải đáng yêu như em vậy mới được.” Đỗ Công nói xong hướng trên mặt của Thành Thành nheo một cái, thật mềm, trong lòng Đỗ Công âm thầm khen ngợi.

“Em cũng không biết mình phải nghĩ như thế nào, anh Đỗ ơi, em hỏi anh một vấn đề, anh không được nói cho anh của em.”

“Em hỏi đi!”

“Anh của em có phải là rất ghét em không? Em cảm thấy mình không tốt chút nào, ngoại trừ giúp anh làm một ít việc vặt ra cái gì cũng không giúp được anh, nhưng mấy việc đó một mình anh cũng có thể làm tốt. Cho nên em nghĩ bản thân em đối với anh mà nói thật sự là có cũng được mà không có cũng không sao.”

Thành Thành nói xong lại cảm thấy tim của mình lại bắt đầu đau đớn, nó rất muốn từ chỗ của Đỗ Công có thể hiểu rõ hơn Trình Hàn Lang một chút, nhưng lại sợ hỏi ra rồi, e rằng Đỗ Công sẽ nói ra kết quả chính là lo lắng trong lòng của mình.

“Em nghĩ làm sao vậy? Anh nghĩ ai mà có lý do gì để chán ghét em được chứ? Nếu như anh có một đứa em trai như em, anh năm mơ cũng có thể cười thành tiếng đó.” Đỗ Công đối với ý nghĩ này của Thành Thành

cảm thấy thật vô cùng kinh ngạc, y chưa từng nghĩ tới trong đầu Thành Thành lại còn có ý nghĩ bi quan như thế, xem ra đứa nhỏ này thực sự sắp trưởng thành rồi.

“Đó là anh, anh của em không nghĩ như vậy đâu, anh luôn nói em không có tiền đồ.” Sự ử rử trên gương mặt của Thành Thành khiến Đỗ Công nhìn thấy không khỏi thấy đau lòng.

“Trình Hàn Lang chính là đáng ghét! Nó đối với ai cũng đều như vậy, rất ít khi nghe nó nói ai tốt. Thế nhưng nó ở trước mặt người bên ngoài vẫn thường hay khen em, nói nó có một đứa em trai người khác cầu cũng cầu không được. Hơn nữa, em làm gì mà phải làm gì cho nó mới thấy an lòng a! Em cũng đâu có nợ nó.”

Thành Thành trợn to mắt, không tin hỏi: “Thực sự sao? Anh ở trước mặt người khác nhắc tới em?”

“Anh lừa em làm gì? Anh em chỉ là có chút cản trở về ngôn ngữ thôi, suốt ngày chỉ biết giả bộ, sĩ diện muốn chết khổ cả thân. Ai cũng thấy được nó kỳ thực đặc biệt quan tâm đến em, em là người thân duy nhất bên cạnh nó mà, nó không thương em thì ai thương?”

Đúng vậy, mình là em trai của anh, đây là điều sau này không thay đổi được nữa rồi đi. Thành Thành có vẻ cô đơn thế nhưng trong lòng vẫn là thực tế một chút. Nó sờ sờ dây chuyền trên cổ, từ lúc mẹ Trình tặng cho nó nó vẫn luôn đeo trên cổ. Trình Hàn Lang vẫn không có mang mà đặt ở trong hộp, mong rằng sau này mặc kệ chuyện gì xảy ra, nó cũng có thể phù hộ mình có thể có một thành quả tốt đẹp.

Thành Thành không nói thêm gì nữa, đưa tay tắt đèn đi, hai người cứ như vậy cùng nhau lẳng lặng nằm ở trên giường nhìn nóc nhà đen kịt. Đỗ Công nghiêng người ôm lấy Thành Thành, khiến hắn như thỏa mãn được một nguyện vọng làm người ta thấy hạnh phúc vậy. Đỗ Công đem cằm đặt ở hõm vai của Thành Thành, cười nói: “Thằng nhóc nhỏ.” Sau đó lại giả bộ vù vù thiếp đi.

Thành Thành biết là y tỉnh, thế nhưng nó không có giãy dụa, mặc y ôm. Mặc kệ y nghĩ là đùa thật vui cũng được, thấy thoải mái cũng tốt, mình cũng không hề cảm thấy trống trải như vậy nữa. Nhắm mắt lại, Thành Thành ảo tưởng cái ôm ấm áp này chính là của người mình ngày nhớ đêm mong kia, chỉ chốc lát sau liền đi vào mộng đẹp.

38. Chương 38

“Ngày hôm qua anh đi đâu? Gọi điện thoại anh cũng không bắt máy, nhắn tin anh cũng không trả lời.” Trịnh San Đồng vừa nhìn thấy Đỗ Công, liền làm khuôn mặt oán giận.

“Không đi đâu, về nhà một chuyến. Điện thoại hết pin, tự tắt máy.” Đỗ Công thuận miệng nói.

“Anh biết ngày hôm qua là ngày gì không?” Trịnh San Đồng không nhúc nhích nhìn y chằm chằm.

Đỗ Công có chút không nhịn được nói: “Không biết, em cũng có nói cho anh biết đâu!”

“Đó là ngày kỷ niệm 3 năm chúng ta cùng một chỗ, em vốn có mời rất nhiều bạn bè, thế nhưng anh lại không đến, anh có biết lúc đó em mất mặt thế nào không?” Nước mắt Trịnh San Đồng rơi xuống.

Đỗ Công không chịu được nhất là thấy người khác khóc, liền mềm giọng nói, có lòng dễ dàng: “Vậy sao em nói là người khác mời làm gì? Nói thẳng không phải được rồi sao, em mà nói thẳng anh có thể không đi sao? Đừng khóc.” Đỗ Công đem nước mắt của Trịnh San Đồng lau đi, kết quả Trịnh San Đồng càng khóc dữ dội hơn.

“Đỗ Công, ngày quan trọng như vậy em không nói anh cũng nên biết chứ?” Trịnh San Đồng khóc nói một câu như vậy.

Đỗ Công trong nhất thời không biết trả lời như thế nào, chỉ có thể mặc cho Trịnh San Đồng trách cứ. Thế nhưng y lại không muốn nghe, đành phải ở một bên vừa khuyên nhủ vừa thất thần. Y thấy, cũng không phải ngày kỷ niệm kết hôn có cần phải long trọng như vậy không? Chẳng lẽ còn muốn y cầm hoa tươi nâng

lên trước mặt cô, sau đó nói một trăm lần câu anh yêu em sao? Nghe thấy một chút đã cảm thấy buồn nôn, loại sự tình này có cho y tiền y cũng không muốn làm.

“Đỗ Công chúng ta chia tay đi!” Trịnh San Đồng khóc nói.

“Vì sao? Cũng vì chút chuyện nhỏ này?” Đỗ Công hỏi ngược lại.

“Cũng không phải, em đã sớm muốn nói rồi. Anh không biết lần này anh không tới, có bao nhiêu người nhìn em chê cười, bọn họ ngoài miệng không nói, nhưng là bọn họ chính là muốn như vậy.”

“Em quản bọn họ làm gì? Em là hẹn hò cùng anh, hay là cùng bọn họ hẹn hò chứ?” Đỗ Công có chút bốc hỏa nổi nóng.

“Đúng vậy! Cũng bởi vì em đang cùng anh nói chuyện yêu đương nên mới quan tâm cái nhìn của người khác đối với anh, anh không hề biết người ta nói về anh như thế nào.”

“Bọn họ thích nói thế nào thì nói, ông đây không quan tâm.”

“Anh thực không quan tâm?!” Trịnh San Đồng lớn tiếng nói.

“Vậy em muốn anh làm sao bây giờ em mới nguôi giận? Đang yên lành lại điên lên cái gì, người khác nói hai câu em đã muốn chia tay với anh hả?” Đỗ Công hỏi lại.

“Lẽ nào chút chuyện như vậy anh cũng không biết nên làm như thế nào sao? Em không muốn ở đây như vậy để bị người khác hiểu lầm nữa, chính anh tự suy nghĩ thật kỹ đi!”

Trịnh San Đồng nói xong cũng một mình tự đi khỏi, Đỗ Công cũng không đuổi theo, cả người mệt mỏi quanh quẩn ở ven đường. Y quả thật không muốn chia tay, dù sao cũng cùng một chỗ 3 năm rồi, ổn định lại một đoạn tình cảm không hề dễ dàng chút nào. Đỗ Công muốn đem nó duy trì đến khi tốt nghiệp, tốt nghiệp rồi thế nào y cũng không muốn xen vào nữa. Hiện tại đã nghĩ kỹ mà nói, không muốn lại thay đổi nữa.

Vài ngày sau Trịnh San Đồng hầu như chưa từng để ý đến Đỗ Công lần nào, Đỗ Công nhìn cô còn là một bộ dáng vui vẻ, hình như không có bởi vì chuyện của y mà chịu nhiều ảnh hưởng. Thế nhưng trong khoảng thời gian này luôn luôn có nữ sinh đến nói với y ở ngoài trường có một người đẹp trai theo đuổi Trịnh San Đồng.

Lúc đầu Đỗ Công tưởng các cô buồn chán đi gây xích mích ly gián, kết quả ngày hôm đó y tan học thực sự thấy Trịnh San Đồng đi cùng một nam sinh. Người nam sinh kia hình như bộ dáng rất gầy. Đỗ Công đi ở phía sau bọn họ, thấy người nam sinh kia một hồi lấy này nọ cho Trịnh San Đồng, một hồi chỉnh chỉnh lại tóc. Thật là sẵn sàng. Trong lòng Đỗ Công bốc hỏa, vốn định tiến lên cho kẻ đó chút giáo huấn, kết quả lại nghe thấy có người gọi y.

“Thành Thành, sao em cũng tới đây? Em đặc biệt tới tìm anh sao?” Đỗ Công thấy Thành Thành đứng cách đó không xa, khùng khùng điên điên mà chạy tới.

“Dạ, lần trước anh đến nhà của em, để quên cái này trên giường. Em vốn nghĩ là anh sẽ tự mình tới lấy, kết quả đợi mấy ngày cũng không thấy anh tới, biết anh nhất định là đã quên rồi, liền tự mình đem tới đây.” Thành Thành đem đồ đưa cho y.

Đỗ Công nhận lại đồ, nhìn những giọt mồ hôi trên mặt Thành Thành, trong lòng một trận kích động, đem chuyện vừa rồi quên mất không còn một mảnh, y nhắc tay khoác lên vai Thành Thành nói: “Đi, anh dẫn em đi vòng quanh trường bọn anh!”

Đỗ Công mang theo Thành Thành đi trên đường, tỷ lệ người quay đầu lại nhìn cơ hồ là trăm phần trăm. Y rất buồn bực, y cùng Thành Thành đi cùng một chỗ có cái gì có thể nhìn.

Một em gái cùng khoa thấy hai người Đỗ Công bọn họ, len lén chạy tới trêu ghẹo nói: “Hai người các anh đi cùng nhau thật phong cách, cái tạo hình này của anh và thằng bé này thật xứng! Đỗ “Công”! Ha ha...” Nói xong còn đắm đuối liếc mắt nhìn Thành Thành, rồi bị một bạn nữ đi bên cạnh túm đi. Còn vừa đi vừa nói: “Đứa nhỏ vừa này kia thực sự là tuyệt sắc a!”

“Bạn học của anh thật thú vị.” Thành Thành cười nhìn Đỗ Công.

Đỗ Công ngượng ngùng nói: “Cũng không còn sớm rồi! Anh dẫn em đi xem trường học của bọn anh, để em nhìn một chút anh là bị gây đi như thế nào.” Đỗ Công nói xong, liền cười ha hả lôi kéo Thành Thành đi.

“Thật là khó ăn, ngọt quá à, em không thích ăn ngọt.” Thành Thành vừa ăn vừa ở một bên nhăn nhó.

“Không cần ăn, nếm thử là được, anh dẫn em ra ngoài ăn nha.” Đỗ Công đứng lên.

“Rất lãng phí đó! Mua cũng đã mua rồi.” Thành Thành nghĩ thấy không đành lòng cứ như vậy mà đi.

“Ăn một miếng hai miếng là nhiều rồi đó, đi thôi!” Nói xong Thành Thành liền cùng Đỗ Công đi ra ngoài, kết quả mới đi ra đã nhìn thấy Trịnh San Đồng đi cùng người nam sinh kia lại quay lại, ở cửa trường học loanh quanh một hồi. Đỗ Công cảm thấy rất kỳ quái, bắt quả cùng Thành Thành đi ăn quan trọng hơn cũng liền không chú ý mà đi luôn.

“Anh Đỗ ơi, hai ngày nữa anh qua nhà em ăn đi, anh em không ở nhà em buồn lắm a!” Thành Thành lúc ở bên ngoài ăn cơm tối nói với Đỗ Công.

Đỗ Công đương nhiên cầu còn không được, phi thường sảng khoái đáp ứng. Sau đó Đỗ Công còn đem Thành Thành đưa về nhà, nghĩ ngày hôm nay sẽ không ở đây được, trước đem chuyện của Trịnh San Đồng giải quyết đã, nếu không trong lòng có việc để Thành Thành ở đây đợi thật không nỡ. Y cũng không muốn uống phí thời gian ở chung với Thành Thành.

Đợi đến lúc Đỗ Công quay về trường học đã là buổi tối rồi, Tử Văn bạn thân nhất của Trịnh San Đồng gọi điện thoại cho y hẹn y đi ra ngoài nói là có việc muốn nói cùng y. Đỗ Công biết tất nhiên là vì Trịnh San Đồng, vì vậy đáp ứng. Hai người gặp mặt ở một quán nước bên ngoài trường.

“Kỳ thực mình biết việc này thật khó giải quyết, nghe Trịnh San Đồng nói trong lòng cậu cũng không chịu nổi, chỉ là vẫn luôn ngại trang mà thôi. Mình là bạn của cô ấy cũng rất không thích cách cô ấy làm, người nam sinh kia thì có gì tốt a! Thế nhưng chuyện ngày đó cậu làm cũng hơi quá đáng, mình nghĩ cô ấy chính là cần cậu cho cổ một chút bồi thường, hơn nữa còn là trước mặt những người bạn kia của cô ấy. Cậu cũng biết con gái đều rất là để ý mặt mũi, cậu làm chút chuyện nói lời xin lỗi với cô ấy thì sẽ có một bậc thang đi xuống rồi. Điểm ấy cậu cũng không hiểu được sao?”

Đỗ Công trong lòng nghĩ Trịnh San Đồng này thật là tự mình đa tình, Đỗ Công y nào có ngại trang qua chuyện gì. Vì vậy liền dứt khoát nói với Tử Văn: “Việc này không bàn đến nữa, cô ấy nếu nghĩ người đàn ông kia tốt thì cứ cùng hắn đi. Mình cũng không muốn thu xếp nhiều thứ vô dụng như vậy.”

“Đỗ Công, cậu thực sự làm mình rất thất vọng. Trước đây mình nghĩ cậu mà một người đàn ông đặc biệt, vậy mà chút chuyện nhỏ này cũng không chịu cúi đầu sao?” Tử Văn muốn vận dụng phép khích tướng.

“Cậu cho rằng một người con trai quỳ xuống trước mặt vợ thì rất đàn ông phải không? Đừng có mà dùng ánh mắt của con gái các cậu mà đánh giá chúng tôi, tôi cho cậu biết, cô ấy muốn chia muốn hợp gì thì tự mình thẳng thắn mà nói! Đừng có suốt ngày một hồi nói cái này, một hồi nói cái kia. Mình không muốn cùng cô ấy dây dưa.”

Đỗ Công trực tiếp đem ý nghĩ của mình nói ra, Tử Văn còn chưa hết hi vọng, lại khuyên nhủ thật lâu, Đỗ Công ở bên cạnh tính kiên nhẫn từng chút từng chút giảm xuống.

Cô đáp ứng với Trịnh San Đồng nhất định phải để cho cô thuyết phục được. Hơn nữa lúc đầu Trịnh San Đồng nói chia tay để uy hiếp, tìm nam sinh đến để kích thích Đỗ Công đều là phương pháp do cô nghĩ ra. Cô là tay già đời có kinh nghiệm sa trường, tự nhận là rất biết lý giải tâm lý của con trai, nhưng không nghĩ tới Đỗ Công là một tên ngoại tộc. Nếu như lần này thất bại rồi, vậy bọn họ đôi bên chia tay có một phần lớn trách nhiệm đều là của mình.

Kết quả Đỗ Công vẫn là nghe không vô, y nghĩ đứa con gái trước mắt này thật phiền. Vì vậy liền lén lút nhắn cho Thành Thành một cái tin nhắn, muốn nó gọi điện thoại qua. Thành Thành không rõ vì sao, nhưng vẫn là gọi tới, Đỗ Công làm bộ như gấp lắm nói: “Được được, anh đến ngay!” Sau đó liền để điện thoại xuống với Tử Văn: “Thật ngại quá, hóa đơn để mình thanh toán, mình phải đi trước, mình có chút việc gấp.” Nói xong cũng liền chạy ào ra ngoài.

Tử Văn quay về nói với Trịnh San Đồng tình hình thất bại ngày hôm nay, Trịnh San Đồng nghe được nửa đoạn đã khóc rồi. Tử Văn vội vã khuyên nhủ: “Mình nghĩ trong lòng cậu ta vốn không có cậu, vì người như thế mà khổ sở căn bản là không đáng.”

Trịnh San Đồng khóc một lúc lâu mới bình tĩnh trở lại, nói với Tử Văn: “Chuyện này cậu đừng nói với bất kỳ ai, mình lập tức sẽ tìm cách rời bỏ, cho dù là chia tay cũng phải là mình bỏ rơi anh ta.” Trịnh San Đồng kiên quyết nói.

“Đúng đúng đúng, cậu phải như vậy, dựa vào cái gì con gái chúng ta lại luôn là người chịu thiệt a!” Tử Văn vội vã xoa dịu. Trịnh San Đồng cảm thấy rất ủy khuất lại bắt đầu khóc lên, Tử Văn bồi cô tròn một đêm.

39. Chương 39

Trình Hàn Lang thực tập ở Sơn Đông đơn giản chính là cùng một đám bạn học đi du lịch mà thôi. Chơi không đến vài ngày Trình Hàn Lang đã cảm thấy không còn ý nghĩa, còn không bằng về nhà. Không biết Thành Thành ở nhà một mình trải qua thế nào, hình như cũng không thấy nó gọi điện thoại nhiều, tin nhắn cũng không có một cái, nếu như là bình thường đã sớm lải nhải cả lên. Lần này thế nào lại yên tĩnh như vậy? Trình Hàn Lang lấy điện thoại di động ra xem thật nhiều lần, bình thường lúc bận rộn thì thấy nó nhắn loạn cả lên, bây giờ muốn thấy nó lại không nhắn cái nào, nó không nhắn mình cũng không thêm để ý đến nó! Trình Hàn Lang có chút bức mình, một mình ngồi trước cửa sổ ngáy người ra.

Cái loại thời kỳ phản nghịch của con nít hơi không để ý một chút sẽ đi lệch đường, Trình Hàn Lang đi học nhiều năm như vậy tổng kết ra một kinh nghiệm, càng nhìn như người đang hoang thì ý xấu trong lòng càng nhiều, tâm tư càng nặng. Nghìn vạn lần không thể để cho Thành Thành từ nhu thuận đáng yêu trở nên ý xấu đầy mình được, cho nên lúc nào hắn cũng luôn giám sát, cố gắng mà dẫn dắt, nghĩ đến đây, Trình Hàn Lang lại cảm thấy mình sinh ra một loại cảm giác tự hào và ý thức trách nhiệm của người anh trai, có tư tưởng này làm động lực, Trình Hàn Lang một lần nữa lại cầm điện thoại lên.

Lúc này này Thành Thành chính là đang ở nhà làm cơm, cùng Đỗ Công ở nhà bếp đùa giỡn hăng say, căn bản không có nghe tiếng điện thoại reo.

Trình Hàn Lang nhìn đồng hồ đeo tay một chút, đã 7 giờ rồi, Thành Thành không ở nhà là làm sao đây? Trình Hàn Lang lại gọi di động của Thành Thành, di động của Thành Thành đang để trong túi quần, vừa nghe thấy tiếng rung nó liền nhờ Đỗ Công đem điện thoại lấy ra giúp nó, trên tay nó dính rất nhiều bột.

“Anh em.” Đỗ Công nói một câu, lần này Thành Thành cũng không quản cái gì bột với không bột nữa, vội vàng đem điện thoại cầm lấy.

“A lô... Anh!”

“Trễ thế này em không ở nhà đang làm gì đó? Đừng cho là anh không ở nhà thì em có thể đi lung tung khắp nơi.” Trình Hàn Lang mở miệng liền không được tốt giọng.

“Em ở nhà mà, anh...” Thành Thành nghe thanh âm của hắn đã có một loại cảm giác muốn rơi nước mắt, vốn rất muốn nói nó nhớ hắn, nhưng lại sợ hắn nói là không tiền đồ, không thể làm gì khác hơn là nuốt trở vào.

“Em ở nhà thì em làm gì mà không nghe điện thoại? Hơn nữa, em ở nhà một mình sao bên cạnh lại ảm ỉ như thế a? Em bây giờ càng ngày càng hay gạt người rồi.” Trình Hàn Lang lại nhấn mạnh.

Thành Thành gấp đến độ bắt đầu giậm chân, Đỗ Công lại còn ở một bên lầm bầm ca hát, đem nồi đĩa làm ra âm thanh đinh đương loạn cả lên. “Em không có, không có! Bên cạnh là anh Đỗ, anh không ở nhà ảnh thường xuyên đến nhà chúng ta ăn, không tin anh hỏi ảnh đi.” Thành Thành đem điện thoại đưa cho Đỗ Công, nôn nóng xin y giải thích giùm.

“Là tao, tao là Đỗ Công nè... Nói thế nào a? Cái gì gọi là tao đem thằng bé làm hư a? Cả thế giới này người xấu xa nhất chính là mày, mày ở bên cạnh nó nó còn chưa từng hư, ở gần tao đây là tuyệt đối đủ lực miễn dịch. Tao và thằng bé đang ở bên ngoài, mày làm sao đó? Tao liền mang theo thằng bé đi lung tung bên ngoài đó! Có bản lĩnh bây giờ mày về đi a!”(thằng bạn mất dại :)))))))))))))))

Thành Thành ở bên cạnh sắc mặt càng ngày càng khó coi, không đợi Đỗ Công nói xong cũng đem điện thoại đoạt lại, hướng vào điện thoại nói: “Anh, em không có, anh đừng nghe ảnh nói, em rất nghe lời, nhiều ngày như vậy em tan học liền trở về nhà, chỗ nào cũng chưa từng đi...”

Trình Hàn Lang ở đầu dây bên kia trầm mặc một hồi lâu, tay Thành Thành cầm điện thoại di động càng ngày càng dùng sức, bột dính trên tay hầu như toàn bộ đều cống hiến hết cho cái điện thoại: “Anh, anh còn nghe máy không? Anh không muốn nghe em nói sao... Em không có gạt anh mà...”

Trình Hàn Lang nghe được thanh âm của Thành Thành càng ngày càng nhỏ, biết nó lại tủi thân rồi, uy nghiêm chính hắn vừa mới dựng lên liền lập tức sụp đổ, Trình Hàn Lang dịu giọng lại, nói vào điện thoại: “Anh biết em không có đi ra ngoài, cho em mượn hai lá gan em cũng không dám đùa giỡn với anh a! Em nói em mỗi ngày ở nhà sao lại không gọi điện thoại cho anh? Em ngốc như vậy, lỡ để người ta lừa đi thì làm sao bây giờ? Anh đây ngược lại không phải là lo lắng cho em, chính là sợ đến lúc đó anh còn phải đi khắp nơi chuộc em về.”

“Em sợ gây thêm phiền phức cho anh, không phải anh nói bình thường không có chuyện gì thì ít gọi điện thoại cho anh sao?”

Mình đã nói những lời này sao? Trình Hàn Lang suy nghĩ kỹ một chút, nhớ không rõ lắm, có thể là hôm nào đó lúc phiền quá mở miệng ra liền nói như vậy.

“Anh... Chờ nào thì anh trở về? Đã hai tuần rồi, em...”

“Em cái gì?” Trình Hàn Lang cố tình giả vờ nói không biết, chính là muốn nghe nó nói ra.

“Anh... Em làm cơm cũng không biết cho ai ăn, ngủ cũng không nở ngủ...” Thành Thành nhỏ giọng nói.(ông Đỗ thân trâu giờ đã là người vô hình :)))))))))))))

“Cho anh ăn a! Anh ở bên cạnh em, em còn không nở ngủ?” Đỗ Công ở bên cạnh lại kêu lên.

“Đây không phải là có người nâng niu em lắm sao? Ngay cả chỗ ngủ của anh cũng để cho anh bị chiếm mất, anh còn về làm gì? Anh sẽ không để hai người làm loạn thêm nữa.”

Trình Hàn Lang ở trong điện thoại nói chuyện một cách quái gở, kỳ thực cũng không thực sự giận Đỗ Công, Đỗ Công và hắn là anh em, ngủ ở chỗ của hắn cũng không có vấn đề gì, cùng lắm là trở về bảo Thành Thành đem ga giường giặt sạch thôi! Hắn chính là buồn chán, muốn trêu chọc Thành Thành một chút, tâm tình của Thành Thành rất dễ bị hắn tác động, có đôi khi cứ có ý định muốn nhìn nó sốt ruột, sau đó chính mình cũng rất có cảm giác thỏa mãn, không biết này có tính là tâm lý biến thái không, Trình Hàn Lang suy nghĩ ở trong lòng.(Có đó ông, mà ông với thằng bạn ông đúng thương nhau luôn ó nha :v)

“Không phải mà... Anh! Anh... Em rất muốn anh quay về! Em...” Trình Hàn Lang đoán mặt của Thành Thành khẳng định là đỏ lên rồi.

“Đừng có anh anh em em a, nghĩ xong rồi nói! Anh cúp trước, về nhà sẽ tính sổ với em!” Trình Hàn Lang không do dự, trực tiếp cúp điện thoại, tâm tình nhất thời tốt hơn rất nhiều.

Bên ngoài trời đã có chút đen, Trình Hàn Lang không dự định ở chỗ này hao tổn thời gian. Tối hôm nay đặt tấm vé, ngày mai hắn lại bay trở về, đã hơn mười ngày không trở về cũng thật sự có chút nhớ! Hắn dứt khoát xin giáo viên cho nghỉ, nói trong nhà có chút chuyện, khi làm tốt dự định rồi Trình Hàn Lang bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Bên này khi Thành Thành cúp điện thoại vẫn trề cái miệng nhỏ nhắn ra mà mắt húng, Đỗ Công chợt nó nó cũng không lên tiếng, kéo nó nó liền trốn sang bên cạnh. Đỗ Công biết đứa bé này lại đang giận dỗi rồi. Mỗi lần có chuyện gì xảy đến trên người Trình Hàn Lang, Thành Thành liền miễn cưỡng hơn nhiều đến độ nhỏ mọn luôn. Đỗ Công cần cần thận thận đi tới phía sau Thành Thành, đột nhiên nắm lấy cánh tay của nó không cho nó động, ha ha mà cười.

“Vật nhỏ, em còn học được cái kính nữa hả?” Đỗ Công vẫn nhìn Thành Thành không nhúc nhích mà nói.

“Em mới không có, em mới không có dễ giận như vậy.” Thành Thành buồn buồn nói.

“Vậy sao em mất hứng?” Đỗ Công hỏi.

“Anh em vẫn chưa trở về, còn cúp điện thoại của em, đều là tại anh, anh đáp ứng em không nói cho ảnh chuyện anh ngủ ở đây, anh vừa mới nói anh em cũng không tin em nữa.” Thành Thành quay mặt qua chỗ khác không nhìn y.

“Ai u! Chuyện này anh quên mất!” Đỗ Công vỗ trán một cái, mới nhớ tới hình như thật sự có chuyện như thế.(ông tỉnh quá :v)

Thành Thành dùng sức thở ra một cái, “Hứ!”(iu quá hà :3)

“Còn nói không tức giận mặt sắp nghẹn thành cà chua rồi nè. Em ngốc quá đi! Anh em vậy mà cũng gọi là tức giận, nó chính là muốn chọc em chơi thôi. Em còn tưởng là thật, nếu em cứ như vậy anh cũng thấy em phiền nè.” Đỗ Công thoáng cái buông lỏng tay Thành Thành ra. Thành Thành vừa nghe mới biết mình lại bắt đầu để tâm chuyện vụn vặt rồi, cứ luôn không khống chế được suy nghĩ miên man của mình, còn liên lụy đến những người khác. Nó thấy Đỗ Công ở một bên yên lặng chuẩn bị ớt xanh, liền chậm rãi đi tới.

“Anh Đỗ, em không phải cố ý, anh đừng tính toán nha, anh cứ coi như là em bị bệnh tâm thần đi!”

Đỗ Công hung tợn ngẩng đầu, sau đó gắt gao nắm lấy tay của Thành Thành, đem bột trong tay Thành Thành chà qua tay mình, sau đó đột nhiên cười ha hả, hướng tới trên mặt của Thành Thành mà trét qua. Thành Thành lúc này mới tỉnh ra. Cũng hò hét khí thế mà hướng Đỗ Công trét lại, hai người ở nhà bếp náo loạn ầm ĩ cả lên.

Lúc tối, Thành Thành cầm quyển nhật ký lên mở ra, ở giữa có một đoạn thời gian trống, đoạn thời gian đó luôn sợ Trình Hàn Lang phát hiện nên không có viết, Thành Thành biết Trình Hàn Lang trở lại chỗ này lại phải có một đoạn trống. Nó nhẹ nhàng mà lật quyển nhật ký này, từ năm 2004 đến bây giờ, đã hơn 400 ngày rồi. Mỗi một trang ở đây đều là tình cảm tình khiết thuần túy của nó, đấu tranh hai năm qua của nó, đắm chìm, tự trách hoặc là những điều thống khổ khác, nhưng không thể nghi ngờ đều là vì Trình Hàn Lang mà bộc phát. Nó chỉ có một cái không gian như vậy để cho mình tự liếm láp vết thương của bản thân, nếu có một ngày chính mình cũng không có biện pháp thắng thần với bản thân, Thành Thành nghĩ như vậy nó thật sự sẽ hỏng mất.

Ngày 24 tháng 6 năm 2005, tâm tình: nhớ.

Mình cho là mình đã thay đổi đã kiên cường rồi, thay đổi để có thể gánh chịu được nhiều thứ. Thế nhưng nhiều ngày như vậy trôi qua mình phát hiện mình vẫn là yếu đuối như vậy, cái gì cũng không thể làm, mình rõ ràng là nhớ anh như vậy, nhớ đến nỗi tối một mình ngủ không yên. Mà mình lại không thể tiếp thu cái dạng này được, mình như vậy ngay cả một chút lực khống chế cũng không có.

Có đôi khi mình cũng muốn, mặc kệ mà thẳng thắn, thích thì thích, cũng không có gì ghê gớm. Thế nhưng nghĩ đến nhiều năm như vậy qua đi anh vẫn để mình lưu lại bên người, mình lại cảm thấy mình dùng tim của mình làm bần tẩm lòng của anh. Anh chiếu cố mình, là anh trai của mình, mà mình lại sinh ra tình cảm không bình thường đối với anh. Mỗi đêm mình bị anh ôm sẽ có cảm giác không tự chủ được bản thân, mình thật sự hận chính bản thân mình.

Trình Thành, mày thực sự rất không biết tốt xấu!

Trình Thành, mày thực sự rất không biết thế nào là đủ!

Mỗi ngày mình đều ở trong góc phòng không có ai mà tự mắng mình một ngàn lần, sau đó cầu khẩn nếu có một ngày anh biết chuyện này nhất định đừng đuổi mình đi. Nếu như anh mắng mình, mình nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe, cái gì mình cũng có thể chịu được, chỉ là không thể chịu được rời xa anh.

Thời gian dài như vậy mình vẫn luôn thử rời xa anh mà vẫn có thể có cuộc sống phong phú, thế nhưng ngày hôm nay mình nghe được thanh âm của anh mình phát hiện mình đã triệt để thất bại rồi. Ngày mà cuộc sống của mình bắt đầu không phải là ngày mình ra đời, mà là ngày mình chân chính có nhà. Bắt đầu từ

ngày đó, trong cuộc sống của mình vẫn luôn có anh, chưa từng rời khỏi. Mình nghĩ không ra nếu như mình rời xa anh thì phải làm thế nào để tiếp tục sống.

Anh, em xin lỗi anh. Mẹ, mẹ tốt với con như vậy, thế nhưng con lại phụ sự gửi gắm trước đây của người. Con không thể chiếu cố tốt anh của con, còn vô sỉ mà yêu anh, hơn nữa vô pháp mà kiềm chế. Thế nhưng xin mọi người yên tâm, con nhất định đem bí mật này cố gắng thu lại, sẽ không mang đến một tia phiền não nào cho người con yêu.

Một câu cuối cùng, anh, em yêu anh!

Thành Thành buông quyển nhật ký xuống, đi về phía giường của mình, Đỗ Công đã triệt để tiến vào trạng thái ngủ say, tiếng ngáy nổi lên bốn phía. Thành Thành ngồi ở đầu giường nhìn y, Trình Hàn Lang thì chưa bao giờ ngáy, ngủ rất nhẹ, cho nên buổi tối Thành Thành tỉnh lại luôn luôn lo lắng hẳn có còn ở bên cạnh không.

Nhẹ nhàng kéo chăn lên, Thành Thành nhìn bức tường trong đêm tối, còn có ánh sáng hắt ra từ chiếc đèn treo như trước, bên tai vang lên lời Trình Hàn Lang trong điện thoại, cẩn thận nhớ lại từng câu từng câu, từng chữ từng chữ, thương thức. Luôn muốn tìm ra một chút xíu vết tích yêu thương, mặc dù chỉ là một loại hy vọng xa vời, nhưng vẫn là không nhận được gộp nhặt những ngọt ngào nho nhỏ này. Một lần rồi lại một lần tự nói với mình đó là thứ mà mình tự ngộ nhận, nhưng mỗi buổi tối vẫn là không nhận được buông thả chính mình, tự nói với mình đây là một lần cuối cùng, không bao giờ có lần sau nữa, thế xưng mỗi khi đêm xuống, chuyện này vẫn là sẽ phát sinh.

40. Chương 40

Trình Hàn Lang buổi sáng 8 giờ lên máy bay, 9 giờ đã đến Bắc Kinh, hẳn không có gọi điện thoại báo cho Thành Thành, hẳn biết mình vừa nói, Thành Thành rất có thể hưng phấn mà chạy tới ngay. Thăng nhóc mù đường kia nhất định sẽ lạc giữa đường, cuối cùng vẫn là chính mình đi đón nó về.

Hôm nay là cuối tuần, thế nhưng buổi sáng Thành Thành thức dậy từ rất sớm, học tiếng Anh một lúc rồi bắt đầu đi thu dọn nhà cửa như thường lệ. Nó đem xô pha đẩy ra, muốn quét sạch dưới gầm một chút. Đột nhiên nó phát hiện có một ví tiền ở dưới xô pha, mặt trên đã phủ đầy bụi.

Thành Thành cầm lên, đây là của Trình Hàn Lang đã dùng qua hai năm trước, đã sớm không cần nữa rồi, không biết rơi xuống đất từ lúc nào. Thành Thành phỉu búi ở mặt trên xuống đất, mở ra nhìn, một tầng phía ngoài cùng ví tiền kẹp hình chụp của nó và Trình Hàn Lang. Nhoáng cái cũng ba năm rồi, nhìn chính mình khi đó không ngờ nhỏ như vậy nì, ở bên cạnh Trình Hàn Lang cười đến thật là ngu ngốc, thế nhưng khi đó thật hạnh phúc.

Thành Thành đứng ở đó nhìn thật lâu, trên mặt lộ ra nét cười ngây ngốc. Thì ra Trình Hàn Lang cũng có đem ảnh chụp với nó để vào ví tiền, Thành Thành còn cho là hẳn đã sớm vứt rồi! Thành Thành dùng một cái khăn lau sạch cái ví tiền, sau đó mở ngăn kéo bàn học của mình, lấy từ bên trong ra một cái hộp, đem cái ví tiền này đặt vào thật chỉnh chỉnh tề tề.

Chứa trong hộp đều là một ít đồ vật Trình Hàn Lang không cần nữa, thế nhưng Thành Thành nghĩ chúng nó còn rất tốt, nhìn những thứ này là nó có thể nhớ tới những khoảnh khắc khác nhau của Trình Hàn Lang, cho nên nó đều bảo quản thật tốt.

Một loạt tiếng động mở cửa cắt ngang suy nghĩ của nó, Thành Thành vội vàng đem hộp bỏ lại vào ngăn kéo rồi đi ra ngoài, mới vừa ra khỏi cửa liền đứng ngây ở đó. Người lưng đeo túi đứng ở cửa đang đổi dép không phải là người mà nó ngày nhớ đêm mong sao? Không phải là đang nằm mơ chứ? Ngày hôm qua còn tưởng rằng phải đợi đến một ngày xa xôi nào đó, ngày hôm nay hạnh phúc lại đổ xuống.

“Dạ gốc em!” Trình Hàn Lang nhìn thấy Thành Thành, cười nói với nó.

“Anh!!” Thành Thành thoáng cái liền vọt qua, cái gì cũng mặc kệ, trước ôm cho đã ghiền rồi hăng nói. Trình Hàn Lang thiếu chút nữa bị nó nhào vào mà ngã lẩn, liên tục ổn định Thành Thành lại.

“Ai u!” Trình Hàn Lang vội vã đỡ cho nó đứng vững lại, “Sao lại trở nên nhiệt tình như vậy hả? Ngày hôm qua không phải còn cùng Đỗ Công ra ngoài lang thang sao? Ngày hôm nay đợi ở nhà là cũng may rồi!” Trình Hàn Lang trêu ghẹo nói.

Mặt của Thành Thành lập tức từ hưng phấn ban đầu biến thành bị oan uổng mà tủi thân. Mở miệng vừa muốn nói đã bị Trình Hàn Lang chặn lại: “Trêu ghẹo em đó! Em tại sao lại tưởng thật, nhanh đi nấu cơm cho anh đi, anh đây mệt chết đi được!”

Thành Thành vừa nghe Trình Hàn Lang nói như vậy lập tức liền giúp Trình Hàn Lang đem đồ để vào trong phòng, sau đó chạy tới nhà bếp. Toàn thân như chích máu gà tràn đầy năng lượng. Thoáng cái cái gì cũng muốn làm, thế nhưng ở nhà bếp cứ như vậy chỉ có mấy món đồ, trong khoảng thời gian này Trình Hàn Lang không ở nhà, nó cũng liền theo đó mà ăn có vài miếng, cho nên không có trữ cái gì cả. Thành Thành chạy đi ra ngoài nói với Trình Hàn Lang: “Anh, em đi ra ngoài một chút, mua ít thức ăn, lập tức sẽ quay về.” Nói xong cũng vội vàng vàng mà đổi giày. Trình Hàn Lang đem nó gọi lại. “Không cần, anh ngồi xe lâu như vậy bây giờ vẫn còn buồn nôn. Em làm mấy món đơn giản là được rồi. Làm một chút tạc tượng diện luôn đi! Anh đã lâu không ăn rồi.” Thành Thành cười gật đầu, lại trở về nhà bếp bận bịu cả lên. (Chích máu gà: này là bài thuốc dân gian của TQ, nghe đồn chữa được nhiều bệnh, chích vào như uống tăng lực ấy, sung lắm :v)

Thành Thành một bên cắt đồ ăn một bên hướng ra ngoài hỏi: “Anh, sao sớm như vậy anh đã về rồi? Không phải là còn hai tuần nữa sao?”

“Được a! Không muốn anh về đúng không? Anh không ở đây em có thể muốn làm gì thì làm, anh đây lập tức đi ngay!”

Thành Thành ở trong nhà bếp làm một cái mặt quỷ, lại đùa em, em mới không bị lừa đâu!

Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa, Thành Thành cầm dao liền chạy ra ngoài, quả thực, cửa mở, trong nhà thực không thấy người! Thành Thành vội vàng chạy ra cửa, Trình Hàn Lang ở sau cánh cửa hô to một tiếng, Thành Thành đột nhiên nhảy dựng cả lên. Trình Hàn Lang nhìn dáng vẻ của nó vui vẻ cười ha ha, Thành Thành mím mím môi không để ý tới hắn, cầm dao quay vào. Thật là, cũng lớn như vậy, còn đi đùa giỡn cái kiểu ấu trĩ này.

“Sao em không ăn a? Nhìn anh ăn là có thể no sao?” Trình Hàn Lang nói một câu khiến mặt Thành Thành đỏ lên một chút. Nó không cảm thấy mình nhìn một lúc lâu, chỉ là nhìn lén vài lần mà thôi, không ngờ tới lại bị hắn phát hiện, Thành Thành âm thầm lè lưỡi.

Ăn cơm xong Trình Hàn Lang ngồi ở trên ghế sofa ngâm chân, đi lại lâu, chân cũng bị sần hết cả da. Thành Thành ở bên cạnh nhìn, lấy dũng khí nói: “Anh, em rửa chân cho anh nha! Cái kia... Em có học một chút xoa bóp, muốn thử xem!”

Trình Hàn Lang làm ra một vẻ mặt sợ hãi: “Em học như thế nào a? Đem anh làm vật thí nghiệm đầu tiên, trên chân con người cũng toàn là huyết đạo, em sẽ không nhấn nhầm một chút rồi làm anh mất mạng luôn chứ?”

“Sẽ không, em có thử qua với anh Đỗ, anh nói cũng không tệ lắm.” Thành Thành nhanh chóng bổ sung.

Trình Hàn Lang lại lập tức không thoải mái, mình không ở đây nhiều ngày như vậy, xem ra Thành Thành đã bị Đỗ Công mua chuộc rồi. “Em dùng bàn tay đã đâm bóp qua cho nó rồi xoa bóp cho anh, anh rất không vui!”

Thành Thành vừa nghe anh mất liền ảm đạm xuống, mặc dù nó biết hơn phân nửa là Trình Hàn Lang sẽ không đáp ứng, thế nhưng nghe hắn cự tuyệt trong lòng vẫn là rất khó chịu. Thành Thành cười khổ một cái, lặng lẽ đi về phòng ngủ.

Trình Hàn Lang thấy cái miệng nhỏ nhắn của nó lập tức mím lại, trong lòng cũng không nỡ, liền vẫy tay một cái nói với nó: “Quên đi. ai bảo anh là anh em, để cho em luyện một chút đi!”

Thành Thành xoay người lại, trên mặt lập tức như mây chuyển trời quang. Nó quỳ xuống, cầm chân của Trình Hàn Lang xoa bóp cho hắn. Trình Hàn Lang cảm thấy độ mạnh yếu từ tay của Thành Thành thật là không sai lệch, hắn thoải mái mà hí hóp, khe khẽ cười nhỏ. Mà Thành Thành lại đang một lòng một dạ hầu hạ chân của Trình Hàn Lang, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Trình Hàn Lang, trên mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Trong phòng ti vi đang bật, hai người cũng không biết trên ti vi là đang chiếu cái gì, trong phòng một mảnh âm áp...

Ngày thi lên cấp ba của Thành Thành hôm đó Trình Hàn Lang không có đến bên ngoài trường thi chờ nó, bởi vì hắn cũng phải đi thi sát hạch cuối khóa. Thế nhưng hắn vẫn nhún chút thời gian đưa Thành Thành đến trường thi, căn dặn nó phải cẩn thận, không cần khẩn trương này nọ rồi vội vã rời đi.

Lúc Thành Thành cầm đến bài thi vẫn có một chút khẩn trương, nó sợ ba năm nỗ lực thức khuya dậy sớm của mình chỉ bởi vì nguyên nhân đặc biệt gì đó ngày hôm nay mà thành đã trảng xe cát. Thế nhưng sau khi làm tới làm lui thì lại không khẩn trương nữa, các loại đề bài trên cơ bản Thành Thành đều đã làm qua, có cái còn làm mấy lần, hắn là thí sinh trường cấp ba trọng điểm thì không có vấn đề gì, áp lực trong lòng giảm thiểu một chút, Thành Thành trả lời đề bài cũng bắt đầu thuận buồm xuôi gió. (Do hồi trước lúc Thành Thành lên cấp 2, tức là học lớp 7, mình đã nhầm là Thành Thành học lớp 6 sau mới đính chính lại, cơ mà sợ có bạn bỏ qua chưa biết nên mình lại nhắc lại một chút. Ở TQ lớp 1-6 là tiểu học, 7-9 là sơ trung, 10-12 là cao trung, TQ ko gọi số lớp như mình mà ở mỗi cấp sẽ tính theo năm học ở cấp đó, ví dụ như là sơ trung năm 1 = lớp 7. Có nhiều bạn thích dùng cách gọi sơ trung cao trung của TQ, mình cũng thấy hay hay, nhưng mà mình có bệnh đã edit về tiếng Việt của chúng ta là mình cứ phải cho nó càng thuần càng tốt nên mình dùng cách gọi cấp 2 cấp 3 của nước mình. Bạn nào thích cách gọi của TQ thì hãy thông cảm cho mình, này là bệnh chung của Xứ Nữ :v)

Cuối cùng tất cả đều phát triển theo bình thường, kết quả vừa đưa ra, Thành Thành vậy mà vượt qua mức được nhận vào là 70 điểm, khiến Trình Hàn Lang còn kinh ngạc tán thưởng một hồi. Thành Thành cầm thư thông báo ở trước mặt Trình Hàn Lang như cầm bảo vật, mặt cũng cười thành một đóa hoa. Lần đầu tiên nó cảm thấy mình có thể thẳng lưng, không cần tự ti như vậy ở trước mặt Trình Hàn Lang, vì thế hai người còn làm một bữa nho nhỏ ăn mừng một phen.

Kèm theo việc học của hai người kết thúc, kỳ nghỉ hè cũng đúng hẹn mà tới. Đây cũng là kỳ nghỉ hè cuối cùng của Trình Hàn Lang, hắn dự định năm thứ tư đại học sẽ hoàn toàn không đi học, tìm một ít công ty thực tập, tăng thêm một chút kinh nghiệm thực tiễn trong xã hội. Trong thời gian đó Trình Thế có đi tìm hắn một lần, nói là trong tay anh ta có một phần công việc tốt, để Trình Hàn Lang tốt nghiệp rồi có thể đi qua làm. Bất quá bị Trình Hàn Lang kiên quyết cự tuyệt, hắn nói muốn dựa vào năng lực chân chính của bản thân từng bước từng bước đi lên. Trình Thế cũng không có miễn cưỡng hắn, nếu hắn đã muốn, như vậy liền tùy hắn. Anh ta ngược lại muốn nhìn thấy đứa nhỏ quật cường này đến một ngày nào đó có thể trở nên thực tế một chút.

“Mẹ nó, thật không biết tốt xấu, cho không nó tiền nó cũng không cầm, anh nói coi sao tôi lại sinh ra thứ như vậy chứ?” Trình Thế sau khi bị cự tuyệt mà không có cách nào xả giận trên người con trai mình, liền tìm Lê Trung Tín phát tiết.

“Tôi ngược lại thật tán thưởng nó như vậy, mạnh hơn so với em suốt ngày phong lưu khắp nơi.” Lê Trung Tín còn đối với việc mấy ngày trước Trình Thế đi quán bar tìm MB mà canh cánh trong lòng. Tuy rằng lúc đó anh đứng lúc xuất hiện ngăn lại trận hoan ái đó, thế nhưng nói không tức giận là không thể nào. (MB = Money boy = Ngưu lang = Trai gọi :v)

Ngày hôm đó Trình Thế tâm tình không tốt liền uống nhiều một chút, mơ mơ hồ hồ mà bò đến trên giường, đợi đến khi Lê Trung Tín xuất hiện anh ta vẫn chưa có tỉnh rượu. Lê Trung Tín tức giận đem anh ta lôi vào bồn tắm lớn rồi nhấn trông nước, kết quả anh ta uống vài ngụm nước mới mở mắt ra, mở miệng liền nói: “Anh phát tao cái gì đó?” (tao = d*m đ*ng)

Những lời này nghe vào tai Lê Trung Tín chính là lời để nói với MB, lần này Lê Trung Tín nói cái gì cũng không mềm lòng. Cũng không có kỵ người ở bên cạnh nhìn, trực tiếp đem Trình Thế dẫn vào phòng ngủ của mình, hết làm rồi đánh liên tục tiến hành một tiếng đồng hồ, cho đến khi Trình Thế cuối cùng hoàn

toàn tỉnh rượu cầu xin tha thứ mới dừng lại.

“Anh đây là chè tôi ăn bánh của anh không trả tiền?” Trình Thế nói một câu đem ký ức của Lê Trung Tín lại lôi ra ngoài.

“Anh nếu như thấy không quản được tôi cũng không cần để mình chịu tội như thế, tôi cũng sắp bốn mươi rồi, mấy cô bé, cậu nhóc 17, 18 tuổi trẻ trung bên ngoài không phải rất nhiều sao? Anh ở đây cùng tôi hơn thua làm gì?” Trình Thế châm chọc mà nói. Lời nói vừa rồi của Lê Trung Tín thật sự làm anh ta tổn thương, mặc dù anh ta biết mình ở bên cạnh Lê Trung Tín cũng không có trợ giúp được sự nghiệp của anh bao nhiêu, thế nhưng anh ta không thích người khác nói anh ta là ăn bám, đặc biệt là tàng ý tứ này từ trong miệng Lê Trung Tín nói ra.

“Em nói lời như vậy rất có ý tứ phải không? Tôi cho em biết, tôi bị bắt lực, tôi chỉ làm được em.” Lê Trung Tín vừa hung hăng dùng sức Trình Thế lập tức lại gặp phải tai ương, quả nhiên không tới mấy giây, Trình Thế đã triệt để bị bắt làm tù binh.

Hai người chỉ cần một khi ở cùng một chỗ, không tới mấy giây nhất định lại là một loại tình trạng như thế này, có lúc chỉ vì một ít chuyện ấu trĩ gì đó. Những thuộc hạ kia của Lê Trung Tín có thấy cũng làm ngơ. Hai người bọn họ mỗi một lần xích mích, đều là đôi bên thua thiệt, Trình Thế là thua thân thể, mà Lê Trung Tín lại là thua tình cảm.

Xì poi: Đã hết cuốn 1 nha các bạn, tình yêu của Thành Thành đã trưởng thành rồi, quyển sau là hành trình mà tình yêu của Thành Thành sẽ trải qua cùng với sự xuất hiện của nhân vật mới cũng như cũ. Ráng nói cho màu mè vại chữ ý chính của mì là bánh bèo sắp lên sàn rồi, câu đầu tiên của cuốn 2 là thấy mẻ rồi, bánh bèo và ông Lang ngu ngốc đang cầm thao máu tó đang chờ chúng ta, mấy chế hãy chuẩn bị tinh thần nếu tiếp tục đu y nga, vừa ngược mà cũng ức chế không ít đâu, mì đi bung dù vũ trang toàn thân để che chắn đây. À còn nữa, trong cuốn hai ngôi xưng của Trình Thế, Lê Trung Tín, mẹ Trình, Cung Chí sẽ thay đổi nha mọi người, họ cũng trung niên hơn 40 hết rồi, mình sẽ tìm một ngôi xưng khác nha.

41. Chương 41

42. Chương 42: Chương 42

43. Chương 43: Chương 43

44. Chương 44

45. Chương 45

46. Chương 46

47. Chương 47

48. Chương 48

49. Chương 49

50. Chương 50

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/an-tu>